LA MUJER DE VIDRIO

Albert Mure

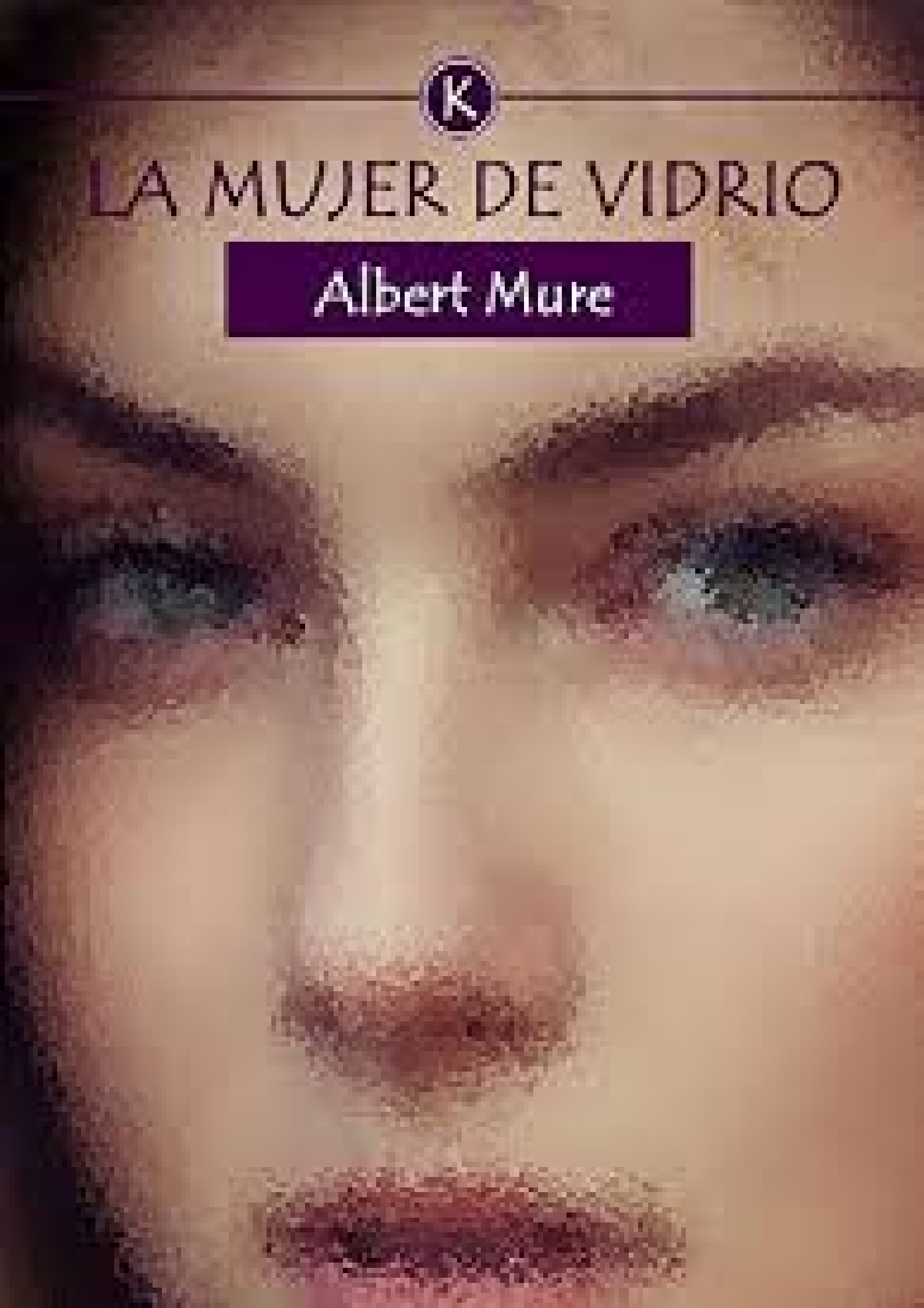

Albert Mure

FEMEIA DE STICLĂ

„Femeia de sticlă” este a doua parte din saga „Dominoul viselor”.

PROLOG

Caravana din Damasc se apropia de cetate.

Sub soarele fierbinte al după-amiezii, negustorii locali aşteptau nerăbdători la poartă. Odată cu intrarea cămilelor şi a măgarilor, piaţa rotundă se aglomeră. Oaspeţii de departe forfoteau peste tot, ocupaţi să descarce mărfurile şi să adape animalele obosite. Pe Dominoul Viselor, tânărul proprietar al unui magazin în bazar, îl interesau obiectele de fildeş şi abanos, aflate la mare căutare printre oamenii din palatul califului şi printre femeile familiilor înstărite. Unul dintre ultimii sosiţi, Mustafa, aducea astfel de produse. Din amabilitate, dar şi pentru a avea prioritate la achiziţionarea mărfurilor, Dominoul Viselor se oferi să-l găzduiască. Negustorul din Damasc acceptă cu recunoştinţă. Tânărul îl conduse acasă, ordonă servitorilor să pregătească o baie fierbinte pentru musafir şi familia acestuia. Totodată, se asigură să le fie hrănite cămilele.

La cină avură ocazia să se cunoască mai bine. Mustafa era însoţit de soţie şi de copii, fiica Dolores, de 18 ani, şi Ibrahim, de 12. În timp ce mâncau şi vorbeau, Dominoul Viselor, întotdeauna tentat să pună în conversaţii pe primul loc afacerile, realiză că nu-şi putea dezlipi privirile de la chipul fetei, de o gingăşie fără egal. Deşi auzea ceea ce Mustafa spunea despre instabilitatea tranzacţiilor şi despre preţurile în creştere, tânărul negustor era acaparat de gropiţele făcute în obrajii fetei la fiecare zâmbet, de felul în care buzele ei se umezeau când muşca din smochinele uscate.

Părinţii fetei nu erau orbi, sesizară interesul gazdei pentru Dolores. Soţia lui Mustafa se exprimă în termeni direcţi:

-Fata noastră are vârsta la care trebuie să-şi găsească odihna în casa unui bărbat.

-Am observat, comentă Dominoul Viselor.

-Dacă doreşti, mâine poţi să le arăţi copiilor cetatea. Vei avea ocazia să cunoşti fata, să vorbeşti cu ea.

În noaptea aceea, tânărul negustor dormi puţin. Zorile, ca niciodată, întârziau. Servi micul dejun împreună cu Mustafa. Având permisiunea musafirului, luă copiii la o plimbare prin cetate, aşa cum conveniseră. Dominoul Viselor se asigură ca băiatul, Ibrahim, să fie ocupat cu ronţăirea curmalelor din bocceaua ce-i fusese umplută până la refuz. Astfel, putu să converseze nestingherit cu încântătoarea fată. Părinţii îi dăduseră o educaţie înaltă, pe lângă arabă vorbea alte două limbi, compunea cântece, ţesea covoare cu palmieri şi confecţiona tot felul de obiecte de artizanat.

Se plimbară pe aleile de lângă zidurile cetăţii, de acolo Dominoul Viselor îi arătă fetei nisipurile îndepărtate:

-Nu credeam că din deşert ar fi putut să apară cineva ca tine.

Îi făcu şi alte complimente, o compară cu o gazelă tânără, cu luna, cu oazele unde opresc caravanele, ea însă nu cobora ochii aşa cum ar fi făcut altele, dimpotrivă, îl privea lung, dornică să vadă dacă aceste cuvinte reflectau sentimente profunde sau erau numai nechezatul unui armăsar în călduri. Continuară să vorbească, tânăra înţelegea că avea în faţă un bărbat cu principii, dotat cu un puternic simţ practic, totuşi delicat şi, evident, îndrăgostit.

Plimbările în trei continuară timp de patru săptămâni, după care, cu ocazia unei cine, Dominoul Viselor declară oficial că şi-o dorea pe fată de soţie. Părinţii, văzând în tânărul amfitrion o partidă bună, fură de acord. Dolores fu de acord. Ibrahim, cu gura plină de curmale, fu de acord.

-Atunci, se exprimă tatăl, las-o pe tânără să-şi petreacă ultima ei noapte de fecioară. Mâine te va însoţi la plimbare în cetate fără Ibrahim. Veţi fi doar voi doi.

-Un aranjament desăvârşit, acceptă Dominoul Viselor.

Dimineaţă se afla singur cu Dolores lângă zidurile crenelate, nu se sfii să-i atingă din când în când obrazul cu degetele. Conversau, se priveau în ochi, căldura din piepturile lor o depăşea pe cea a deşertului.

Pe drumul de întoarcere, fură luaţi prin surprindere de trecerea unui grup de oameni înarmaţi. Garda califului. Zgomotoşi, brutali, conduşi de un ofiţer obez care îl chestionă pe Dominoul Viselor:

-E soţia ta, fata asta?

- ...Va fi.

-Deci nu e. Perfect, se adresă oamenilor săi. Luaţi-o. Arată bine.

-Ce faceţi? se zburli negustorul.

Ofiţerul îi puse tânărului sabia la gât:

-Nu te opune. Am tăiat azi două capete. Noul calif îşi formează haremul, îşi va alege o soţie. Nu-i treaba ta. Du-te mai bine acasă. Du-te acasă...

Dolores fu luată cu forţa de soldaţii care-i legară mâinile şi o împinseră pe drumul spre palat.

-Dragul meu! strigă disperată fata privind în urmă. Iubitule!...

Dar Dominoul Viselor, cu tăişul unei săbii curbate la gât, nu putea face nimic. Înlăcrimat, o vedea pe cea promisă să-i devină soţie dispărând după colţul unei case.

La palat, pe Dolores o aşteptau un administrator şi câteva femei bătrâne aflate în slujba califului. Fu informată că urma să fie supusă unui tratament de înfrumuseţare, după care suveranul avea să se culce cu ea. Alte patruzecişi

nouă de fete erau în aceeaşi situaţie. Una dintre ele, la alegerea suveranului, devenea regină, restul rămânând în harem ca soţii secundare.

Aşa începu Dolores să facă băi aromate, femeile bătrâne îi aplicau în fiecare seară masaje cu ulei de palmier, părul îi era uns periodic cu smirnă şi mir. Între atâtea fete, se simţea teribil de singură. Privea ore în şir pe fereastra palatului, în speranţa că l-ar fi putut zări din întâmplare pe Dominoul Viselor. Asta nu se întâmplă. Într-una din zile auzi sau i se păru că le aude pe femeile bătrâne vorbind ceva despre un negustor din bazar care încercase s-o răscumpere pe fata numită Dolores oferindu-şi toată averea, fără să reuşească să-l înduplece pe calif.

Tratamentul de înfrumuseţare continuă. Într-o noapte cu lună plină, femeile bătrâne duseră prima fată în dormitorul califului. Dimineaţa, fosta fecioară reveni printre celelalte fete, acestea o copleşiră cu întrebări:

-Te-a pus să dansezi dezbrăcată?

-E brutal, e delicat?

-Aţi făcut baie împreună?

-Preferă să fie sărutat, sau îi place să sărute el?

Fata, încântată deoarece califul o numise ,,o floare a deşertului ” dădu răspunsuri vagi şi contradictorii, rivalele o bănuiră că minţea în dorinţa de a-şi păstra intacte şansele să fie aleasă regină. Le spuse că suveranul râgâia în timp ce săruta şi că cerea să fie muşcat de nas, lucruri greu de crezut. Mai târziu, la virgine ajunse zvonul că nu florile deşertului îi plăceau califului, ci trandafirii, de aceea se creă o aşteptare stresantă printre ele, fiecare ar fi vrut ca după noaptea petrecută cu califul să fie numită trandafir

A doua fată fu numită floare a deşertului.

A treia fată fu numită tot floare a deşertului.

Frumoasele care treceau prin patul califului începură să lanseze alte informaţii dubioase, astfel că virginele aflate în aşteptare nu ştiau ce să creadă.

A optsprezecea fată povesti, deşi totul părea inventat, că fusese dusă de calif în deşert, într-o peşteră păzită de războinici pe cămile. În peşteră, suveranul i-ar fi arătat grămezi de aur şi argint, bijuterii, monede şi statui din materiale preţioase. După o baie în lapte de măgăriţă, cei doi ar fi făcut dragoste pe grămezile cu perle. Când fu întrebată ce îi spusese califul dimineaţă la despărţire, fata se bâlbâi, spuse la un moment dat că fusese asemănată cu un trandafir, apoi cu o orhidee, virginele căzură de acord că aveau în faţă încă o floare a deşertului. Regina urma să fie aleasă abia la sfârşit. Dacă asta s-ar fi produs înainte, vestea ar fi fost declarată imediat în palat şi în cetate.

Despre a treizeci şi una fată nu se auzi nimic, în orice caz nu reveni alături de celelalte şi se crezu că suveranul îşi alesese regina. Ulterior femeile bătrâne şoptiră ceva despre o izbucnire de mânie a califului, se părea că tânăra fusese ucisă cu violenţă. Asta le sperie de moarte pe fecioarele rămase. Dolores îşi aştepta rândul îngrozită, cu gândul la Dominoul Viselor, iubitul ei din bazar.

Zilele treceau, iar fetele descriau un calif din ce în ce mai obosit, suveranul încerca să rămână treaz cu ajutorul unor licori extrase din plante. În orice caz, toate veştile făceau referire la flori ale deşertului, niciodată la trandafiri.

Dolores nu dormea bine nopţile, avea vise agitate în care îl vedea pe Dominoul Viselor înconjurat de gazele tinere, de luni pline şi de oaze, chemând-o, chemând-o mereu.

Patruzeci şi nouă de flori ale deşertului fuseseră dezvirginate în patul califului. Dolores realiză că avea să treacă ultima detestabila probă.

În după-amiza zilei în care îi veni rândul, fu îmbăiată într-o apă atât de plină cu arome încât aburii fierbinţi o ameţiră de-a binelea. Ca prin somn, le simţi pe femeile bătrâne masând-o din cap până în picioare cu uleiuri fine, fu îmbrăcată în mătase roşie. Una dintre bătrâne o conduse de mână pe coridoare în zigzag, deschise o poartă înaltă şi, împingând-o uşor într-o încăpere luminată de făclii, o închise înăuntru.

Năucă, speriată, tremurând, Dolores aştepta ca din întuneric să se desprindă umbra califului ce avea să-i răpească fecioria.

Auzi un zgomot din spate. Aşadar, pe acolo intra califul. Nu. Nu era califul, aceeaşi femeie bătrână o informă că cetatea fusese asediată, suveranul şi războinicii săi ieşiseră să lupte împotriva invadatorilor. Tot ce trebuia să facă Dolores era să aştepte în încăpere întoarcerea luptătorilor. Făcu întocmai. Se întinse în patul unde califul încercase alte patruzeci şi nouă de fete, rămânând trează. Îşi rememoră întreaga viaţă, în mare parte petrecută în corturi sau pe cămilele ce transportau mărfurile familiei. De departe se auzea larma bătăliei. Îi trecu prin minte că în caz de înfrângere ar fi putut ajunge nu în braţele califului ci ale vreunui beduin dintre rebeli.

Aşteptarea luă sfârşit dimineaţa, un eunuc de la palat intră s-o anunţe: inamicii fuseseră înfrânţi, dar suveranul pierise în luptă. Fratele califului, posesor al unui harem extins, urma să-i ia locul, nefiind interesat de fetele pe care le dezvirginase decedatul. Dolores îşi coborî pleoapele pentru a nu lăsa să se vadă bucuria ce-i umplea ochii. Nimeni nu părea curios să ştie dacă se culcase ori nu cu califul.

Pretendentele la tronul de regină fură anunţate că urmau să se întoarcă la casele lor. Femeile bătrâne le deposedară de hainele de mătase. Cineva aduse din pivniţa palatului trei

legături mari cu îmbrăcămintea simplă purtată de tinere la momentul sosirii. Veştmintele erau reci şi umede, miroseau a mucegai, Dolores le îmbrăcă însă ca pe cele mai bune haine ale ei.

-Ştiţi să ajungeţi fiecare acasă, le spuse o bătrână.

Fură împinse cu bădărănie de eunuci pe coridoare spre ieşire, ca o turmă de cămile devenite bune de nimic. Din faţa palatului, fostele virgine se împrăştiară pe străduţele răsfirate radial în toate direcţiile.

Dolores se îndreptă spre bazar, cu inima îndoită, totuşi plină de speranţă.

Nu se opri decât în faţa magazinului unde Dominoul Viselor, tânărul negustor, cu mâinile încrucişate pe piept, cu gândul la plimbarea întreruptă în urmă cu două luni, îşi aştepta gazela, luna şi oaza.

Prima parte

Ana

1.1

Pe strada La Palma din Madrid, la volanul unui Audi A6 oprit lângă coaforul Paris, căpitanul Santiago Barea nu scăpa din ochi furgoneta albă cu inscripţia Todostrada, parcată douăzeci de metri mai în faţă. Pe scaunul din dreapta se afla agentul Fernando Jimenez, la fel de încordat. Staţia de emisie-recepţie a acestui vehicul de poliţie fără însemne începu să sune. Răspunse căpitanul:

-Aici Santi Barea.

-Sunt colonelul Manolo Gonzâlez. Mă auzi bine, Santi?

-Te aud perfect.

-Ascultă, vreau să urmăreşti furgoneta şi să descoperi bârlogul suspecţilor. Celelalte maşini au primit alte misiuni.

-De acord. Urmăresc furgoneta.

-Raportezi când se întâmplă ceva important. Dacă sunteţi în mers şi nu poţi vorbi, să cheme Fernando.

-Am înţeles.

-Succes.

Convorbirea se întrerupse. La timp, fiindcă cei doi suspecţi cu trăsături faciale asiatice se întorceau la furgonetă. Masivi, incredibil de graşi, unul cu un cap mai înalt decât celălalt, îmbrăcaţi la costum şi cravată de culoare verde. Urcară în vehicul, se puseră în mişcare.

-Notează ora, Fernando.

-Sigur. E... aproape şase şi-un sfert.

-Cât e ceasul exact?

-Şase şi paisprezece minute.

-Scrie şase şi paisprezece.

-În regulă.

Căpitanul Barea porni motorul şi părăsi parcarea, o luă pe urmele furgonetei albe, spre strada Acuerdo. Vehiculul înalt coti însă la stânga, pe strada San Bernardo, iar în primul sens giratoriu o luă la dreapta. Santi lăsă între el şi urmăriţi o distanţă de patru maşini, suficientă să nu-i piardă din ochi fără a atrage atenţia.

Pe strada Genova, furgoneta opri lângă trotuar. Căpitanul fu obligat să tragă brusc pe dreapta, trezind nemulţumirea şoferului de la volanul maşinii din spate. Suspecţii coborâră şi traversară strada printr-un loc nesemnalizat. Intrară într-o cofetărie, pe partea stângă a şoselei. Fernando fu tentat să deschidă portiera şi să-i urmărească, Santi îl opri:

-Rămâi. Nu cred că-i important ce fac în cofetărie.

-Poate iau legătura cu şeful lor.

-Puţin probabil, Fernando.

-Sau locuiesc pe aici.

-În cofetărie sigur nu locuiesc.

Agentul Jimenez luă de pe bancheta din spate un binoclu puternic şi privi spre localul cu ferestre mari:

-S-au aşezat la o masă.

-Ţi-am spus? Vor servi ceva, atâta tot.

-Ce crezi c-au comandat, Santi?

-Cafea?

-Nu. Apă plată.

-Amândoi?

-Amândoi. Au primit fiecare câte o sticlă de un litru şi jumătate. -La greutatea lor, mi se pare normal.

-Gata, se ridică.

-Au terminat de băut? Au golit sticlele?

-Tu ce credeai?

Într-adevăr, asiaticii ieşiră din cofetărie şi reveniră la furgonetă. Se încadrară în trafic. Poliţiştii făcură acelaşi lucru.

Furgoneta viră la dreapta pe Paseo de Recoletos, se opri în Plaza de las Cortes, în faţa hotelului Westin Palace. Cei doi suspecţi coborâră şi înmânară unui portar cheile maşinii pentru a o duce în garaj.

-Fernando, urmăreşte-i. Ţine-te după ei. Eu parchez, ne vedem la recepţie.

-O.K.

Căpitanul identifică un loc de parcare pe Carrera de San Jeronimo, lăsă automobilul şi se grăbi să ajungă la hotel. În holul de la intrare îl găsi pe Fernando, dezorientat.

-Santi, i-am pierdut. Parc-au intrat în pământ.

-Poate au urcat în cameră. Dacă locuiesc aici...

-Nu cred c-au apucat să se bage în lifturi. Sunt undeva pe-aproape.

-Bine, tu ia-o la dreapta, eu merg pe coridorul ăsta. Când aflăm ceva, ne sunăm.

Se despărţiră schimbând o privire complice. Santi trecu pe lângă saloane cu nume sonore: Cervantes, Matahari, Neptuno, Medinacelli, Julio Camba. Pe măsură ce avansa pe holuri, deschidea prudent uşa fiecărui salon. Erau goale. Spre surprinderea lui, îi descoperi pe suspecţi la centrul de fitness. Ambii îşi dăduseră jos sacourile de la costum şi pedalau sârguincioşi pe biciclete statice. Căpitanul îl sună pe Fernando pentru a-i da vestea:

-Tipii sunt în sala fitness. Te aştept la recepţie.

-Să nu-i pierdem.

-Nicio grijă. Dacă fac fitness, locuiesc aici.

La recepţie, Santi îşi arătă legitimaţia unei funcţionare blonde cu ochi albaştrii.

-Poliţia. Doresc să aflu numele a doi clienţi. Asiatici, corpolenţi, sigur stau în aceeaşi cameră. Imposibil să nu-i fi remarcat.

-Doriţi să vorbiţi cu directorul?

-Nu. Mă interesează doar numărul camerei şi numele celor doi.

- ...Cred că ştiu la cine vă referiţi. Doi japonezi. Au luat o cameră Premium cu vedere la Plaza Neptuno. O clipă. Vă scriu pe o hârtie numele... şi numărul camerei... Poftiţi.

-Mulţumesc. Vorbiţi cu responsabilul securităţii hotelului. E bine să ştie că sunt doi poliţişti în zonă... Da, uite, el e colegul meu, Fernando.

Agentul salută cu o înclinare a capului.

-Voi face ce mi-aţi cerut, confirmă recepţionera.

Poliţiştii se retraseră în barul Palace, o incintă decorată în stil englezesc. De aici, Santi trimise colonelului Manolo Gonzâlez, cu telefonul, un

mesaj conţinând numele suspecţilor, pentru verificare. Făcu planuri ca să asigure continuitatea urmăririi. Fernando avea să rămână în hotel până la zece seara, după care urma să fie înlocuit de Francisco Arroyo.

Un sfert de oră mai târziu, căpitanul îşi luă la revedere şi ieşi din bar. Merse la Audi-ul parcat pe Carrera de San Jeronimo. Conduse către casă, cu gândul la Ana şi la suspecţii care, după o lungă perioadă de aşteptare, începuseră să facă lumină în dosarul *Dominoul Viselor*.

Opri maşina lângă blocul cu faţada de cărămidă gri, aruncă o privire spre terasa de la ultimul etaj, al şaselea. Ana îl aştepta de multe ori la umbra pomişorului plantat în colţul exterior, cu coatele pe balustrada de piatră albă, postura ei favorită. N-o zări.

Se grăbi să intre în apartament şi merse direct la terasă. Şezlongul soţiei: gol. Uşile ambelor băi erau deschise. Nici în salon sau în bucătărie nu era. O strigă:

-Ana!... Ana, unde eşti?

Nu răspunse nimeni.

Auzi un suspin, dinspre dormitor. Înţelese ce se întâmpla. Se duse la dulapul alb, la uşa închisă aflată la extremitatea stângă. Fără să atingă tăblia de lemn, întrebă calm:

-Eşti aici, Ana?

Niciun răspuns.

-Ştiu că eşti înăuntru. Haide. Am sosit acasă.

- ...Lipeşte-te de uşă, se auzi vocea ei din interiorul dulapului. -Iarăşi, Ana?

-Lipeşte-te de uşă, repetă ea ferm.

Santi se apropie de placa albă şi o atinse cu genunchii, cu burta, cu pieptul şi cu obrazul stâng.

-M-am lipit, îşi anunţă soţia.

Imediat, simţi un ghiont în uşă, recepţionat prin toate punctele de contact cu tăblia de lemn. Şi încă unul.

-Simţi? fu întrebat.

-Da, simt.

-Aşa am simţit şi eu, se smiorcăi femeia în dulap.

- ...Ştiu, draga mea.

-Atunci cum de ţi-a trecut prin cap?... Să mă laşi să-mi petrec seara singură...

-Dar, bine, iubito, totul a fost acum un an.

-Copilul nostru s-a născut mort, Santi. Mort! Voi şti asta şi peste zece ani, şi peste douăzeci de ani, şi peste oricât timp...

Temător, poliţistul deschise uşa. O descoperi cu faţa îngropată în palme. Bolnavă, suferindă, plânsă. Se aplecă s-o ridice, o luă ocrotitor în braţe:

-Iartă-mă... Uneori nu simt durerea pe care o simţi tu, şopti sărutându-i şuviţele răvăşite de pe frunte.

-Vroiai să-ţi petreci seara la Westin Palace.

-N-a fost dorinţa mea. Serviciul. Un moment m-am gândit să-ţi spun să iei un taxi, să te invit acolo.

-Atunci, de ce n-ai făcut-o?

-N-am vrut să te expun unor riscuri. Ţi-am spus, e cazul cel mai complicat la care-am lucrat.

-Ai spus bine. Ai lucrat, îl îmbrăţişă Ana trăgându-l lângă sofa. Uite, dă-mi vestonul, aşază-te. Încălzesc puiul şi-aduc sticla de vin.

În continuare, seara se derulă pentru Santi cu viteza luminii. Înfulecă din pui cu multă poftă, în braţele roşcatei, pe sofa, lăsând-o pe ea să ronţăie carnea rămasă pe oase. Bău unul după celălalt două pahare de vin alb ce îşi făcură efectul mult prea repede. Tot ce realiză înainte de a aţipi fură sărutările Anei pe obraji, dintre care apucă să numere douăzeci.

Când se trezi, era unu noaptea. În salonul cufundat în întuneric, unica lumină venea de la ecranul computerului, în faţa căruia ea stătea

aplecată, atingând la răstimpuri câte o tastă. Se întinse leneş şi-şi întrebă soţia, fermecătoare la lumina emanată de ecran:
-Ce faci, iubito?
-Te-ai trezit? răspunse ea cu o întrebare fără să se întoarcă.
-Ai intrat pe Facebook?
-Nici vorbă. Doar joc.
-Joci?
-Mă distrez. Datorită ţie.
-Ce vrei să spui? Ce joci?
-Un joc video.
Cuvintele îl loviră pe Santi ca un ciocan în tâmplă.
-Ce joc video? se răsti. Cum se numeşte?
-*Dominoul Viselor*. Aveai discul în buzunarul de la veston.

1.2

Speriată, Ana se retrăsese într-un colţ pe sofa, cu genunchiul stâng la piept, cu buzele lipite de pielea rotulei. În salon, liniştea era tulburată doar de zumzetul aparatului de aer condiţionat care făcea suportabilă căldura nopţii toride de septembrie. În faţa computerului se afla Santi, încordat şi indispus. Se răsuci spre ea să-i repete:

-Jocul ăsta nu-i pentru tine, Ana.

-Spune-mi măcar...

-Nu-i pentru tine, şi gata! i-o reteză scurt.

Femeia, cu bărbia rezemată pe genunchi, nu renunţă uşor:

-Ai putea să-mi explici. Ajută-mă să-nţeleg de ce...

-Când insist, am motive. Nu sunt încăpăţânat. O fac fiindcă te iubesc!

-Dacă aşa arată iubirea...

-Dar, Ana...

-Am impresia că mă certi din cauza stresului de la serviciu. Ţi-ai întrerupt somnul.

-Asta crezi?

-Aşa pare. Şi ţie o să ţi se pară, spuse ridicându-se de pe sofa.

Merse la Santi, îl trase energic din faţa computerului. Îi luă mâna şi-l duse în holul spaţios de la intrare unde tot ea aprinse lumina. Se aflau în faţa oglinzii imense care acoperea un întreg perete.

-Te vezi? îl întrebă. Te vezi, Santi? Uită-te la tine.

El se privi. Îşi descoperi faţa epuizată, încadrată de părul dezordonat, privirea răutăcioasă şi rictusul înţepenit în colţul gurii. Înfăţişarea lui transmitea orice, numai iubire nu.

-Aici arăţi bine, şopti. În întunericul din salon nu îndrăzneam să-mi ridic ochii spre tine.

Învins, poliţistul o luă la piept. Mângâindu-i părul ce-i ajungea la omoplaţi, încercă să-i dea o fărâmă din iubirea pe care o trâmbiţase în ultima jumătate de oră fără să fie capabil s-o arate. Femeia nu se împotrivi, se lăsă dezmierdată.

-Jocul ăsta, murmură bărbatul trecându-şi degetele prin pletele roşcate.

-Da, spune-mi... , îl încurajă ea.

-Jocul ăsta, Ana, zise din nou strângând-o la piept. Nu-i pentru tine.

- ...Mă exasperezi, Santi.

Roşcata se desprinse din îmbrăţişare, fugi în salon. Îşi reluă locul şi poziţia dinainte. Tăcu pentru a-şi săruta genunchiul.

Căpitanul se aşeză pe scaun în faţa computerului, reîntregind tabloul încăperii aşa cum fusese în urmă cu cinci minute.

-La ce te gândeşti? o întrebă.

-La ce mă gândesc?... La vremea în care n-aveai nimic să-mi ascunzi, la zilele când îmi destăinuiai totul.

Santi rămase pe gânduri. După câteva clipe, începu să vorbească. Rar şi apăsat:

-*Dominoul viselor* e un joc video ilegal, de provenienţă necunoscută. Nu se ştie cine l-a făcut,

de ce l-a făcut, nu se ştie unde-a fost făcut. Proiectat să fie jucat de două persoane, un bărbat şi-o femeie. Cei care-au intrat în posesia lui au primit un set cu două CD-uri, câte unul pentru fiecare partener. Cel mai complex joc video creat pân-acum. Asta spun specialiştii. Partenerii trebuie să acceseze jocul de pe computere diferite. Legătura se realizează prin conexiune la Internet. Are multe în comun cu jocurile video obişnuite, la urma urmei e un joc video. Dar câteva caracteristici îl fac unic. Partenerii de joc aleg un scenariu pentru întâlnirea dintre avatarurile lor. La finalul unor partide, apar doi luptători de sumo şi despart jucătorii punând punct poveştii. Cu excepţia situaţiilor în care se continuă o partidă începută şi salvată, nu poţi folosi din nou acelaşi scenariu. Odată epuizat un scenariu, nu se poate folosi a doua oară. S-a dus, pentru totdeauna. În joc, cele două avataruri vin de nicăieri. Nu există un final. Partidele sunt, sub o formă sau alta, jocuri romantice. Bine, poţi să joci şi singur, poţi alege să joci fără partener. În acest caz, partidele sunt misiuni, explorezi un univers al imaginaţiei. În timpul jocului, pe măsură ce partida se desfăşoară, la subsolul ecranului, pe o bandă asemănătoare celor de la canalele de ştiri, apare un text descriind acţiunea aflată în derulare, într-un limbaj care a trezit în mulţi plăcere estetică. Având în vedere că jucătorii au libertatea de a influenţa mersul jocului, prin alegerile lor, prin modul în care se deplasează în scenariu şi prin replicile schimbate, această relatare în direct e absolut fenomenală. Pentru a-ţi reaminti partidele jucate, poţi salva textul partidelor, în format pdf. Ce-ţi spun acum se face în opt limbi.

Roşcata asculta fascinată, în sinea ei se supără pentru că el nu continuă descrierea. Îşi dezlipi buzele de pe genunchi şi întrebă:

-Din moment ce totul funcţionează prin Internet, cum de n-au fost descoperiţi autorii? Ar

trebui să identificaţi locul din reţea de unde provin informaţiile.

-Ar trebui, Ana. Teoretic, e cum spui. Dar creatorii jocului par mai deştepţi decât informaticienii noştri. În plus, Internetul a devenit o junglă. Cei care au creat-o n-o pot ţine sub control. Nimeni, niciun om nu poate verifica tot ce se-ntâmplă pe net. De vulnerabilitatea asta s-au folosit creatorii *Dominoului*. Au construit un program indescifrabil ce utilizează servere virtuale prin ataşarea parazitară la un server gazdă.

- ...Dragul meu, şopti ea de la distanţă. Ţi-a luat atât de mult să-mi spui lucrurile astea.

-Ce-am spus a fost tot, Ana. A fost începutul conversaţiei noastre despre Dominoul viselor şi sfârşitul conversaţiei noastre despre *Dominoul viselor*.

-Bine, Santi. N-o să mai vorbim despre *Domino*. Dar putem juca...

-Înţelege, Ana. Nu vom vorbi despre joc, nici nu vom juca.

-De ce mi-ai explicat atunci cum funcţionează?

-N-ar fi trebuit. Înţeleg prin ce treci, încerc să fiu răbdător, aşa cum aştepţi şi doreşti. N-ar fi trebuit nici măcar s-aduc jocul acasă. Dacă află Manolo, montează un scandal monstru.

-Ştii câtă nevoie am de iubirea ta.

-De-aia am vorbit.

-Atunci, dă-mi-o. Dă-mi iubirea ta. Joacă cu mine *Dominoul viselor*. Santi, jocul ăsta e ca o fereastră...

-*Dominoul viselor*... e o gură de canal.

-Glumeşti, cred.

-Nu glumesc. *Dominou*l duce spre adâncuri întunecate.

-Santi, tu mă iubeşti?

-Întrebarea are răspunsul în ea.

-Santi, tu nu mă iubeşti.

-Aş prefera să mergem la culcare. Mâine, cu mintea limpede, vorbim.

Văzându-l hotărât să pună capăt dialogului, ea se ridică de pe sofa. Înainte de a dispărea pe uşa salonului, spuse doar:

-Aşteaptă.

Se întoarse cu un caiet mare, cu coperţile de carton albastru. Se aşeză pe sofa şi deschise undeva la mijloc.

-Uite ce-mi scria Santi, îi spuse. Santi cel care mă iubeşte. Sau mă iubea. Să-ţi citesc. Aşa... „Azi dimineaţă, Ana, pe scările teatrului Majestic, m-am întâlnit cu William Shakespeare. M-a oprit să-mi vorbească despre frumuseţea ta, m-a rugat să nu mă supăr dacă te va aminti în piesele sale. Nu mă supăr, i-am zis. Zilele trec. Cu gândul la tine. A te întâlni e unicul motiv pentru care merită să ies dintre aceşti pereţi. Mă caută o obsesie. Să-ţi descriu conturul, folosind creioane diferite, toate cu vârful foarte fin. Folosindu-mi degetele. Şi buzele. Cu buzele, ţi-aş aşeza perle pe gât, la încheieturile mâinilor. Secundă după secundă, timpul ne-ar găsi împreună, grăbindu-ne pe aceleaşi străduţe, urcând aceleaşi scări, atingându-ne pe sub aceeaşi masă. Tu, văzând că secundele mele vin către tine una după cealaltă, vei înceta să le numeri. Vei avea încredere în mine. În secundele mele. Le vei păstra în dormitorul mirosind a lavandă, le vei înghesui acolo, în sertare, în cutii, pe rafturi. Când voi fi plecat, dorul de mine te va aduce în faţa acestei încăperi, gata să dea pe dinafară de plină ce este. Vei deschide uşile. Secundele mele se vor rostogoli peste tine, acoperindu-te, împrăştiindu- se pe podea, revărsându-se în toate ungherele. Atunci voi bate la uşă eu, aducând secunde proaspete. Dormitorul va deveni neîncăpător. Vom construi depozite mari, ca de vinuri, unde secundele cu cât vor fi mai vechi cu atât vor fi mai încărcate de aromă. Da, Ana. Vreau să-ţi dăruiesc secundele mele.”

Roşcata se opri din lectură. Închise caietul cu coperţi groase într-un gest lent, sacru.

-Încă vrei? Vrei să-mi dai... secundele tale, Santi?...

Bărbatul, totuşi, nu părea să-şi fi schimbat opinia:

-Dac-ai fi lucrat în Poliţie, ai înţelege. Nu pricepi cât de serioasă e chestiunea. Toţi cei care joacă *Dominoul viselor* sunt în pericol.

-În pericol? E ceva subliminal în joc, sau ce?

-Pardon, am vrut să spun „toate femeile" care joacă *Dominoul viselor* sunt în pericol. Joacă o vreme, după aceea dispar.

-Dispar... ? rămase ea pe gânduri.

-Exact, Ana. Chiar acum, zeci de bărbaţi îşi caută sau îşi aşteaptă soţiile cu care au jucat *Dominoul viselor*. Nu vreau să se- ntâmple asta cu noi.

-Exagerezi, Santi. Mă sperii. Nu vrei să m-amestec în secretele tale de serviciu, am înţeles. Dacă nu vrei să fii partenerul meu, nu-mi rămâne decât să joc singură.

-Opţiune la fel de periculoasă.

-Dar opţiunea ta care-i, Santi? Joci cu mine? Sau mă laşi să joc singură?

-Ana. Noi doi... Eu, tu... n-o să jucăm împreună *Dominoul viselor*. Niciodată.

1.3

Ana: conectată.
Santi: conectat.

Scenariu: După-amiaza păpuşilor.

Librarul Waltermann avusese o idee genială. Să organizeze în zilelelucrătoare, seara de la opt la nouă, o lansare de carte. Librăria Waltermannn,

găzduită de un edificiu impunător cu opt etaje, era cea mai mare din ţară, si probabil cea mai mare din lume. De aceea, bătrânul proprietar se gândise la ceva inedit, ceva pe măsura renumelui firmei. Construise pe faţada principală a clădirii, la parter, o vitrină imensă al cărei interior arăta ca un studio de televiziune. Acolo, la masa futuristă din centru, în fiecare seară se asezau un critic literar si scriitorul care lansa pe piaţă o carte nouă. La căderea întunericului, mica piaţă din faţa librăriei devenea atracţia principală pentru lectorii veniţi să-şi vadă scriitorii preferaţi. Când autorul era o celebritate, piaţa devenea neîncăpătoare. Când invitatul era mai puţin cunoscut, curioşii veneau în număr mic. Niciodată nu se întâmplase ca la lansare să nu vină nimeni. Scriitorii îşi invitau prietenii, rudele, asistenţa era de obicei entuziastă şi afabilă. Totuşi, lucrurile nu fuseseră întotdeauna aşa. Dacă autorul sau subiectul cărţii stârniseră controverse, puteai auzi huiduieli şi înjurături, unii aruncaseră în sticla vitrinei cu ouă sau roşii, ba chiar cu pietre. La lansarea unei cărţi scandaloase, într-o toamnă, cei prezenţi îşi pregăteau cocteilurile Molotov şi câteva pistoale cu aer comprimat. Din fericire, poliţia, alertată de însuşi Waltermann, i-a reţinut pe cetăţenii turbulenţi si i-a deposedat de obiectele periculoase. A doua zi, o firmă specializată a înlocuit sticla obişnuită a vitrinei cu sticlă antiglonţ. De obicei, poliţia trimitea câţiva agenţi în piaţă la orele serii, pentru a descuraja din start potenţialii perturbatori.

La miile de cărţi editate anual, nu era greu să găseşti scriitori dispuşi să-şi lanseze cartea prin intermediul librăriei Waltermann. Dimpotrivă, se constatase că volumele lansate aici aveau vânzări bunicele încă din seara lansării, ocazie cu care exemplarele purtau autograful autorului.

În acea seară avea loc lansarea romanului „După-amiaza păpuşilor ”, a doua parte dintr-o saga creată de Ana Dedaly, o scriitoare la modă. Cu câteva minute înainte de ora opt, piaţa gemea de cititori dornici s-o vadă pe scriitoare în carne şi oase.

Sticla vitrinei era cufundată în întuneric complet. La opt fix, în difuzoarele mari amplasate pe zidul exterior se auzi melodia cunoscută, pregătită special pentru lansările librăriei. Mai întâi, la partea de jos a vitrinei, se luminară literele de metal galben cu numele stabilimentului: Librăria Waltermann. După aceea, se aprinseră reflectoarele în întreg studioul, arătând-o la masa centrală pe Ana Dedaly, împreună cu un cunoscut exeget literar. Scriitoarea zâmbea discret, ţinea mâinile pe masă, privind mulţimea care afară începu să aplaude. Ambii protagonişti aveau microfoane minuscule agăţate de îmbrăcăminte, se puteau exprima şi mişca natural. Ana purta o rochie de epocă ce-i acoperea până şi pantofii, aidoma eroinelor din cărţile ei. Avea coafura clasică, cu părul strâns într-un fel de coc, iar la urechi două perle mici şi albe. Criticul se prezenta în costum şi papion.

-Vă adresăm un entuziast „Bine aţi venit”, dragi cititori, îşi iniţie exegetul reprezentaţia, de asemenea dorim să-i dăm „Bun venit” şi invitatei noastre, Ana Dedaly.

Asistenţa din piaţă aplaudă iar.

-Cum te simţi, Ana?

-Bucuroasă. Bucuroasă că mă aflu aici şi că volumul a văzut lumina tiparului.

-Dragi cititori, continuă criticul, astăzi lansăm romanul „După- amiaza păpuşilor”, aşteptat cu nerăbdare de public, după imensul succes al primei părţi din saga „Lordul aşteptărilor”. Probabil mulţi dintre cei prezenţi au citit sinopsisul pe Internet. Totuşi, vrem s-o auzim

pe autoare spunându-ne câteva cuvinte despre carte.

Ana îşi uni mâinile, semn exterior al faptului că-şi aduna gândurile. Vorbi privind lumea din piaţă:

-Aş spune că voi, cititorii primei cărţi, o cunoaşteţi deja şi pe a doua. De ce? Pentru că păpuşile, aşa-numitele păpuşi din prima parte, îşi continuă povestea în al doilea roman. Sunt ele, aşa cum le cunoaşteţi. Desigur, există şi diferenţe, de exemplu o parte din acţiune are loc într- o suburbie a Parisului. Dar tot ce a plăcut în primul roman, iubirea devastatoare, aşteptările, speranţa, misterul, melancolia, toate revin în „După-amiaza păpuşilor”.

-Mulţumim, Ana, interveni criticul. Ne-ai dezvăluit multe, dar practic n-ai spus nimic. Desigur, doreşti să descoperim farmecul cărţii citind-o. Nu voi mai vorbi, pentru că seara este dedicată cititorilor, iar noi nu suntem canal de televiziune unde cei care ne urmăresc să n-aibă acces. Ca întotdeauna, unul dintre cumpărătorii cărţii lansate azi va trece prin ecran, ca să zicem aşa, şi se va aşeza alături de invitata noastră. Îţi aminteşti, Ana, cine a urcat aici, alături de tine, acum trei ani, când ai lansat „Lordul aşteptării”?

-Îmi amintesc cu plăcere. A fost o cititoare în vârstă de patruzeci de ani, profesoară de istorie. Am avut cu ea o conversaţie plăcută.

-Prevedeai pe atunci interesul publicului pentru această saga a păpuşilor?

-Sinceră să fiu, nu.

-Ei bine, vom proceda ca de obicei, se adresă criticul mulţimii din piaţă aşezând pe masă o cutie aurie de carton. În această cutie, colegii noştri au adunat până acum cinci minute bileţelele cu întrebările pe care cititorii veniţi la lansare doresc să le adreseze autoarei. Ana va alege cinci bileţele, la întâmplare. După citirea celor cinci întrebări, invitata va chema aici, în vitrina

librăriei Waltermann, persoana a cărei întrebare o consideră cea mai interesantă. Să începem deci, o rugăm pe Ana Dedaly să aleagă cinci întrebări.

Cu gesturi elegante, scriitoarea scoase din cutie cinci bileţele, le despături şi le citi în tăcere.

-Te rog, Ana, citeşte-ne şi nouă întrebările, o îndemnă exegetul.

-Sigur. Prima întrebare. Câte părţi va avea în final saga păpuşilor, trei sau patru? A doua întrebare... Foloseşti gene artificiale, sau ai gene naturale? A treia... Ideea cu tiranul care supraveghează viaţa păpuşilor este inspirată din „1984" de Orwell?

Ana se opri, zâmbind. Citi al patrulea bileţel:

-Altă întrebare. De ce nu te-ai căsătorit până acum?

Zâmbi din nou.

-Si ultima întrebare. De ce niciuna dintre păpuşile din roman nu poartă cercei, iar tu da?

Criticul luă din nou cuvântul:

-Mă abţin să comentez în legătură cu oportunitatea sau seriozitatea unora dintre întrebări, observăm că imaginaţia cititorilor, ca şi a scriitorilor, nu cunoaşte limite. Trebuie să iei o decizie, Ana. Autorul cărei întrebări va veni la masa noastră?

Spre surprinderea mulţimii, scriitoarea îşi scoase pe rând, cu gesturi lente, cerceii din urechi şi îi aşeză pe masă. Toţi ştiau ce alegere făcuse, înainte ca ea să spună:

-Întrebarea a cincea. De ce niciuna dintre păpuşile din romanul meu nu poartă cercei, iar eu da?

Mulţimea din piaţă izbucni în aplauze.

-Excelent, se entuziasmă criticul literar. Colegii noştri au numerotat bileţelele şi au luat datele de identitate ale persoanelor care le-au scris. Rugăm autorul întrebării cu cerceii să se prezinte la etajul unu, de unde va fi condus aici.

Între timp, criticul şi autoarea schimbară replici cu microfoanele închise, publicul nu înţelese nimic din conversaţia lor. În cele din urmă, în incinta studioului păşi un tânăr brunet, cu un veston de culoarea oului de raţă. Invitat să ia loc, dădu mâna cu exegetul şi cu scriitoarea.

-Iată-l pe omul nostru, strigă criticul spre piaţă. Bine ai venit. Cum te numeşti?

-Santiago. Sau Santi. Prietenii îmi zic Santi.

-Santi. E mai scurt, mai uşor de memorat. Santi, astăzi Ana Dedaly a ales biletul cu întrebarea ta. Eşti nerăbdător să cunoşti răspunsul?

-Aş vrea să-l ştiu.

-Şi noi, spuse criticul luând de pe masă bileţelul scris de Santiago. De aceea, te rugăm, Ana, să răspunzi la întrebarea: „De ce niciuna dintre păpuşile din romanul tău nu poartă cercei, iar tu da?"

-Păpuşile nu poartă cercei, pentru că nici eu nu port, răspunse scriitoarea provocând râsetele unei părţi din mulţime.

-Dar, Ana, protestă criticul, cerceii tăi sunt în faţa noastră. Adineaori i-ai scos.

-Nu-s cerceii mei, răspunse autoarea. Nu port cercei.

-Şi aceştia? arătă amfitrionul spre masă.

-Sunt un cadou de la domnul Waltermann. I-am primit acum o oră cu rugămintea de a-i purta cu ocazia lansării. Am acceptat să-i port doar ca să-i fac pe plac acestui om minunat, un promotor neobosit al scriitorilor şi un prieten devotat al cărţilor. Însă nu-i voi mai purta. Dacă voi, fotografilor, aţi apucat să-mi faceţi o poză cu cerceii în urechi, păstraţi-o cu grijă. E piesă de colecţie.

-Iar eu... nu mi-am dat seama de nimic, se justifică criticul în faţa auditoriului. Deşi am fost tot timpul lângă Ana în timpul pregătirilor pentru

această seară. O seară care este, de fapt, o după-amiază. După-amiaza păpuşilor!

Criticul îşi privi ceasul.

-Vai de mine, se îngrijoră pe un ton glumeţ. Timpul a zburat, trebuie să ne luăm rămas bun de la invitata noastră. Toţi cei prezenţi în piaţă sunt aşteptaţi la etajul unu al magazinului, unde pot cumpăra „După-amiaza păpuşilor" cu autograful autoarei. Ca după fiecare lansare, invitata şi cititorul selecţionat de ea vor lua o cină particulară în compania celui care a făcut posibilă desfăşurarea acestui eveniment, domnul Javier Waltermann.

Luminile din micul studio se stinseră pe rând, lăsând vitrina în beznă.

1.4

-Ce zici, Santi, să-mi pun pantofii negri cu toc? strigă Ana din dormitor.

-Pantofi cu toc pe căldura asta? Ia-ţi sandalele din piele de şarpe. Sunt comode. E zăpuşală, draga mea.

În faţa oglinzii, căpitanul se întreba la rândul său dacă merita să- şi pună cravată. Ezita din acelaşi motiv, căldura. Îşi întrebă soţia:

-Să-mi iau cravată?

-Nici vorbă. Ce dacă-şi aniversează căsătoria? E zăpuşală, tu ai zis.

-Lui Manolo îi place ideea de a purta cravată. E şeful meu. Sarei la fel îi plac cravatele.

-Gata. Să mergem, nu vreau să-ntârziem.

-Stai. Să iau cadoul.

Santi merse în salon şi luă plasa mare de plastic cu însemnele „El corte ingles". În interior se aflau câteva statuete de animale din lemn negru, pe soţia lui Manolo o încânta arta africană.

-Avem benzină suficientă? se adresă Anei.

-Este.

Încuiară şi coborâră în garajul subteran al edificiului. Roşcata deschise cu telecomanda uşile Seat-ului şi urcă la volan.

-Conduc eu, propuse.

Căpitanul băgă plasa cu cadoul în portbagaj, urcă pe locul din dreapta. Ea roti cheia în contact, dar Santi o opri:

-Stai puţin, ţi-a căzut un cercel lângă pedale.

Ana îl privi printre genele întredeschise. Ştia sigur că nu pierduse niciun cercel. Privi calmă cum bărbatul se aplecă spre pedale şi îi sărută pe rând degetele de la picioare, cum făcea de atâtea ori. Înainte de căsătorie, nu suportase ca cineva să-i atingă picioarele, dar acum tandreţea lui Santi o încânta.

-Sandalele din piele de şarpe? zâmbi ea.

-Ce faci, conduci sau pui întrebări? glumi bărbatul ridicându-se.

Roşcata făcu manevrele necesare şi părăsi garajul, se încadră pe bulevardul pustiu flancat de arbori înalţi. Aerul dimineţii devenise sufocant.

-Te rog, intră prin centru, să verific ceva, ceru el.

-Deci conduc eu, dar de fapt conduci tot tu.

-Draga mea, ia-o prin centru.

-Nu pot să-ntreb nimic despre asta, aşa-i? se asigură Ana că era vorba despre probleme de serviciu.

-Nu, îmi pare rău.

-Bine. Pe unde-o iau?

-Mergi înainte pe Castellana, apoi virează la dreapta pe strada Caracas.

Ea îi urmă indicaţiile, intrară în final în labirintul de străduţe înguste din centru.

-Ia-o la stânga pe strada La Palma.

Ana era un pilot ascultător, execută comenzile precis şi fără grabă. La intersecţia cu San Andres, el ceru:

-Încetineşte.

Santi aruncă o privire scrutătoare spre dreapta, la colţul ce adăpostea un magazin de antichităţi, după care spuse:

-Continuă să avansezi. Încet, te rog.

Trecură pe lângă diferite localuri: un magazin de computere, un coafor Paris, o berărie Mustaţa Galbenă. Pe terasa berăriei, doi japonezi graşi serveau cafele la masă, Ana observă că pe Santi asta părea să-l intereseze în mod deosebit. La un moment dat, căpitanul se aplecă peste braţele ei de pe volan pentru a privi partea stângă a străzii, spre apartamentele de la etaj.

-Gata, iubito, conchise el. Mulţumesc pentru răbdare. Coteşte pe San Bernardo, mergem direct la Manolo.

Ana se obişnuise în timp cu secretele lui de serviciu şi renunţă să pună întrebări indiscrete pentru a încerca să afle mai multe.

În cartierul rezidenţial unde locuia familia Gonzalez, ajunseră repede la poarta cu numărul 35. Casa era impunătoare, înconjurată de un gard din fier forjat acoperit în întregime cu plante agăţătoare care nu permiteau să vezi de cealaltă parte. Parcară şi coborâră din maşină.

Sunară la videointerfonul amplasat lângă poarta din tablă.

-Aţi sosit? se auzi vocea Sarei.

Ţinând gura aproape de aparat, Ana răspunse:

-Aici suntem.

Cu un sunet ascuţit, clanţa cedă când Santi o apăsă energic. Traversară gazonul proaspăt tuns pe aleea de piatră ce ducea la casa masivă, cu ferestre foarte înalte, şi ea acoperită pe jumătate de plante agăţătoare.

În prag îi întâmpină Manolo Gonzalez Perez, zâmbitor:

-Bine aţi venit, copii.

-Bună, colonele, salută Santi.

-Aici să-mi spui Manolo, îl corectă bătrânul. „Colonele” e pentru serviciu.

O îmbrăţişă afectuos pe Ana:

-Bine ai venit, frumoaso.

-Şi Sara? întrebă soţia căpitanului.

-E pe aici, se aranjază. Sau la baie. Vine imediat, nicio grijă.

-Ne bucurăm pentru voi. Am adus un cadou.

-Poftiţi, poftiţi, îi invită colonelul în salonul unde masa era pregătită pentru ocazia festivă. Lăsaţi cadoul undeva, nu vreau să-l deschid fără Sara. Găseşte un loc, Ana.

Manolo îl trase pe căpitan lângă fereastră, o rugă politicos pe soţia acestuia „Scuză-ne un moment”.

Ana, cu plasa în mâini, căută din priviri un loc. Mobilele erau supraîncărcate cu bibelouri, ieşi în hol. Zări o cameră deschisă, se gândi să lase plasa înăuntru. În încăperea cu ferestrele spre curte, puse cadoul pe fotoliul din faţa biroului. Surprinsă, observă pe masă, lângă computer, un disc auriu inscripţionat cu litere violete: *Dominoul viselor*. Ce descoperire! Părăsi repede camera şi reveni în salon. Bărbaţii îşi încheiaseră conversaţia confidenţială. Aşezaţi la masă, vorbeau tare despre o amendă de circulaţie.

-Ia loc, Ana, o invită Manolo. Stai aici, lângă soţul tău.

Femeia se conformă, ardea de nerăbdare să-i spună lui Santi ce văzuse.

Curând, îşi făcu intrarea Sara, merse la roşcată s-o îmbrăţişeze. Făcu la fel şi cu Santi, la urmă îşi sărută scurt soţul. Fermecătoare, mult mai tânără decât colonelul, ştia să se aranjeze şi să se îmbrace cu gust, atrăgea imediat atenţia.

-Suntem fericiţi c-aţi acceptat să fiţi cu noi la aniversarea căsătoriei, mulţumi ea.

-E ceva special, răspunse Santi. Douăzeci de ani. O viaţă de om. Eu şi Ana suntem împreună numai de opt ani.

Conversară pe tema căsătoriei, Manolo desfăcu o sticlă de şampanie. Femeile aduseră pe rând din bucătărie platourile cu mâncare şi, în cele din urmă, desertul. Tort de îngheţată cu stafide.

-Arată bine îngheţata, opină Ana. De unde-aţi cumpărat-o?

-Avem aproape o cofetărie cu laborator propriu. Întotdeauna luăm prăjiturile şi îngheţata de acolo... După desert, ce ziceţi? Jucăm ceva? propuse Sara. Dacă nu, parcă văd că bărbaţii se vor retrage ca întotdeauna în colţ, să-şi continue veşnicile poveşti poliţiste.

-Cum doreşti, scumpa mea, fu de acord Manolo.

-Să jucăm un joc de masă, continuă soţia colonelului. Afară, la umbră. Avem Party. Ultima variantă. E distractiv.

-Vreun joc video aveţi? rosti Ana cu voce nevinovată.

La auzul cuvintelor ei, ceilalţi rămăseseră tăcuţi, într-o linişte stânjenitoare pe care colonelul Gonzalez o întrerupse:

-Un joc video? E mai distractiv un joc de masă. Dacă nu vă place Party, putem juca Uno, sau altceva.

-Sunt adepta jocurilor video, insistă roşcata. N-aveţi Trivial?

-Avem Trivial, ca joc de masă, răspunse Sara.

-Uf, tresări brusc soţia căpitanului. Cred că mi s-a deschis încheietoarea de la sutien. Santi, vino o clipă cu mine la toaletă, ajută- mă să mă-nchei?

-Desigur. Scuzaţi-ne.

Se ridicară amândoi şi ieşiră în hol. Căpitanul rămase nedumerit când Ana îl luă de mână şi îl trase tiptil în camera unde lăsase cadoul:

-Vino. Să-ţi arăt ceva, îi şopti.

Îl duse la masa cu computerul. Spre dezamăgirea ei, CD-ul cu *Dominoul viselor* nu se mai afla acolo. Ieşiră repede şi se închiseră în baie.

-Ce-ai vrut să faci? întrebă Santi.

-Dragule, sunt sigură. Când am intrat adineaori în camera aia să las plasa cu cadoul, pe masă era un disc de la *Dominoul viselor*.

-Nu ţi s-a părut?

-Nu. Vino. Să ne-ntoarcem.

-Stai. Să-ţi închei sutienul.

-N-am nimic la sutien. Hai.

Reveniră în salon, unde Manolo si Sara şuşoteau ceva cu însufleţire.

-Ne-am hotărât, zise Ana. Să jucăm Trivial, jocul de masă.

-Perfect, spuse Manolo. Aduc cutia.

-Am o idee, rosti roşcata privind-o complice pe Sara. Propun ca soţii noştri să închidă telefoanele mobile. Cel puţin acum, la aniversarea voastră, să nu ne deranjeze nimeni.

-Dar Ana, interveni căpitanul. Poate apărea ceva urgent.

-Ce-ar trebui să fie mai important? replică ea.

-Santi, rosti blând colonelul. Sunt de acord. Să închidem celularele.

Bărbaţii îsi scoaseră telefoanele din buzunare si le închiseră.

-Mulţumite, doamnelor? întrebă Manolo.

-Foarte, se entuziasmă Ana.

În acel moment, se auzi o sonerie puternică, repetitivă.

-Ce-i asta? întrebă Santi.

-Telefonul fix, de pe hol, răspunse colonelul. Ridic eu.

Bătrânul închise uşa salonului, adresă cuiva cuvinte scurte, imposibil de înţeles.

-Degeaba şi-au închis mobilele, îi explică Sara Anei.

-Santi, vino o clipă, îl strigă Manolo pe căpitan din hol.

-Ştiam că aşa se va-ntâmpla, se dezumflă Ana. O să ne petrecem după-amiaza fără ei.

Căpitanul ieşi, închizând uşa salonului în urmă. Cu telefonul la ureche, colonelul îl anunţă sec:

-S-a declanşat operaţiunea Păpuşa.

1.5

Ana deschise iritată ușa coridorului în care Manolo si Santi vorbeau despre un elicopter și niște mașini.

-Plecaţi? întrebă.

-Trebuie, veni neasteptat de rece răspunsul colonelului.

-La Sara nu vă gândiţi?

Soţia lui Manolo apăru din salon, încercând să-și liniștească musafira:

-Draga mea, sunt douăzeci de ani de când văd astfel de plecări. Nu-ţi face griji. Important e că întotdeauna se întorc.

-Vă lăsăm, interveni Santi. Ana, luăm Seat-ul nostru, vrem s-ajungem urgent la comisarie. Diseară terminăm toţi patru șampania rămasă. Am zburat.

Căpitanul părăsi casa cu pași grăbiţi, Manolo se strădui să-l ajungă din urmă pe mai tânărul său subordonat. Urmară poteca de piatră până la poarta de tablă și urcară în mașina parcată aproape.

-Te las la comisarie, colonele.

-Perfect.

-De ce crezi că azi vor răpi femeile? Nu-i prima dată când suspecţii merg pe strada La Palma.

-Explicaţia există. N-am apucat să-ţi zic, fetele intrau pe hol.

-Spune-mi.

-Japonezii şi-au predat camerele la Westin Palace. Au ieşit cu bagaje din hotel. Înseamnă că...

-E ultima lor zi în Madrid. Pleacă, vor s-o şteargă cu femeile.

-Ăsta le e planul.

Căpitanul gonea nebuneşte, traversând intersecţiile semaforizate pe roşu, pe galben sau pe verde.

-Ai grijă, Santi, îl avertiză colonelul.

-Mă întreb unde-ar fi bine să merg eu, veni răspunsul.

-Adică?

-Mă duc pe strada Apodaca, unde-s maşinile noastre, sau sun la Garda Civilă şi urc în elicopter?

-Mai bine urcă în elicopter. Nu ştiu ce-are de gând Garda Civilă. Orice s-ar întâmpla cu suspecţii, vei fi întotdeauna deasupra. Nu vor scăpa.

-Perfect.

Căpitanul frână în faţa Comisariei Centru şi-l lăsă pe Manolo. Apucă să-i strige:

-Ţinem legătura.

Peste cincisprezece minute, se afla în elicopterul Gărzii Civile. Survolând centrul Madridului, la o oarecare depărtare de strada La Palma, pentru a nu atrage atenţia. Lângă pilot, cu căşti pe urechi, Santi asculta în direct comunicarea audio între cele două posturi de filaj şi colonelul Manolo Gonzalez Perez, care coordona operaţiunea de la Comisaria Centru. La ora 11,36, auzi în căşti:

-Postul de filaj 84 către cartierul general. Suspecţii ies din portalul 99. Cel înalt duce în spate un sac negru, voluminos. Înăuntru ar putea fi o persoană, poate o femeie. Efectuăm arestarea suspecţilor?

-Cartierul general. Nu încă.

-Postul de filaj 84 către cartierul general. Suspecţii au introdus sacul în partea din spate a furgonetei. Efectuăm arestarea?

-Cartierul general. Deocamdată nu. Continuaţi filajul şi mă informaţi imediat ce apare ceva nou.

În elicopter, căpitanul considera că apăruse posibilitatea de a-i prinde pe japonezi în flagrant delict. Îşi scoase căştile şi-l sună pe colonel pe telefonul mobil:

-Zi repede, Santi, auzi vocea lui Manolo.

-În sac se află Lucia Mendoza? întrebă căpitanul.

-Sunt sigur că în sac se află Lucia Mendoza.

-Și?

-Cum şi?

-Japonezii răpesc femeia. Exact ce aşteptam ca să intervenim. Nu faci nimic?

-Deocamdată nimic. Te las. Mă sună de la postul de filaj.

Santi primi ton de ocupat. Îşi puse iar căştile. Auzea convorbirile de pe strada La Palma, o linie îngustă aflată jos şi departe, la sute de metri sub picioarele lui.

-Postul de filaj 78 către cartierul general. Marta Roca se pregăteşte să iasă din coaforul Paris. Se îndreaptă spre casă. Va trece pe lângă furgoneta suspecţilor, au parcat-o cu două roţi pe trotuar. Abia este loc printre furgonetă şi zid. Atenţie! Din furgonetă a ieşit suspectul înalt, prinde femeia şi-i pune ceva pe faţă. Trage femeia în interiorul furgonetei.

-Cartierul general. Trecătorii au observat ce s-a întâmplat la furgonetă?

-Postul de filaj 78 către cartierul general. Nimeni de pe stradă nu pare să fi observat. Au acţionat discret, între zid şi furgonetă. Să intervenim?

-Cartierul general. Nu vă amestecaţi. Continuaţi filajul şi mă ţineţi la curent.

Santi puse din nou mâna pe telefonul mobil. Trebuia să existe o cale de a-l convinge pe colonel să ordone arestarea suspecţilor şi să elibereze femeile. Evident, Manolo dorea să-i urmărească pe japonezi pentru a afla încotro se îndreptau, căuta o

legătură către liderul lor. Dar lucrurile puteau scăpa uşor de sub control. Mai mult, exista riscul ca prima femeie să se sufoce în sac, dacă cei doi n-o scoseseră de acolo. Căpitanul formă numărul şefului său.

-Ce vrei? răspunse bătrânul.

-Colonele, te rog! Când ai de gând să intervii?

-Ţi s-a terminat răbdarea, Santi? Stai s-ajungem la capătul firului. Atunci intervenim si eliberăm femeile. Cei doi ne vor duce la şeful lor.

-Îţi dai seama ce se poate întâmpla cu femeile, în special cu cea din sac? Poate muri asfixiată.

-Nu va muri. Au nevoie de ea vie.

-Colonele, gândeşte-te. E o femeie acolo, în sac. Dacă înăuntru s-ar afla soţia ta?

-Sara nu-i în sac. Fetele noastre sunt la mine acasă.

-Înţelegi ce spun. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

-Ştii care-i problema ta, Santi? Nu vezi în perspectivă. Te gândeşti numai la femeile astea două. Uiţi de cele o sută care au dispărut, şi de sutele care ar putea dispărea de acum înainte.

-Colonele!

-Santi, n-am timp. Vorbim la sfârşit, puse Manolo punct conversaţiei.

Căpitanul rămase cu telefonul în aer, descumpănit, sub privirea interogativă a pilotului de la Garda Civilă care nu înţelegea ce se petrecea.

Timpul trecu incredibil de repede. Era deja două. Resemnat, Santi îşi puse din nou căştile pe urechi.

-Postul de filaj 84 către cartierul general. Suspecţii ies din berăria Mustaţa Galbenă. Suspectul cel înalt duce în spate un alt sac de culoare neagră. Probabil înăuntru se găseşte Maria Dickens, cea care le- a deschis uşa.

„De necrezut”, îşi zise căpitanul. Asta însemna că al treilea set din *Dominoul viselor*

ajunsese la Toni, barmanul de la Mustaţa Galbenă.

-Postul de filaj 84 către cartierul general. Suspecţii au băgat sacul în furgonetă. Au pornit furgoneta şi rulează spre strada San Vicente Ferrer.

Santi, gata să explodeze, luă mobilul. Sună pentru a treia oară la numărul colonelului Gonzâlez. Primi ton de ocupat. Şeful lui n-avea chef să-i răspundă.

-Ia-o spre staţia de metro Tribunal, urmărim o furgonetă albă, îi comunică pilotului.

Identificară vehiculul suspecţilor, erau atenţi încotro se îndrepta. Văzându-l, căpitanul se simţi mai uşurat. Relaxarea îi dispăru când pe Avenida de Portugal lângă vehicul apărură trei furgonete identice. Maşinile albe se depăşiră succesiv de câteva ori, fu imposibil de identificat în care dintre ele se aflau japonezii cu femeile.

În scurt timp, furgonetele se despărţiră luând-o în direcţii diferite. Santi primi de la sol instrucţiuni să urmărească furgoneta deviată pe varianta 15A, într-un pasaj subteran.

-Fii atent, îi spuse pilotului. Va ieşi prin partea cealaltă a tunelului peste jumătate de minut.

Dar furgoneta nu apăru. Nici după jumătate de minut, nici după cincisprezece minute.

-S-a întâmplat ceva jos, amice, zise pilotul arătând spre ambuteiajul creat pe varianta 15A.

De la sol li se comunică prin radio:

-Furgoneta a fost abandonată în pasajul subteran.

-Lasă-mă undeva în zonă, urgent! ceru căpitanul. Lângă Comisaria Centru.

Aterizară pe un mic teren de fotbal, pustiu. Santi urcă la etajul doi al clădirii comisariei, îmbrăcă uniforma de agent al poliţiei locale şi porni într-un vehicul oficial spre strada La Palma, împreună cu Alba Dominguez, colega de echipă. Opriră în faţa portalului 99. Coborând din maşină, îl zăriră pe Alex Garcia, desenatorul, soţul primei

femei răpite. Ieşea din edificiu cu mobilul în mână. Speriat, părea satisfăcut că-i întâlneşte.

-Soţia mea a dispărut, anunţă desenatorul băgând telefonul în buzunar.

-Ştim, îi răspunse Santi. Vă rog să mă urmaţi.

-Unde e?

-Asta nu ştim. Vă rog, urcaţi în maşină.

-Unde mergem?

-La secţie, trebuie să vorbim.

Santi, epuizat, o lăsă pe Alba Dominguez să conducă.

La comisarie, îl invită pe soţul dispărutei într-un birou cu o masă şi trei scaune. Era partea dezgustătoare a meseriei de poliţist. Îi arătă desenatorului obiectele Luciei Mendoza reţinute de agenţii echipei, schimbă câteva cuvinte cu el şi-i înmână o foaie pe care să formuleze în scris plângerea referitoare la dispariţiei soţiei.

Îl lăsă singur pe omul dărâmat, ieşi în coridor s-o sune pe Ana.

-Bună, iubito. Ce faci?

-Sunt aici, cu Sara. A ajuns şi Manolo. Spune să vii ca să terminăm împreună şampania.

-Te rog, ia un taxi şi pleacă. Vorbim acasă.

-Dar, dragule, Manolo te aşteaptă...

-Nu vin. N-am niciun chef să mă-ntâlnesc cu colonelul Gonzalez. Nu mai suport să-l văd, nu mai suport să-l aud. Cheamă un taxi. Ne vedem acasă.

1.6

La Comisaria Centru, în sala ce servea drept cartier general pentru echipa *Dominoul viselor* era linişte de mormânt. Trecuseră patru săptămâni de la eşecul operaţiunii Păpuşa. În ciuda eforturilor depuse de oamenii legii, japonezii reuşiseră să răpească femeile şi să dispară fără urmă. Membrii

echipei se înstrăinaseră unii de alţii, deveniseră nervoşi, irascibili, răi. Fuseseră interogaţi de nenumărate ori, separat şi în grup, departamentul Anchete al poliţiei nu reuşise să elucideze cauzele insuccesului. Colac peste pupăză, dintr-un moment în altul urma să sosească ministrul de interne, aveau să audă aceleaşi întrebări, ştiute deja pe de rost. Poliţiştii îşi ocupaseră locurile, chiar şi colonelul se aşezase într-un colţ, lăsând catedra liberă.

În sfârşit, în încăpere intră vijelios ministrul, cu un morman de dosare şi ziare în mâini, însoţit de doi adjuncţi. Scund, cu părul negru pieptănat pe spate, avea o ţinută şi o privire ce impuneau respect.

-Bună ziua, stimaţi colegi, îşi începu acesta discursul plin de diplomaţie cu palmele pe catedră.

Din sală i se adresă un mormăit „Bună ziua”.

-Mă aflu aici, continuă ministrul. Deşi n-ar fi trebuit. Bănuiesc c-aţi citit ziarele. Aţi citit ziarele de azi?

Nimeni nu răspunse.

-Sigur că le-aţi citit! ridică tonul ministrul. Pe primele pagini, fotografia mea. Dar nimeni nu mă numeşte ministru. Nu. Îmi zic... Păpuşoiul. De la Păpuşa, titlul operaţiunii ratate de voi, şi de la păpuşile gonflabile lăsate de răpitori. Da, din Madrid au dispărut trei femei şi... sunt curios să aflu de ce n-aţi reuşit să împiedicaţi asta, din moment ce voi aţi provocat răpirea lor, voi aţi aşteptat răpirea lor, voi aţi avut la dispoziţie o armată de agenţi şi mijloace de transport. Totuşi, n-aţi fost în stare să-i prindeţi pe răpitori.

-Domnule ministru, încercă să intervină colonelul Gonzalez, pentru...

-Taci, Manolo! N-am terminat. Nu vi se pare ridicol? *Eu* plătesc oalele sparte, datorită incompetenţei *voastre*. Toţi mă consideră vinovat pentru o gafă despre care am aflat *după* producerea ei. Ce voi face? Se aşteaptă de la mine să tai

capete. Se aşteaptă să fac minuni pentru găsirea femeilor. Da, asta aşteaptă primul ministru de la mine. Dar nu se va petrece niciun miracol şi la conferinţele de presă va trebui să las ochii în pământ.

Ministrul se opri. Bău apă dintr-un pahar adus de cineva de la dozatorul aflat în colţul încăperii.

-Dacă-mi permiteţi, domnule ministru, interveni colonelul.

-Zi, Manolo. Spune acum.

-Ce dorim noi, şi ce doresc poliţiştii din alte paisprezece ţări, e să ajungem la capul mafioţilor, la lider. Cel care a construit jocul video *Dominoul Viselor*. Am considerat că ne asumăm un risc calculat, având în vedere că maşinile noastre erau mai rapide decât furgoneta lor şi că întreaga zonă era supravegheată din elicopter. Teoretic, aveam sută la sută şanse să-i prindem.

-Dar practic? Unde a fost greşeala?

-Nu ştiu dacă s-ar putea numi greşeală. S-a întâmplat ca la şah. Ei au gândit cu câteva mutări înainte.

-Îţi place şahul, Manolo?

-Da, domnule ministru.

-Eşti un bun şahist?

-Aşa şi aşa. Îmi place să joc, nu mă consider foarte tare.

-Asta este. Avem nevoie de un şahist mai bun. Mai bun decât tine.

-Dar, domnule ministru...

-Ajunge, Manolo. Te cunosc de o viaţă. Şi tu pe mine. Ai făcut pentru poliţie cât n-a făcut niciunul dintre noi, cei prezenţi. Dar acum e nevoie de un şahist mai bun.

Colonelul, cu mâinile făcute pumni sub bărbie, clipea ritmic fără să spună un cuvânt.

-Începând de astăzi, anunţă ministrul, conducerea echipei va fi preluată de căpitanul Santiago Barea, ajutat de Fernando Jimenez.

Colonului Manolo Gonzâlez Perez rămâne în echipă, ca simplu membru.

În încăpere se auzea zumzetul dozatorului de băuturi.

-Domnule ministru, rosti cu vocea stinsă Manolo, se va continua planul meu?

-Ce plan?

-Ştiţi, au fost cazuri... femeile răpite au reapărut după o perioadă de timp, de obicei aproape de locul dispariţiei. Dac-am continua să supraveghem strada La Palma, putem surprinde revenirea răpitorilor, când vor aduce femeile. Dacă nu pe toate, cel puţin vreuna dintre ele.

-Nu ştiu, Manolo. Avem ore si ore de material video unde-i vedem pe japonezi plimbându-se liniştiţi pe strada La Palma, sub nasul vostru, şi dispărând la fel de liniştiţi. În situaţia actuală, a aştepta nu mai pare o opţiune.

-Ce altceva putem face? întrebă cu aer superior colonelul.

-Să atacăm! strigă violent ministrul făcându-i pe toţi să îngheţe. Ca la şah. Poţi să te aperi, sau poţi să ataci. Asta aştept de la voi. Un atac. Mă auzi, Santi?

-Da, domnule ministru.

-Sunt sătul de rapoarte despre agenţi care aşteaptă. S-a terminat cu aşteptarea. Vreau rapoarte despre agenţi care caută. Caută şi găsesc... Gata, sunteţi liberi. Am terminat.

În sală, atmosfera se destinse. Ministrul nu se grăbea să plece. Veni lângă căpitanul Barea să-i strângă mâna bărbăteşte:

-Felicitări, Santi!

-Mulţumesc, domnule ministru.

-Am aşteptări mari. Am apreciat, în raportul citit, dorinţa ta de a salva femeile. Sper c-ai pregătit un plan.

-Sigur că da, minţi căpitanul.

-Trimite-mi o copie, ceru ministrul. Cui îi vibrează mobilul în buzunar?... Ţie, Santi.

-Da, mie. Răspund mai târziu.

-Nu, nu, te rog, vezi ce-i. Poate fi important, îl îndemnă ministrul şi se retrase deoparte să vorbească ceva cu adjuncţii.

Căpitanul scoase mobilul. Ana chema. Se apropie de o fereastră unde nu era nimeni şi răspunse:

-Da, iubita mea.

-Te sun de o jumătate de oră, de ce nu răspunzi?

-Eram în şedinţă cu ministrul, n-aveam cum să răspund.

-Şedinţă cu ministrul? Nu inventezi?

-Cum să inventez?

-Tu nu participi la astfel de şedinţe.

Santi ridică mâna stângă ca să-şi acopere buzele, şopti:

-O şedinţă despre *Dominoul viselor*. Presa e pe capul ministrului, el tună şi fulgeră. M-a numit şeful echipei, în locul lui Manolo.

-Aşa deci... Va afecta asta relaţia ta cu colonelul?

-Te gândeşti la mine şi la Manolo, sau la prietenia ta cu Sara?

-Sigur că mă îngrijorează relaţia cu Sara. E una dintre puţinele mele prietene.

-Bine, închid...

-Ba nu-nchizi. Te sun de o jumătate de oră să vorbim, nu să închizi. E deja cinci, într-un sfert de oră să fii acasă.

-Dar, draga mea, nu ştiu cât voi întârzia. Poate ministrul o să...

-Santi, tu mă iubeşti?

-Iar începi, Ana?

-Ascultă... Ascultă ce-mi scriai când m-ai cunoscut, am caietul în faţă...

-Nu te pot asculta, ministrul e la doi paşi de mine.

-Dacă nu asculţi, divorţez!

-Ana, draga mea... , încercă Santi să fie împăciuitor şi să pună totul pe seama depresiei soţiei sale. Te rog, vorbeşte încet, s-ar putea să ne-audă.

-Bine. În şoaptă. Să-ţi citesc. Scriai: „Urăsc, Ana, despărţirile noastre. Ne amestecăm degetele. Ne privim. Mult. Te îndepărtezi. Despărţire lungă, foarte lungă. La urmă, nu ştiu cum să-mi mai mişc mâinile, încerc să-mi păstrez zâmbetul pe buze. Până obosesc. Dispari după colţ. Îmi relaxez muşchii feţei. Las loc tristeţii. Dac-ai fi lângă mine, Ana, tot timpul... Mâinile mele ar şti ce să facă, buzele mele ar şti ce să facă.” Am încheiat citatul.

Santi asculta aplecat peste pervaz, cu fruntea în palma stângă. Ana continuă:

-Acum, mă vezi şi acum ca atunci? Simţi acelaşi lucru?

Căpitanul răspunse pe un ton serios:

-Da, draga mea, simt... exact acelaşi lucru. Chiar mai mult.

-Atunci, vino acasă. Dovedeşte-mi-o... Stai puţin, sună cineva la uşă. Te las, merg să răspund. Au trecut doi agenţi comerciali pe la toate apartamentele, m-au înnebunit cu sunatul la sonerie. Până la urmă, le deschid...

Clic!

Imediat ce Ana închise, în mintea lui Santi se formară fulgerător conexiuni înspăimântătoare. Doi agenţi comerciali. *Dominoul viselor*. Sună cineva la uşă. *Dominoul viselor*. Merg să răspund. *Dominoul viselor*.

Pe căpitan îl cuprinse groaza, deveni într-o secundă copil. O sună pe Ana. Nu răspundea. O sună încă o dată. Nimic. Şi încă o dată. Tot nimic. Ministrul, văzându-l agitat, se apropie:

-Ce s-a-ntâmplat, Santi?

-Soţia mea, îngăimă căpitanul. Nu se simte bine. Trebuie să plec, urgent.

-Bine, nicio problemă. Fugi.

Asta făcu. Fugi. Fugi pe scări până la Seat-ul parcat în faţa comisariei. Conduse nebuneşte spre casă, parcă maşina cu trei roţi pe trotuar. Deschise poarta blocului. Urcă pe scări fără să aştepte liftul. Gâfâind, deschise uşa de la apartament.

-Ana! strigă cu toţi plămânii.

Singurul răspuns fu gâlgâitul apei curgând la robinetul din bucătărie.

-Ana, unde eşti?

Alergă în salon. Ieşi pe terasă, fără s-o întâlnească. Nici în celelalte camere, nici în băi nu era. Într-un singur loc mai putea să caute. Merse în dormitor, la dulapul unde ea obişnuia să se refugieze când îşi amintea de copilaşul mort înainte de a se naşte.

Puse, tremurând, degetele pe mânerul uşii.

-Hai, Ana... Am ajuns acasă... Ştiu că eşti acolo...

Deschise uşa încet. Din dulap, cu genunchii îndoiţi, în poziţia chircită a unui fetus, îl privea fix, rece, o păpuşă gonflabilă.

1.7

În trenul Valencia-Madrid, sosit în gara Chamartin în urmă cu zece minute, nu rămăsese niciun călător. Toţi coborâseră, cu bagaje mari şi mici, îndreptându-se spre scările rulante. Inclusiv mecanicul de locomotivă îşi părăsise cabina şi se amestecase în mulţimea curgând precum un şuvoi către porţi. Numai Enrique, controlorul de bilete, şi Dolores, stewardesa, rămăseseră înăuntru pentru a-şi pregăti valizele de serviciu.

-Dolores, te invit la o cafea. Aici în gară, la Starbucks, propuse Enrique.

Femeia, de o frumuseţe impactantă, îl privi cu indiferenţă:

-Cred c-am uitat eşarfa albastră în vagonul cinci, pe primele scaune. Mi-o aduci, te rog?

-Bineînţeles, zâmbi controlorul şi porni spre locul indicat, la trei vagoane distanţă.

Stewardesa îl urmări îndepărtându-se. Răsuflă uşurată. Enrique era îndrăgostit de ea, ca mulţi dintre bărbaţii ce-o cunoşteau. În permanenţă, trebuia să-şi folosească imaginaţia pentru a-i refuza cu diplomaţie avansurile. Îşi luă valiza cubică şi se grăbi spre vagonul unu. Aici, se închise în toaletă. La întoarcere, Enrique n-avea s-o găsească. Se aşeză răbdătoare pe capacul WC-ului. Aşteptă. Fidelă, oglinda îi reflecta imaginea strălucitoare. Ochii mari, verzi, încadraţi de o faţă fină, ovală, un amalgam de inteligenţă şi mister, o făceau irezistibilă. Părul lung îi cobora arcuindu-se pe piept. Când mergea, cu pas de fotomodel şi de prinţesă inaccesibilă, şuviţele păreau degete negre mângâindu-i umerii. Se născuse cu acel fizic atrăgător, nu contribuise cu nimic la apariţia lui. Încă din adolescenţă înţelese că frumuseţea frapează. Bărbaţii se uitau lung după ea, se simţea şi era tratată ca o vedetă, fără să fie însă celebră. Înconjurată de timpuriu de atenţie excesivă, ajunsese să-i desconsidere pe reprezentanţii sexului masculin, îi considera pachete de hormoni cu ochii holbaţi, gata oricând să-şi dea jos pantalonii pentru a-şi satisface setea de sex.

Întredeschise discret uşa toaletei. Sesiză mişcare pe peron. Enrique se îndepărta cu paşi leneşi, resemnat la ideea că, subtil, frumoasa colegă îl refuzase încă o dată. Dolores rămase aşezată cinci minute. Aruncă o privire de adio stewardesei din oglindă, părăsi toaleta. Scoase discret capul pe uşa vagonului. Pe peron nu se afla nimeni. Ieşi din tren şi luă liftul până în sala de aşteptare.

Se îndreptă spre staţia de taxiuri, traversând ampla galerie comercială de la primul nivel. Curioşii întorceau capul s-o privească. Îi ignoră. Pentru ea, făceau parte din peisaj, ca tufele ornamentale de pe marginea drumului.

Opri lângă primul taxi din şirul de maşini albe cu o dungă roşie oblică pe portiere. Şoferul, un blond la treizeci de ani, cu piercing în buza de jos, îi băgă amabil valiza în portbagaj. Dolores urcă pe bancheta din spate.

-Unde vă duc?

-În cartierul Simancas. Strada Isaac Ramos.

-Bine, pun numele străzii pe GPS, spuse omul sorbind-o din ochi. Strada Isaac Ramos. Ce număr?

-Orice număr. Puneţi şaisprezece.

-Perfect. Şaisprezece.

Stewardesa sprijini cotul de portieră şi contemplă obosită peretele cu basoreliefuri istorice al gării. Sesiză că maşina nu pornea. De ce oare? Îl descoperi pe şofer răsucit spre ea, cu o privire obţinută la fotocopiator, egală cu a tuturor bărbaţilor ce întorceau capul s-o admire. N-avea chef de jocuri de priviri.

-Ce te chiorăşti? se răsti.

Coborî din maşină. Îşi scoase singură valiza din portbagaj. Se duse la următorul taxi, urcă în spate.

-Dă-i drumul, repede, îi ordonă omului de la volan care se conformă cu promtitudine. Ia-o spre Simancas, îţi spun strada mai târziu.

-Am înţeles.

Dolores se trase aproape de portiera din dreapta, ieşind din câmpul vizual al oglinzii retrovizoare centrale. Îşi lipi capul de geam, lăsându-se pradă visării.

Se îndrepta spre locuinţa fratelui său, Santiago. Căpitanul moştenise, genetic, o frumuseţe la fel de izbitoare ca a ei. Lucra în

poliţie, era bun profesionist. Însă a sta aproape de lumea infractorilor presupunea riscuri. În urmă cu o săptămână, îi dispăruse soţia, Ana. Răpită de persoane necunoscute, atât ştia Dolores. Drama îl copleşise, lăsându-l dezorientat, ameţit, dintr-o dată nesigur. Stewardesa îşi considerase întotdeauna fratele un bărbat cu psihic puternic. Acum, în faţa tragediei, redescoperea băiatul slab şi inocent cu care împărţise jocurile copilăriei. Fără îndoială, Santi avea nevoie de încurajare. Era decisă să facă tot ce putea pentru a-l sprijini.

Maşina intrase în cartierul Simancas, taximetristul întrebă:

-Ce stradă?

-Isaac Ramos.

-Aha, o ştiu. Dincolo de statuie?

-Exact.

Taxiul opri în faţa edificiului ciocolatiu. Stewardesa plăti lăsând o monedă bacşiş, coborî cu valiza.

În timp ce ascensorul o purta spre ultimul etaj, realiză că uitase să-şi anunţe sosirea. Dacă Santi nu era acasă? În mod normal, trebuia să fie.

Sună la uşa cu litera C. Poliţistul îi deschise aproape imediat. În pijama, nebărbierit, cu privirea pierdută.

-Dolores, tu erai?... Hai, hai...

Stewardesa îl îmbrăţişă cu compasiune, şopti întristată:

-Dragul meu.

Intrară în salonul aflat în dezordine. Peste tot erau împrăştiate haine şi pahare, pe măsuţa de lângă sofa stătea o sticlă de whisky pe jumătate goală. Ea n-ar fi vrut să atingă subiectul alcool, să nu-l supere, dar el întrebă:

-Vrei un pahar?

-Jack Daniels. De când bei tu Jack Daniels?

-De trei zile... Într-una. Nu e rău.

-Bine, cred că ţi-e foame. M-am gândit să-ţi gătesc.

Dolores merse la frigider, făcu o scurtă inspecţie.

-Ai de toate, Santi. Ce-ai zice de... pui în sos de curry? Îl condimentez, aşa cum ţi-l făcea...

Înainte de a pronunţa numele cumnatei, se opri.

-Ana, completă căpitanul. Spune-i pe nume, putem vorbi despre ea. Doar n-a murit...

Îşi lăsă faţa în palme. Îngăimă stins:

-Aşa sper. Că n-a murit.

Stewardesa se aşeză pe sofa lângă Santi şi îl cuprinse de după umeri. Nu zise niciun cuvânt, nu-i venea în minte nimic să spună. Dar îi era aproape, dorea ca el să simtă asta.

-Zi-mi, Santi. Vrei să povesteşti ce s-a-ntâmplat? De la început. La telefon n-am înţeles.

- ...A fost vina mea.

-Nu spune asta.

Căpitanul îşi puse în pahar un deget de whisky, îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură. Îşi privi sora cu ochi care nu păreau ai lui. Spuse:

-A început de la un joc. Un joc video. Există o mafie. Cum să-ţi explic...

-Dacă e vorba de secrete de serviciu, nu spune...

-Nu mai e secret, a ieşit în presă. Bine, presa a publicat partea vizibilă a poveştii. Cealaltă parte... n-o ştim nici noi.

-Te ascult.

-Imaginează-ţi un infractor, un obsedat.

-Un obsedat sexual?

-Nu, nu obsedat sexual. Omul caută o femeie, un anumit gen de femeie. Să nu-nţelegi greşit. Fiecare bărbat caută o femeie, şi fiecare femeie caută un bărbat. Neobişnuit e modul, felul în care omul ăsta caută.

-Cum face?

-Alege, nu cunosc după ce criteriu, anumite femei. Le răpeşte. Le duce undeva, nu ştim unde. Stă în compania lor, o vreme. Credem că le studiază, le cercetează. Le observă. Încearcă să le cunoască, speră ca una să fie femeia pe care-o caută. Dacă o femeie nu corespunde, îi dă drumul. Până acum, n-a găsit ce căuta...

-O va elibera şi pe Ana!

-Hm... Aşa gândesc. Problema-i... că femeile... la întoarcere, femeile prezintă efectele secundare ale administrării unei substanţe halucinogene. Psilocibina. Unele şi-au pierdut minţile. Ana, oricum, era cu nervii la pământ, din cauza depresiei.

-Ana ştie ce vrea, e rezistentă. Are personalitate.

-De acord. Dar e tot din carne şi oase. Nu-s sigur dacă o va afecta sau nu psilocibina.

-Cum a intrat Ana în atenţia acestui obsedat?

-Simplu. Omul, în căutarea lui, a inventat un joc video. Se numeşte *Dominoul viselor*. Un joc pentru un bărbat şi o femeie. Fiecare partener are un CD cu jocul şi ambii se conectează la Internet de la computere diferite. Dintre femeile care joacă *Dominoul viselor* îşi alege individul victimele. Investighează şi descoperă IP-ul de Internet al femeilor ce-l interesează. Apoi îşi trimite gorilele să le răpească.

-Dacă-i vorba de Internet, cum de nu l-aţi prins? El descoperă adresele femeilor. Voi de ce nu i-aţi descoperit adresa?

-A fost imposibil, până acum. Tipul e un geniu. Râde de informaticienii noştri. E formidabil.

-De unde a avut Ana jocul?

-Ţi-am spus, e vina mea. Am adus jocul acasă. Ea l-a descoperit, m-a convins că i-ar prinde bine să joace, pentru a-şi depăşi depresia. Şi, într-adevăr, şi-a mai revenit. Dar au venit, au luat-o... În ultima lună, am încercat să-i ajut pe câţiva

dintre soţii femeilor răpite. Acum eu am nevoie de ajutor.

-Păstrezi jocul?

-Doar un CD. Celălalt a dispărut odată cu Ana, nu-l găsesc. De ce-ntrebi?

-Îţi explic. Unde-i discul?

-Acolo, pe masă. Lângă tastatură.

Dolores se apropie şi descoperi CD-ul auriu pe care scria cu violet *Dominoul viselor*.

-Jocul ăsta ţi-a răpit-o pe Ana, rosti fermă. Trebuie distrus.

Santi se opuse:

-Stai, l-am adus de la serviciu... De fapt, nu contează, se resemna punându-şi încă un deget de whisky în pahar. Ia-l. Du-l. Aruncă-l.

Dolores luă CD-ul în mâini şi părăsi salonul. Strigă din hol: -Sunt la bucătărie. Pregătesc puiul.

1.8

-De ce-ai vrut să ne-ntâlnim în Retiro? îl abordă Manolo Gonzalez Perez pe căpitanul Barea fără să salute.

-Bună, colonele. Mulţumesc c-ai venit, răspunse Santi.

Păşiră alături pe mica alee a parcului decorat în culorile toamnei. Căpitanul întârzia să dea un răspuns.

-M-ai chemat dintr-un motiv special? insistă Manolo încruntându-şi cicatricea în formă de X de deasupra ochiului stâng.

-Nu. Dacă te gândeşti că ăsta-i locul unde-am furat poşeta primei femei dispărute, n-are legătură, te asigur. Mă gândisem iniţial să discutăm la comisarie, dar ştii cum e, unul intră, altul iese. Aici putem conversa fără să fim deranjaţi.

-De ce m-ai chemat? Spune.

-Ei bine... Numirea mea în fruntea echipei... N-aş vrea să afecteze relaţiile dintre noi. Nu ţi-am

dorit postul. N-am făcut cerere. Ţi-am mai zis, de fapt... Ministrul...

-Fii pe pace, Santi. Nu-s supărat. Cineva trebuia să plătească oalele sparte. M-au ales pe mine, bătrânul Manolo. Nici ministrului nu-i port pică. Ştii, era un adolescent când l-am încurajat să dea la academie. Vremurile se schimbă... în fine, zi, de ce m-ai chemat?

-Mă preocupă jocurile dispărute din camera de la comisarie. Ţi- aminteşti, ai întrebat înainte despre asta. Poliţia japoneză a trimis şase seturi duble. Trei seturi au ajuns la femeile dispărute în 30 septembrie. Lucia, Marta şi Nanako. Un set l-am luat eu. Ana l-a descoperit în buzunarul de la veston. I-a prins gustul, m-a convins şi pe mine să joc.

-Nu-nţeleg unde baţi.

-Ba înţelegi. Înţelegi, Manolo. Ce s-a-ntâmplat cu seturile lipsă?

-De unde să ştiu? Oricine le-ar fi putut lua... Să trecem pe partea cealaltă, ne vor umple de praf, arătă colonelul spre angajaţii de la zone verzi care foloseau zgomotoase aparate cu jet de aer pentru a strânge în grămezi frunzele căzute.

Cotiră pe o alee asfaltată, mărginită pe ambele părţi de gard viu.

-Manolo, nu te-ascunde în spatele cuvintelor. Ai jocul. Ştiu. Cel puţin unul din două. De-aia am vrut să vorbim aici, ca să nu fim auziţi.

Colonelul nu cedă. Întrebă cu tact:

-Te bazezi pe ceva când spui asta, sau... e o presupunere?

-Ti-aminteşti aniversarea. Aniversarea ta şi a Sarei. Douăzeci de ani de la căsătorie.

-Evident. Pe 30 septembrie. Tu şi Ana eraţi la noi. Ziua operaţiunii Păpuşa. În timp ce serveam masa, ne-au chemat de urgenţă la comisarie. Îmi amintesc că ne-am închis mobilele ca să le facem pe plac fetelor. Fernando a sunat pe telefonul fix.

-Ei bine, în ziua aceea, vineri era, am văzut un disc cu *Dominoul viselor* la tine acasă. De fapt, Ana l-a văzut.

-Cum? Unde?

-Ana, dacă ţii minte, s-a plâns c-are o problemă cu sutienul. În realitate, n-avea. A fost un pretext, ca să-mi arate într-o cameră, pe masă, CD-ul cu *Dominoul viselor*. Îl observase fără să vrea când a lăsat plasa cu cadoul. Eu, însă, nu l-am văzut. Sara îl pusese deja în altă parte.

-Deci așa ai aflat?

-Da. Nu te-am urmărit, nu ţi-am percheziţionat casa. A fost întâmplător.

- ...Bine, rosti resemnat bătrânul. Să ne asezăm pe bancă.

Luară amândoi loc pe o bucată lunguiaţă de piatră, la marginea drumului.

-Accept, oftă Manolo. Am „împrumutat" un set. E la mine acasă.

-L-ai luat pentru investigaţii, sau ai jucat cu Sara?

-Joc cu Sara de două luni.

Santi îsi duse gânditor mâinile la tâmple. Întrebă încordat:

-Sara-i singură acasă, acum?

-Da, singură.

-Mai lucrează? Vreau să zic, merge zilnic la serviciu?

-Lucrează tot la editura ştiinţifică. Textele le corectează acasă. Pe la birou trece o dată pe săptămână.

-În locul tău, n-aş lăsa-o singură. Nicio clipă.

-Ţi-e teamă pentru ea?

-Întocmai. Nu face greşeala mea.

- ...Deja am dus discurile acasă.

-Nu de asta-i vorba. Eu nu i-am explicat totul Anei. Nu i-am spus despre cei doi japonezi graşi, care răpesc femeile. Nu i-am spus că se dau drept agenţi comerciali. Într-o zi, ea le-a deschis uşa.

-Ţi-au lăsat o păpuşă gonflabilă?

-O ţin în dulap... Trebuie să discuţi serios cu Sara. Spune-i tot. Absolut tot. Ar fi bine să-ţi instalezi un sistem de securitate performant, mai bun decât cel pe care-l ai. Cumpără-ţi încă doi câini. Câini lup. Dresaţi. Nu doi, patru. Sara să fie mereu însoţită.

-Şi dacă, de exemplu, nevastă-mea n-a trezit interesul mafioţilor? Ştii, nu toate femeile care joacă *Domino* sunt răpite.

-Eu nu m-aş baza pe presupunerea asta. Nu neglija s-o protejezi. Până-l prindem pe ticălos.

-Dacă-l prindem...

-Îl prindem. Am o strategie. De fapt, ai auzit, ministrul ne-a cerut un plan. Am câteva idei şi-am vrut să te consult înainte de-a redacta forma finală. Probabil, trebuie să facem o deplasare la Tokyo. Mai multe deplasări. Ştii, nu-i rău cursul de japoneză la care m-ai trimis. Am început să ciripesc. Întrebarea e următoarea. Dacă mergem în Japonia, vii cu noi?

Colonelul îşi frecă barba netedă, gânditor, ca şi cum ar fi fost neras. Îl privi pe căpitan în ochi:

-Santi, când ministrul îţi spune că metodele tale nu-s bune, îţi piere entuziasmul. Ai auzit ce-a zis. Să căutăm, nu să aşteptăm. Eu, însă, continui să cred că japonezii se vor întoarce. Să nu interpretezi greşit, nu-nseamnă că nu sunt cu tine. Dar am planul meu. Şi-l pun în aplicare... După orele de program, desigur.

-Vii în Japonia?

-Mă tem că nu. Ce-am eu de-a face cu poliţia din Tokyo? În plus, nu ştiu japoneză. Santi, foloseşte-mă cum vrei. Dar aici, nu în Japonia.

- Mai povestim... Te invit să gustăm ceva împreună.

-Înţeleg. Nu te-aşteaptă nimeni acasă... Ce mi-ai spus, despre Sara, despre ce-ar trebui să fac, mi-a dat de gândit. O să-i vorbesc azi. Nu te supăra. Nu pot rămâne.

-Nicio problemă. Am maşina aproape, te duc acasă.

-Nu-i nevoie. Oricum, mulţumesc.

-Încă ceva, Manolo. Te rog, ai grijă cu planurile tale secrete. Nu vreau s-apărem la ziar...

Colonelul zâmbi. Se despărţiră cu o strângere de mână în faţa ieşirii din parc, la gura de metro Retiro. Manolo dispăru în tunelul întunecat, Santi merse la maşină. Urcă la volan. Înainte de a băga cheia în contact, scoase mobilul. Formă un număr din agendă.

-Fernando, ascultă-mă cu atenţie. Ne vedem peste un sfert de oră la restaurantul El Jabali, pe strada Velarde. Te invit la o porţie de calmari prăjiţi.

-Grozav. Într-un sfert de oră sunt acolo.

Căpitanul ajunse primul pe strada Velarde. Ocupă în El Jabali o masă retrasă, la un colţ din fundul sălii. Comandă două porţii de calmari, vin şi apă minerală. Fernando, adjunctul său în echipă, sosi când ospătarul aşeza farfuriile pe masă.

-Bună, Santi.

-Ia loc.

-Invitaţia a venit la ţanc. Mi-e o foame de lup.

Fernando se aşeză bine dispus. Era un bărbat robust, cu trăsături colţuroase, emana o linişte profundă, accentuată de zâmbetu-i larg, mereu prezent pe faţa roşie.

Ambii poliţişti mănâncară cu poftă, serviră vin din paharele fără picior.

-Nu pentru calmari te-am chemat. Vreau să zic, nu în primul rând.

-Sunt ochi şi urechi.

-Acum o jumătate de oră, am vorbit cu colonelul Gonzalez. Mi-a spus ceva interesant. Are planuri „secrete”. Înţelegi, planuri diferite de ale echipei.

-E clar.

-Va trebui să-l urmărim, permanent. Mi-e teamă să nu facă vreo boacănă. Ministrul mi-a dat libertate, pot lua orice decizie. Ce s-a- ntâmplat cu operaţiunea Păpuşa, nu trebuie să se repete. Te fac responsabil, Fernando. Cere câţi oameni ai nevoie. Manolo să fie supravegheat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Când descoperi ceva, mă informezi.

-Bineînţeles, Santi.

-Aş sta la taclale, dar nu pot. Mă întâlnesc cu Alex Garcia, desenatorul.

-Soţul Luciei.

-Exact. Încerc să-i câştig încrederea. Lui, şi celorlalţi doi bărbaţi de pe strada La Palma cărora le-au dispărut nevestele. Sigur există, în viaţa lor, un colţişor util anchetei, unul pe care nu l-am explorat suficient.

-Rămân să-mi termin calmarii.

-Poftă bună, Fernando. Ne vedem mâine.

-Pe mâine.

Santi trecu pe la tejghea să plătească, luă o scobitoare pentru a-şi scoate o bucată de carne dintre dinţi.

Pe ambalajul de hârtie al scobitorii era scris numele fabricantului: Anabel SL. Instantaneu, gândul îi zbură la Ana. Unde putea fi? Suferea? Îi era foame? Îi era sete? Îi era dor de el? Evident că da. Mintea i se umplu de melancolie, ochii de lacrimi.

Porni agale pe trotuar, se îndreptă spre strada La Palma aflată în vecinătate. Îşi calculase bine momentul apariţiei. Îl văzu pe Alex, desenatorul freelance, apropiindu-se de poarta 99. Grăbind pasul, i se alătură pe partea stângă a trotuarului.

-Bună seara, îl salută cu neprefăcută căldură.

-Bună, se opri desenatorul surprins. Dumneavoastră? În haine civile?

-Da, sunt în afara programului.

-Vă aflaţi în zonă... întâmplător, presupuse Alex Garcia.

-Nu tocmai. Aş vrea să vă vorbesc.

-N-avem ce vorbi, îl repezi Alex cu evidentă iritare scoţând din buzunar cheia pentru a deschide poarta blocului.

-În legătură cu soţia dumneavoastră.

-Ce, aţi găsit-o? întrebă desenatorul zeflemitor. N-avem ce vorbi.

Intră nervos în portal, lăsând uşa să se închidă cu o izbitură puternică. Căpitanul aşteptă cu răbdare, mizând pe cunoştinţele sale de psiholog. Nu se înşelă. După trei minute, poarta se deschise. Alex Garcia, străduindu-se să-şi stăpânească furia, îl invită:

-Poftiţi. Putem urca. În apartament, să vorbim.

Înainte de a intra, Santi privi în urmă. I se păru că zăreşte în mulţimea de pe trotuar silueta colonelului Manolo Gonzalez.

Soarele apunea peste oraş. Maşinile aprinseseră farurile, la ferestre se vedeau lumini galbene şi albe. Pe strada La Palma, umbre prelungi urmăreau alte umbre prelungi, într-un joc ce avea să aparţină curând întunericului.

1.9

Santi urcă scările pe urmele lui Alex Garcia Bustos, rememorând ziua în care cei doi asiatici călcaseră aceleaşi trepte pentru a răpi soţia desenatorului. Ajunşi la ultimul nivel, se opriră. Alex scoase legătura de chei. Deschise uşa mansardei, intră. Aprinse lumina şi rămase nemişcat lângă perete. Poliţistul pătrunse în holul pătrat cu paşi ezitanţi, aşteptând alte cuvinte de invitaţie spre sufragerie, cuvinte care nu veneau.

-Vă ascult, rosti fără sentiment desenatorul lăsând uşa de la intrarea în locuinţă întredeschisă.

Santi înţelese că discuţia urma să se desfăşoare acolo, în hol, în picioare. Încercă să încropească o introducere:

-Ştiţi, eu... eu sunt...

-Vă ştiu foarte bine. Treceţi la subiect.

Ochii căpitanului vedeau un om, dar realitatea era alta: se afla în faţa unui zid. Trebuia să dărâme zidul şi să regăsească omul. Îşi căută cuvintele:

-Regret cele întâmplate. Îmi pare foarte rău.

-Permiteţi-mi să vă spun, mă îndoiesc.

-Credeţi-mă. Regret profund ce s-a întâmplat, repetă Santi.

-Aş fi preferat să prindeţi răpitorii, nu să regretaţi că n-aţi făcut ce trebuia.

-Sunt alături de dumneavoastră, credeţi-mă. Înţeleg ce simţiţi...

-De unde ştiţi ce simt? Cum aţi putea şti?

-Recunosc suferinţa. E normal să...

-Îmi ţineţi un discurs despre suferinţă? rosti impacientat desenatorul privind ora pe ecranul telefonului mobil.

-Nici vorbă de discurs, vroiam să purtăm un dialog.

-Aţi venit să vă exprimaţi regretele, am înţeles. Altceva?

-Aş fi bucuros dacă... am colabora... Să facem ceea ce trebuie, cel puţin de acum înainte.

-N-am încredere.

-Dac-aţi şti ce s-a-ntâmplat în ziua aceea, n-aţi gândi aşa.

-Spuneţi-mi. Ce s-a-ntâmplat? În afară de ce ştiu deja, bineînţeles.

-Nu vă pot spune. E confidenţial.

-Vedeţi... şi-mi cereţi s-am încredere. Daţi-mi un motiv pentru care să vă acord încredere. Unul singur.

Santi îşi adună toată forţa interioară pentru a rosti cu voce slabă:

-Soţia mea, Ana. A dispărut.

Lui Alex nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se întreba dacă era un truc ieftin, pentru a i se obţine colaborarea.

-Când a dispărut? întrebă.

-Pe 27 octombrie. La o lună după soţia dumneavoastră...

-*Dominoul viselor*?

Căpitanul decise să fie sincer până la capăt. Răspunse:

-*Dominoul viselor*.

Desenatorul bătea darabana în tocul uşii, părea să se gândească la ceva important. Merse şi închise uşa de la intrare. Îl invită pe poliţist în sufragerie:

-Poftiţi. Luaţi loc.

Santi trase scaunul oferit, se aşeză. Cu coatele pe masă, cercetă interiorul. Pereţii din stânga şi din dreapta ferestrei erau acoperiţi în întregime cu desene, înfăţişând aceeaşi femeie blondă, în diferite ipostaze.

-Soţia dumneavoastră? îndrăzni căpitanul.

-Da, e Lucia.

Alex îi destăinui:

-Pe astea le-am adus din beci, sunt făcute înainte de... înţelegeţi.

Poliţistul văzu în portretele la care se referea desenatorul o euforie a ochilor, o linişte a chipului, bucuria de a trăi şi a iubi. În celelalte, însă, blonda apărea plânsă, cu faţa suptă, apăsată de o nenorocire pe care desenele o arătau fără s-o numească.

-Astea-s făcute după aceea, bănui Santi.

-Se observă, cred...

-Mda.

-O Coca Cola? O bere? întrebă Alex.

-Coca Cola.

Desenatorul aduse de la frigider două doze.

-Gheaţă n-am, cred că nu-i necesar, se scuză.

-Perfect...

-Vă ascult.

-Spune-mi pe nume. Santi. Mă voi simţi în largul meu.

-Zi, Santi. Care-i planul?

-*Dominoul viselor* vine din Japonia.

-Eşti sigur?

-Nouăzeci şi nouă la sută.

-Ce să-nţeleg? Că Lucia şi soţia ta... cum ai zis c-o cheamă?

-Ana.

-Că Lucia şi Ana sunt în Japonia?

-Mai mult ca sigur.

Santi desfăcu doza de Coca Cola şi bău aproape jumătate. Continuă:

-Cred că putem să dăm de urma lor...

Căpitanul îi descrise desenatorului cu lux de amănunte cazuri similare, accentuă că femeile reapăreau după o vreme sub efectul unor substanţe halucinogene. Făcu tot posibilul pentru a-l încuraja, pentru a-i câştiga simpatia. După o oră în care răspunse la o sumedenie de întrebări, evitând totuşi să amintească anumite chestiuni delicate legate de operaţiunea Păpuşa, se scuză şi se ridică să plece.

-Încă o întrebare, îl opri Alex.

-Te rog.

-Ţi-au lăsat şi ţie o păpuşă gonflabilă, în locul Anei?

-O păstrez acasă. În dulap.

-Atât am vrut să ştiu.

Se despărţiră călduros, dacă nu ca doi prieteni, cel puţin ca doi asociaţi. Santi luă Seat-ul de pe o străduţă învecinată, ajunse acasă pe la şapte. Cartierul se animase, din cauza sărbătorii medievale organizată pe străzi. Pretutindeni, chioşcuri cu produse alimentare tradiţionale şi artizanat, muzică de flaut, persoane îmbrăcate ca pe vremea lui Quijote. Negăsind parcare lângă bloc, intră în garajul subteran şi lăsă maşina pe locul al cărui proprietar era, 37.

Uşa casei nu era încuiată. Dolores se afla acolo. O găsi în bucătărie, învârtind în foi de aluminiu farfurii mari cu mâncare.

-Bună, Dolores.

-Santi, ai ajuns. Nu credeam că te mai prind. Sunt pe picior de plecare.

-Mi-ai făcut iar surprize culinare.

-Ai ghicit. Ai ştrudele cu atun. În oala cea mare e *cocido madrileno*, dincoace e supa. Sper să-ţi placă.

-Surioara mea. Îţi mulţumesc.

-Să le mănânci. Plec, vorbim data viitoare.

-Intri la serviciu?

-Da. La zece. Te pup.

Stewardesa îşi îmbrăţişă fratele şi se îndreptă spre uşă.

-Cu ce-ai venit, Dolores?

-Cu metroul.

-Te duc acasă.

-În niciun caz. Vreau să fac mici cumpărături pe drum.

-Bine. Ne vedem.

-La revedere.

Poliţistul se descălţă, merse pe terasă pentru a-şi privi sora plecând. Dolores ieşise din bloc, se avânta cu pas ferm spre staţia de metro, pe aleea mărginită de steguleţe cu însemne medievale. În acel moment, privirea experimentată a lui Santi sesiză: de lângă o masă cu roţi de caşcaval se desprinse silueta unui bărbat în costum de trubadur şi porni pe urmele stewardesei. Căpitanul lăsă să treacă zece secunde pentru a-şi confirma bănuiala. Fără echivoc, Dolores era urmărită. O sună pe mobil.

-Ce s-a-ntâmplat, Santi? întrebă ea.

-Ascultă-mă. E foarte important.

-Am uitat ceva?

-Nici vorbă. Ascultă-mă, continuă căpitanul atent să nu piardă din priviri urmăritorul în

aglomeraţia din piaţă. Înainte de a-ţi spune motivul pentru care sun, te rog un lucru. E serios.

-Ce spui?

-Te rog, promite că vei face ce-ţi cer.

- ...De acord.

-Indiferent de ce zic în continuare, să nu-ntorci capul în urmă. -Am înţeles.

-Priveşte înainte, continuă să mergi.

-Da, spune.

-Eşti urmărită... Te văd din terasă.

Santi auzi în ureche: respiraţia surorii lui deveni agitată.

-Ai reuşit să nu-ntorci capul? o întrebă deşi vedea de la distanţă că Dolores nu făcuse nimic care să dea de bănuit urmăritorului.

-Merg şi privesc înainte.

-Observ. Îl văd şi pe cel care te urmăreşte.

-Cum arată?

-Îmbrăcat în costum de trubadur. Verde cu albastru, mi se pare. Are în mâini ceva, o vioară. Comportă-te natural. Dacă-şi dă seama că lai descoperit, îl pierdem.

-Bine. Si acum?

-Nimic special. Ai răbdare. Cobor şi vin lângă tine. În cinci minute sunt în stradă şi-ţi spun ce să faci în continuare. Ţine mobilul la îndemână ca s-auzi când sun.

-De acord.

-Vezi copacul din centrul pieţei? Copacul imens, decorat cu stindarde medievale.

-Îl văd.

-Aşteaptă acolo.

1.10

Santi apelă pe mobil dispeceratul local de poliţie.

-Sunt căpitan Barea.

-V-am recunoscut după număr. Aici sergent major Jorge Diez. Vă pot ajuta?

-E o urgenţă. Am nevoie de nişte agenţi de filaj în civil, în Simancas, pe strada Isaac Ramos.

-Înţeleg. Sunt acum pe teren doi oameni, aproape de zona dumneavoastră. Vi-i trimit cu o maşină de patrulare. Le spun să aprindă girofarurile, fără să pornească sirena. Vor fi acolo într-un sfert de oră.

-Să fie în cinci minute. Trimite-i la copacul din centrul pieţei, unde se ţine sărbătoarea medievală. Să-şi pună o cască în ureche, să putem vorbi.

-În regulă. Succes.

-Mersi.

Santi se încălţă în grabă şi ieşi. Nu chemă liftul, coborî scările alergând, până la parter. În stradă se strecură printre participanţii la sărbătoare, cu pas alert, evitând să atragă atenţia. Nu-l vedea pe urmăritorul în costum de trubadur. Se îndreptă spre copacul unde stabilise întâlnirea cu Dolores. O dată ce-şi va contacta sora, avea să intre în atenţia urmăritorului, existând riscul să trezească suspiciuni. Îşi puse ochelarii de soare, cumpără un pahar de granita. Fixă la ureche minusculul dispozitiv „mâini libere” şi îşi continuă drumul sorbind cu paiul din băutura îngheţată.

Ajunse la copacul cu stindarde medievale fără să remarce trubadurul. Dolores era acolo. Aşezată pe bordura unei fântâni arteziene, aşteptând. Îl văzu. Calm, Santi se apropie şi i se aşeză alături. O luă protector de după umeri.

-Bună, surioară.

-Bună.

Văzu limpede în privirea ei. Era speriată.

-Nu te îngrijora, îi şopti. Lasă totul în seama mea.

-Suntem în pericol?

-N-aş spune. Oricum, dac-a existat un pericol, a trecut. Doi oameni de-ai noştri sunt pe-aproape... Stai, trebuie să fiu atent la ce mi se zice în ureche.

-Căpitane Barea, auzi Santi vocea dispecerului în cască.

-Ascult, răspunse.

-A sosit în piaţă doar un om. Pedro Casas.

-Îl ştiu pe Pedro. Spuneai că vor fi doi.

-Îmi pare rău. A fost nevoie de Iker în altă parte.

-În fine. Pune-mă în legătură cu Pedro.

-Bineînţeles.

Santi auzi un mic bâzâit, apoi altă voce:

-Aştept instrucţiuni.

-Unde eşti, Pedro?

-Lângă chioşcul cu cărţi vechi, un chioşc galben. Te văd de aici.

Căpitanul privi în jur sorbind din băutura răcoritoare. Identifică taraba cu cărţi vechi, îl descoperi pe Pedro.

-Te-am observat, confirmă Santi. Uite cum facem. Eu şi sora mea pornim înspre scena teatrului de păpuşi, sunt acolo nişte rânduri de bănci.

-Gata, văd.

-Nu te iei după noi. Aşteaptă până când zăreşti un trubadur în costum medieval urmărindu-ne. Nu-l văd în momentul ăsta, are un costum verde, cu albastru, aşa ceva. Îl ţii sub observaţie şi m-anunţi.

-De acord.

Santi se ridică leneş, îi întinse stewardesei paharul cu granita: -Vrei?

-Aş gusta un pic.

-Poftim.

Stewardesa se ridică şi duse paiul la gură. Porniră împreună spre teatrul de păpuşi. Din când în când, trecătorii se opreau pentru a insista cu

privirea asupra chipului sau asupra siluetei lui Dolores.

-Santi, ar putea fi un gură-cască, dintre cei ce se-ntorc să mă vadă...

-Habar n-am, surâse căpitanul. Taci, te rog.

-L-am identificat, informă Pedro în ureche.Vă urmăreşte la treizeci de metri distanţă. Îmbrăcat în trubadur, cum spuneai.

Dolores, aproape de fratele său, auzea fără să vrea cuvinte întretăiate ieşind din dispozitivul mâini libere. Se simţea excitată, ca în mijlocul acţiunii unui film polţist.

-Unde-i suspectul? întrebă Santi.

-Sub felinarul albastru. Lângă taraba cu artizanat şi chestii din piele.

Involuntar, Dolores se întoarse să privească în direcţia indicată. Într-adevăr, văzu o siluetă neclară în umbră. Poliţistul îi sesiză mişcarea neinspirată, şuieră trăgând-o de mână:

-Ce faci?

- ...Şi-a dat seama că l-aţi descoperit, îl auzi căpitanul în ureche pe Pedro. O şterge, se întoarce în grabă... a trecut pe lângă mine. Are faţa machiată. Mă iau după el.

-Dolores, ţine-mă de mână, strigă Santi şi aruncă paharul de plastic grăbind pasul în direcţia opusă. Pedro, încotro a luat-o?

-Pe aleea cu actorii de pantomimă.

-Zi-mi ce face.

-Îl văd... stai. A cotit la dreapta, în piaţa cu muzică. E în piaţă...

-Pedro? strigă Santi simţind că legătura cu agentul de filaj s-a întrerupt. M-auzi, Pedro?

Se întoarse spre Dolores, care nu-i slăbise nicio clipă mâna din strânsoare:

-Să ne grăbim. În piaţa cu muzică.

După primul colţ, dădură nas în nas cu Pedro.

-Încotro? întrebă căpitanul.

-Vezi ce văd şi eu? răspunse dezumflat agentul.

Santi privi piaţa. În centru, înconjurată de lume, o trupă compusă din zeci de trubaduri cu feţele machiate cântau melodii medievale şi dansau agitând tamburine, spre delectarea mulţimii. Era imposibil să-ţi dai seama care era urmăritorul.

-Și-acum? întrebă Pedro.

-Lasă-mă pe mine. Stai cu Dolores.

Santi merse la bărbatul gras care dirija muzicienii, precis un lider. În vacarmul asurzitor, se aplecă şi-i şopti lângă ceafă:

-Căpitan Barea, de la poliţia Marid. Putem vorbi?

Dirijorul se schimbă la faţă şi mormăi deranjat un acru „Bineînţeles”. Se retrase cu Santi pe o latură a pieţei, lângă zidul de cărămidă roşie.

-Nu vă reţin mult. Anchetez un caz, îl lămuri căpitanul. Mă interesează un trubadur, unul din oamenii dumneavoastră.

-Cum îl cheamă?

-Nu ştiu.

-Nu? ...Cum arată?

-Nici asta nu ştiu.

-Atunci, nu-nţeleg. Pe cine căutaţi?

-Pot obţine o listă cu membrii trupei?

-Bine, n-am una la mine...

-Îmi trebuie în seara asta. Uite aici, numărul meu de telefon şi o adresă de email, îi înmână poliţistul o hârtiuţă. Până la zece, să mă contactaţi. Neapărat.

Căpitanul se întoarse lângă Dolores, căreia teama îi dispăruse prin minune.

-Pot pleca, Santi?

-Nu încă. Eu zic să te-arunc până la secţie, să depui o denunţie.

-O denunţie? Împotriva cui?... N-am chef să fac reclamaţii.

-Dolores, e bine aşa. Crede-mă. Gândește-te și la mine. Îmi va fi mai uşor să cer oameni pentru a te ajuta, dacă va fi nevoie. Înţelege-mă. Trebuie s-am o justificare.

Căpitanul se întoarse către agentul de filaj:

-Pedro, ne duci cu maşina la comisarie?

-Sigur.

Găsiră vehiculul poliţiei pe o stradă îngustă, cu sens unic. Santi şi Dolores luară loc în spate. În clădirea comisariei, urcară în sala ce servea drept cartier general pentru echipa *Dominoul viselor*. La o masă, colonelul Manolo Gonzalez Perez, între mormane de documente.

-Santi, îi întâmpină bătrânul jovial. Ţi-ai adus sora?

-Face o denunţie. Ceva important.

-Oh, Dolores. Îmi pare rău dacă cineva te-a necăjit.

-Nimic grav. Am venit mai mult obligată. Fratele meu. Mă copleşeşte cu atenţia lui. Crede c-am fost urmărită.

-Cine te-a urmărit?

-O umbră, răspunse stewardesa. Chiar aşa, Santi, au sens toate astea? Mă grăbesc la serviciu.

Căpitanul o conduse uşurel la o masă cu scaun. O făcu să se aşeze, îi dădu pix şi hârtie:

-Scrie ce-ţi dictez. Începând de aici, din stânga. Subsemnata, Dolores Barea Sanchez...

Stewardesa se supuse. În zece minute termină reclamaţia. Când ridică ochii din foaie, constată cu surprindere că Manolo Gonzâlez o fixa. Ca şi cum în tot acel timp nu-şi dezlipise privirea de la ea. Colonelul zâmbi enigmatic. I se adresă căpitanului:

-Interesantă expresie văd pe faţa surorii tale, Santi. Nu te supăra pe mine. Nici tu Dolores.

-Oh, deloc, râse femeia.

-Văd pe faţa ta... ceva, se adresă bătrânul stewardesei. Aşa era faţa Anei înainte de a

dispărea. Şi pe chipul altor femei am văzut expresia asta. Tu, Dolores, ori eşti îndrăgostită, ori joci *Dominoul viselor*. Una din două.

Frumoasa lăsă privirea în pământ, ruşinată. Şopti doar:

-Sunt îndrăgostită.

1.11

În redacţia revistei *Săptămâna* se aşternea o linişte neobişnuită pentru birourile în mod normal pline de voci şi de zgomotul uşilor trântite. Majoritatea angajaţilor nu sosiseră încă. Doar redactorul şef, Vicente Ranera, îşi privea cu suspiciune vizitatorul care îndrăznise să se aşeze în fotoliul portocaliu fără să se prezinte.

-Ce doriţi? întrebă nepoliticos Vicente.

-Căpitan Santiago Barea, de la Poliţia Madrid.

-Cine sunt eu, ştiţi, replică sarcastic redactorul şef. Ce vreţi?

-Să vorbim. Despre doi angajaţi ai dumneavoastră.

-Concret?

-Antonio Munoz şi Alex Garcia. Primul este redactor, al doilea desenator. E vorba de dispariţia soţiilor lor. Cazul *Dominoul viselor*.

Vicente îşi depărtă bretelele de burtă şi le dădu drumul cu zgomot. Răspunse sigur de sine:

-Niciunul nu-i angajatul nostru. Antonio a lucrat aici, cu mult timp în urmă. Alex are statut de colaborator. N-a semnat contract fix.

-Bine, astea sunt detalii financiare. Am în vedere faptul că-i cunoaşteţi mai bine decât mine. Unele informaţii ar fi utile în derularea anchetei. Toţi vrem ca femeile să apară, nu-i aşa?

-Serios? scrâşni redactorul şef cu sarcasm. Dacă aţi citit în ultima vreme *Săptămâna*, aţi observat că presa cunoaşte povestea. Poate nu complet, dar în mare parte. Impresia e că, într-un

fel, poliţia a vrut ca femeile să dispară, nu să apară.

-Nu puteţi acuza poliţia pe ansamblu pentru ce s-a întâmplat. Regretăm erorile comise. Facem tot posibilul pentru elucidarea cazului.

-Eu, căpitane - căpitan aţi zis? - cred că cei trei îşi vor găsi soţiile fără ajutorul poliţiei.

-Nu pierdeţi din vedere că mafia *Dominoul viselor* e internaţională. În Madrid nu se va descoperi nimic.

-Atunci de ce mă luaţi la întrebări?

-Pentru că ceea ce-mi veţi spune, dacă-mi veţi spune ceva, alături de alte fragmente descoperite de colegii din alte ţări, poate ajuta. Construim o imagine a organizaţiei cu care avem de-a face.

-Mă tem, căpitane, că nu vă puteţi baza pe mine.

- ...E ultimul dumneavoastră cuvânt?

Vicente dădu puţinele fire de păr de pe frunte pe spate şi şopti sec:

-Ultimul.

Santi rămase tăcut. Aşteptă un moment, dorind să se asigure că acel NU era într-adevăr NU. Într-un final, se ridică resemnat din fotoliu. Salută cu răceală:

-La revedere.

Părăsi redacţia descurajat. În stradă, trase un şut unei cutii mici de carton aruncată de cineva pe trotuar. Planul de a căuta detalii despre viaţa bărbaţilor rămaşi fără soţii mergea prost. Ceva îi spunea însă că trebuia să continue, că în final avea să descopere amănuntul care să relanseze căutarea. Cu acest raţionament în minte, conduse până pe strada La Palma, centrul strategic al anchetei.

Avea de gând să stea de vorbă cu Pablo Martinez, argintarul. Parcă maşina lângă coaforul Paris şi păşi gânditor spre vitrina etern prăfuită de la Colţul Clasic. În magazinul de antichităţi, niciun

client. Argintarul se afla undeva în spate, la masa lui. Auzind uşa de la intrare, strigă:

-Poftiţi, poftiţi. Înainte!

Căpitanul se apropie de masă, călcând pe covorul lung şi roşu. Pe măsură ce avansa, fu recunoscut. Pablo strigă instinctiv:

-Stop! Ce căutaţi aici?

-Doream să vorbim, răspunse Santi oprindu-se.

-Sunt ocupat.

-Doar două minute.

- ...E nouă fără cinci. Aveţi două minute. Până la fără trei.

Pentru că vizitatorul tăcea, anticarul îl somă:

-Vă ascult.

-Încercăm să descoperim indicii ca s-o căutăm, mă rog, s-o găsim pe soţia dumneavoastră. Aţi sesizat recent ceva care să vă atragă atenţia? Legat de caz, vreau să zic. Orice...

-Dacă v-aş spune, cum aţi folosi informaţia?

-Am porni pe urmele răpitorilor.

-Aţi mai pornit o dată, se lamentă Pablo. Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred nici acum. Unde vă aflaţi dumneavoastră în timp ce japonezii o luau pe Marta?

-Eu? Eram în aer, într-un elicopter de la Garda Civilă.

-Şi cum au putut să scape?

-Îmi pare rău. Uneori dăm greş. Când e dublată de inteligenţă, viclenia infractorilor poate cauza tragedii.

-S-au terminat minutele, anunţă argintarul.

-Aveţi ceva informaţii pentru noi?

- ...Nu.

-Aţi vorbit săptămâna asta cu Alex Garcia? S-a oferit să ne-ajute.

-Alex? Nu cred. Îmi întindeţi o cursă, aşa, ca să scoateţi ceva de la mine.

-Vorbiţi cu Alex Garcia. O să vă convingeţi.

-Minutele s-au epuizat, repetă Pablo rămas pe scaun.

Santi înţelese că scurta conversaţie luase sfârşit. Se răsuci pe călcâie şi refăcu drumul pe covorul roşu până la uşă.

Afară, băgă mâinile în buzunare. Se opri să privească trecerea lentă a pietonilor şi a maşinilor. Cu un trotuar la umbră şi celălalt la soare, strada La Palma părea o graniţă între două lumi: una plină de lumină, alta întunecată, foarte întunecată. Pe ziduri, afişele cu fotografiile femeilor dispărute începuseră să se decoloreze, multe erau pe jumătate dezlipite. Pe trotuarul însorit, Santi se gândea abătut la ce-ar fi putut face pentru a descoperi secretele părţii întunecate.

Îi sună telefonul mobil.

-Fernando, spune-mi.

-Sun pentru raportul despre urmărirea colonelului Manolo Gonzâlez.

-Da, zi.

-Aş prefera să nu vorbim la telefon. Să ne-ntâlnim undeva.

-Bine. Alege locul.

-Lângă staţia de pompieri din zona Buenos Aires. Sunt câteva movile de pământ, acoperite cu iarbă, de acolo se vede centrul Madridului.

-Ajung în douăzeci de minute, confirmă căpitanul.

-La revedere.

-Adu cu tine foile de observaţie.

Santi trecu pe celălalt trotuar, lângă Seat-ul parcat la umbră. Demară cu gesturi mecanice, se încadră în traficul aglomerat. Mintea îi zbură la Manolo Gonzalez, la declaraţiile ambigui prin care colonelul lăsa de înţeles că efectua investigaţii pe cont propriu. Ce-avea de gând? Cât timp nu acţiona împotriva intereselor echipei, era O.K. Dacă însă ameninţa să facă gafe monumentale,

trebuia oprit. Nu doar fiindcă ministrul ar fi luat foc, ci şi pentru că femeile trebuiau descoperite cât mai repede cu putinţă, fără alte greşeli. Femeile, deci Ana.

Trecu în viteză pe lângă staţia de pompieri din Buenos Aires, unde numeroase afişe anunţau o grevă vizând mărirea salariilor. Urcă şoseaua în pantă şi se opri la baza uneia dintre movilele înalte de zece metri despre care pomenise Fernando. Colegul lui era acolo, îl zări în vârful primului con acoperit cu iarbă. Într-un minut, se afla lângă el.

-Bună, şefule.

-Lasă-mă să suflu...

Tăcură amândoi, până când respiraţia căpitanului reveni la normal.

-Poţi începe, Fernando. Să ne-aşezăm. Splendidă panorama, adăugă Santi lăsându-se pe vine.

-Am la mine foile de observaţie.

-Te urmăresc.

-Îl supraveghem pe colonel de câteva zile, practic de o săptămână.

-Și?

-Să-ţi spun. Vineri, 11 noiembrie, dimineaţa a fost la comisarie, după-amiază în casă cu soţia. Sâmbătă, 12 noiembrie, dimineaţă a ieşit la plimbare cu câinii, după-amiază a fost cu soţia la Operă. Duminică, 13 noiembrie, dimineaţă în casă, după-amiază în casă. Luni, 14 noiembrie, dimineaţă la comisarie, după-amiază la cumpărături cu soţia. Marţi, 15 noiembrie, dimineaţă la comisarie şi la Minister, după-amiază în casă. Miercuri, 16 noiembrie, dimineaţă la comisarie, după-amiază a avut treabă tot în comisarie. Joi, 17 noiembrie, dimineaţă n-a fost la serviciu, a avut programare la dentist. A trecut după-amiază pe la comisarie, foarte puţin. Azi suntem în 18, n-am încă raportul.

Căpitanul privea edificiile ca de jucărie ale capitalei. Se întoarse contrariat spre colegul lui:

-Fernando, pentru asta m-ai adus până aici?

-Nu numai pentru asta.

-Asa credeam și eu.

-Santi, problema-i alta. În fiecare seară, în jur de ora 21, Manolo dispare.

- ...Cum adică, dispare?

-Pleacă de acasă, își vede de treburi, își face programul. După care nu-l mai vezi. Întotdeauna, repet, întotdeauna, se debarasează de omul nostru. Elegant, dispare. Revine acasă în zori, îl vede agentul din schimbul de dimineaţă.

-În șapte zile n-aţi reușit să-l urmăriţi nici măcar într-o seară?

-Ce să-ţi spun? Am crezut că se întâmplă numai în filme. Are niște metode... Cunoaste magazinele cu mai multe uși, știe labirinturile din parcările subterane. O dată, aproape s-a aruncat în faţa unui taxi pentru a-l opri și a dispărut ca-n ceaţă. Vulpoi bătrân, colonelul.

-Ai încercat să-l urmăresti chiar tu? Tu personal?

-Încă nu. Am familie. Seara stau acasă. Fetiţa are un an și jumătate...

-Înţeleg. Nu-ţi face griji. Încearcă într-o seară să trimiţi doi oameni, nu unul. Chiar trei.

-Pentru asta am nevoie de semnătura ta.

-Bine. O s-o primeşti... Să plecăm, hai.

Coborâră colina ţopăind ridicol, din cauza înclinaţiei pronunţate a terenului. Madridul dispăru complet în spatele grămezii de culoare verde. Lângă Seat, căpitanul întrebă privind în zare:

-Ce-o fi făcând Manolo în fiecare seară după ora nouă?

1.12

Parcul Juan Carlos I era locul unde Santi obişnuia să vină când îl ajungea dorul de Ana.

Uneori se simţea epuizat, nu mai găsea puterea s- o aştepte, i se părea că pe stradă toate femeile aveau mersul ei. Se ducea acolo, pe malul lacului. Pe banca din metal negru, unde stătuseră amândoi de atâtea ori.

Ce amintiri... Ghemuindu-i-se la piept, Ana îl întreba dacă încă îi plăceau la ea genunchii, gleznele, buzele. El răspundea râzând că adora genunchii minţii ei, gleznele minţii ei, buzele minţii ei. Întunericul îi surprindea îmbrăţişaţi, nu o dată paznicii de pe mica maşină electrică îi invitaseră să părăsească parcul, ora închiderii porţilor trecuse. Santi le arăta legitimaţia de poliţist, aşa obţineau permisiunea să mai rămână un timp sub stelele mari care umpleau ochii Anei de stele mici.

În întuneric, soţia căpitanului era o povestitoare desăvârşită. Istorisea despre anii studenţiei, când, îndrăgostită fiind de el, înainte de a se căsători, cumpărase nişte pantaloni şi o cămaşă ca ale lui. Singură în camera închiriată la subsolul unui edificiu al primăriei, aşeza pantalonii şi cămaşa pe un scaun, ea se aşeza de partea opusă a mesei, pe celălalt scaun. Îi spunea poliţistului, mai precis hainelor care-l reprezentau, lucrurile pe care n-avea curajul să le spună când se aflau faţă în faţă. Punea o groază de întrebări, toate indiscrete, la care avatarul de aer al lui Santi răspundea cu sinceritate. Cămaşa discuta aprins cu Ana despre eterna controversă între formă şi fond în artă, în special în creaţiile cinematografice. Fata susţinea primordialitatea formei, mişcările camerei de filmat, originalitatea cadrelor. Cămaşa considera că un scenariu bine închegat era deasupra formelor de expresie artistică, având de obicei ca rezultat un film bun. La final, făceau pace. Cădeau de acord că adevărul se afla undeva la mijloc, că o poveste solidă dublată de câteva sclipiri de originalitate ale regizorului ofereau garanţia pentru succes. Cămaşa

o îmbrăţişa, îşi înnoda mânecile pe după gâtul roşcatei. Ea pornea CD playerul şi dansa, îmbrăţişată de haina bărbătească, uneori peste o oră. O dată, mama Anei o surprinse pe tânără mângâind cămaşa cu vârful degetelor şi vorbindu-i. În aceeaşi seară, bătrâna obţinu de urgenţă pentru fată o programare la psihiatru.
La medic nu se prezentară nici Ana, nici cămaşa.

Pe lac, copiii foloseau bărci teleghidate pentru a speria gâştele şi lebedele. Strigătele unor tineri mânuind zmee uriaşe îl smulseră pe Santi din reverie. Vedea pe alei tineri fericiţi, perechi care fără îndoială nu jucaseră *Dominoul viselor*.

Auzi din buzunar un ţârâit strident, primise un mesaj pe mobil. Citi: „Te caută urgent Vicente Ranera, sună-l la telefonul... Semnat, Fernando". Interesant, gândi Santi. Apelă numărul redactorului şef de la *Săptămâna*.

-Bună, sunt căpitan Santiago Barea.

-Da, vă caut de o oră. Am ceva, vă poate fi de folos. Sunt în barul El Molino Viejo, pe strada Rio Duero din Leganes.

-Ajung cât de repede pot.

Căpitanul închise telefonul, se grăbi spre poarta de ieşire din zona Palatului de congrese. Luă Seat-ul şi ajunse la El Molino Viejo în cincisprezece de minute.

Vicente Ranera aştepta la o masă retrasă, ascuns în spatele unei maşini de jocuri de noroc cu monede.

-O cafea solo, ceru Santi ospătarului.

Ziaristul sorbea tacticos dintr-un pahar de scotch cu gheaţă. Îl informă scurt:

-Am pus în scris ce mi s-a părut că trebuie să ştiţi.

-Nu înţeleg, se miră căpitanul.

-Recent, am vorbit cu Toni. Cu Antonio Munoz. Suntem prieteni vechi, nu-mi ascunde

nimic. Mi-a mărturisit lucruri pe care nu le ştiam. Nu le ştie nici presa, nici poliţia. Despre anchetă, lucruri care vă interesează.

-De ce v-aţi răzgândit în ce mă priveşte?

-Mi-am zis... cel mai important e să găsiţi femeile. A ascunde informaţii într-un caz atât de delicat nu e doar o prostie, e o crimă.

-Totuşi, de ce v-aţi răzgândit?

Vicente dădu pe gât o duşcă zdravănă de scotch.

-Sincer, căpitane? Îi propusesem lui Toni, cu o lună în urmă, să revină să lucreze la Săptămâna. Sunt în pragul pensionării. Doream să- mi preia postul. Mi-ar fi plăcut. E competent. Îl preţuiesc. Pe el, talentul său...

-Ce legătură are cu *Dominoul viselor*?

-Mi-a dat răspunsul azi dimineaţă. Nu vine.

Chelnerul aduse cafeaua.

-Motivul refuzului?

-S-a antrenat într-o căutare disperată a soţiei lui. Are o idee. Mai multe. Şi-a pus toată energia în treaba asta. Nu va veni.

-Crede-mă, aş proceda la fel.

-Vă dau hârtia cu ce-am scris, scoase redactorul şef din buzunar o foaie împăturată.

-Apreciez gestul, mulţumi Santi.

-Acum, vă rog să plecaţi. N-aş vrea să fim văzuţi împreună.

-În regulă... La revedere.

Căpitanul plăti cafeaua rămasă neatinsă, părăsi barul.

Îşi privi ceasul. Cinci şi un sfert. La şase trebuia să fie prezent într-un alt local. Mustaţa Galbenă. Avea programată o întâlnire cu nimeni altul decât cu Toni, proprietarul berăriei, şi cu ceilalţi doi bărbaţi rămaşi fără soţii, Pablo şi Alex.

În interiorul maşinii, citi pe nerăsuflate foaia primită de la Vicente Ranera. Ziaristul aflase într-adevăr dela Toni Munoz informaţii pe care poliţia nu le ştia. Nu se putea spune că era capătul firului,

dar era ceva. În sfârşit, o chestie palpabilă. Citirea foii acoperită pe jumătate cu rânduri negre îl umplu de îndârjire. Da, trebuia să continue, să caute, să lupte pentru ziua în care Ana avea să fie din nou cu capul pe umărul lui.

Porni vehiculul, se deplasă fără grabă pe strada La Palma. Parcă Seat-ul în faţa unei locuinţe. Aşteptă în maşină. La şase fără cinci, coborî şi păşi lent spre Mustaţa Galbenă. Traversă pe trecerea de pietoni de la intersecţia cu San Andres. Îşi continuă drumul lăsând pe rând în urmă Colţul Clasic, magazinul de informatică Top Computer şi coaforul Paris. Intră sigur pe el în local, despicând perdeaua de mărgele cu mişcarea unui înotător experimentat.

La tejghea servea femeia despre care Santi ştia că în prezent administra berăria, o româncă. În sală, căpitanul îi observă pe Toni Munoz şi pe Pablo Martinez, argintarul, la o masă din colţ, cu câte o sticlă mică de bere în faţă. Evident, îl aşteptau. Salută:

-Bună ziua.

-Alex n-a sosit. Deocamdată, explică anticarul.

-Ia loc, îl invită distant Toni vorbindu-i la pertu. Veronica, o bere pentru domnul.

Santi se aşeză în faţa lui Toni şi în stânga lui Pablo. Primi de la românca ieşită din spatele tejghelei o sticlă mică şi un pahar.

-Invit eu, preciză Toni.

-Mulţumesc, răspunse căpitanul umezindu-şi buzele cu lichidul spumos.

-Veşti pentru noi? întrebă argintarul.

Santi tuşi înainte de a vorbi.

-Vestea, spuse privind în ochii barmanului, e că sunem o echipă. Primul pas pe care vreau să-l facem împreună e să ne deplasăm în Japonia.

-Când?... În Japonia? se interesă Toni.

-Acolo sunt, cred, soţiile noastre.

-Dispariţia soţiei tale n-a apărut în presă. Soţia ta, Ana. De ce na ieşit în ziare?

- ...N-a ieşit.

-De ce?

-Nu m-am dus la ziare să vorbesc despre asta. Colegii de la cabinetul presă n-au suflat o vorbă.

-Ei vezi... nu te supăra, am făcut nişte investigaţii. Să fim siguri că spui adevărul. Sper că nu te deranjează.

-Ce investigaţii? se surprinse căpitanul.

-Am cercetat. Să vedem dacă eşti căsătorit, dacă ai o soţie numită Ana. Dacă ea a dispărut, cum i-ai spus lui Alex Garcia.

-Aţi făcut-o voi, sau aţi angajat un detectiv?

-Are importanţă?

În uşa berăriei îşi făcu apariţia desenatorul. Veni la masă şi ocupă scaunul lăsat liber.

-Am întârziat, şopti respirând cu zgomot.

-Veronica, încă o bere, strigă Toni către romîncă.

Femeia, fără să rostească un cuvânt, lăsă pe masă altă sticlă şi un pahar.

-Ei, ce-aţi pus la cale? fu curios Alex să afle.

-Nu mare lucru, mormăi ursuz barmanul.

-Bine, încercă Santi să reanime conversaţia, vorbeam despre un posibil drum în Japonia.

-În Japonia? repetă desenatorul cuvintele. Cine să meargă în Japonia?

-Noi patru.

-Există o pistă? ceru Alex lămuriri.

-Întâi de toate, e vital să colaborăm, spuse Santi lucrurilor pe
nume.

-Cum putem fi siguri că veţi folosi corect ceea ce noi ştim? interveni Pablo.

-Aveţi să-mi spuneţi ceva? Un detaliu cu greutate?

-Avem. Ceva ce poliţia nu ştie, nu poate să ştie, afirmă important Toni.

-Ce anume?

Barmanul puse pe masă un pachet verde, îl ţinuse până atunci pe genunchi. Scoase dinăuntru un teanc de vreo două sute de pagini de hârtie dactilografiate.

-Lucrez la o carte... Scriu despre caz, mărturisi el. Aici, în aceste foi, se află un nume... Un nume care-ar putea fi important pentru a ajunge la fete.

-Un nume? şopti Santi.

-Da, un nume.

-Am căzut de acord, toţi trei, interveni Pablo, să vă spunem numele. Aveam de gând să facem propriile cercetări. Poate le vom face. Dar acum îţi dăm acest nume, pe care poliţia nu-l ştie.

Santi privi în jur pentru a se asigura că nu era auzit. Îşi plimbă enigmatic privirea de la Alex la Toni, de la Toni la Pablo. Având proaspăt în minte ceea ce aflase de la Vicente Ranera, întrebă cu emoţie în glas:

-Este acest nume... Akiro?

A doua parte

Sara

2.1

14 mai 1992. Spre seară.

Pe terasa edificiului unei companii de asigurări de pe strada Alcalâ, maiorul Manolo Gonzalez Perez îşi privea ceasul de mână, al cărui cadran sclipea în amurgul portocaliu. Ora 21,34. Alături de el, câţiva poliţişti şi un lunetist în combinezon negru. Bărbaţii schimbau între ei priviri încordate. Peste drum, în Galeriile Preciados, doi ticăloşi nu lăsau soarele să apună liniştit peste Madrid.

-Zi, ce s-a-ntâmplat? îi ceru maiorul unuia dintre poliţişti, cel mai înalt.

-Înainte de ora închiderii, au început să tragă focuri de armă în aer. La etajul unu. Le-au ordonat tuturor să se culce la pământ. Plănuiau să treacă pe la fiecare raion şi să bage banii într-un ghiozdan. Nu ştiau că firma dispune de o alarmă centralizată. Odată activată, alarma a blocat încuietorile caselor de marcat. N-au apucat să fure decât banii de la raioanele de pantofi şi jucării.

-Ştim cine sunt?

-Nu. Au ciorap tras pe faţă.

De dincolo de faţada de sticlă inscripţionată cu literele verzi „Galeriile Preciados” se auziră împuşcături.

-Ce se petrece? îl întrebă Manolo pe omul în negru.

Prin lunetă, bărbatul urmărea desfăşurarea evenimentelor.

-Trag cu pistoalele în casele de marcat, încearcă să le deschidă. Au luat ostatică o blondă. O vânzătoare, o clientă, nu ştiu.

-Am fost informaţi, completă poliţistul înalt, că din faţa magazinului a demarat în trombă, la nouă şi cinci, un Mercedes alb.

-Omul lor. Şoferul cu care urmau s-o şteargă, presupuse maiorul.

-Categoric.

-Cum crezi că vor ieşi? Au văzut deja maşinile noastre parcate în faţa galeriilor. Ştiu că nu-i aşteaptă nimeni să-i salveze.

-Mă tem că se va termina prost, comentă lunetistul.

-Ce se petrece? întrebă din nou Manolo.

-Sunt... la raionul cu corpuri de iluminat. Aţi auzit. Două focuri. Au deschis casa de bani. Unul trage în broaştele sertarelor. Celălalt o ţine pe blondă cu mâna răsucită la spate, i-a proptit un pistol sub bărbie. Nu văd paznicii magazinului.

-Normal, mormăi maiorul. Dă-mi să mă uit prin lunetă.

Poliţistul în combinezon negru îi înmână arma. Manolo o fixă calm la umăr, îşi lipi arcada de dispozitivul optic. Văzu prin sticla faţadei: cei doi o împingeau pe fată spre raionul cu cosmetice. Pretutindeni, clienţi şi vânzători stăteau pe burtă cu mâinile la ceafă. Remarcă mai mulţi oameni îmbrăcaţi în culorile clubului Atletico Madrid, roşu şi alb. Observă direcţia în care se îndreptau infractorii, înţelese că peste puţin timp urmau să ajungă la raionul cu electrocasnice.

-Am o idee, rosti maiorul lăsând hotărât arma la o parte. Intru singur. Fiţi pe fază, ajung la ei pe scările rulante.

Lunetistul încuviinţă. Ceilalţi îl priviră nedumeriţi, în timp ce acesta părăsea terasa.

În faţa supermagazinului, curioşii se adunaseră să vadă de ce poliţia formase pe trotuar un cordon de agenţi. Lângă maşinile cu girofar, Manolo îşi dădu jos sacoul crem. Se apropie de unul dintre suporterii lui Atletico.

-Am nevoie de asta, spuse luându-i fularul alb-roşu fără să ceară permisiunea.

Nu se opri să vadă uimirea din ochii omului. Îşi puse fularul la gât. Făcu un gest complice către agenţii de lângă maşini înainte de a pătrunde în magazin.

Parterul era pustiu. Călcă pe scările rulante în urcare, al căror huruit sinistru acoperea zgomotul paşilor. Se aşeză pe vine, lăsându-se purtat spre sala de unde se auziră din nou împuşcături. Aştepta cu teamă momentul în care scările urmau să-l arunce pe podeaua de la etaj. Din fericire, indivizii cu ciorap pe faţă nu ajunseseră acolo. Aproape de casa de marcat a raionului de electrocasnice, se aruncă pe burtă cu mâinile la ceafă, lângă alte două persoane în aceeaşi poziţie.

Peste cinci minute, infractorii apărură de după colţ. Unul ţinea fata, altul ducea ghiozdanul cu bani. Maiorul acţionă fulgerător. Când infractorul cu ostatica ajunse lângă el, sări în picioare şi se lipi de corpul acestuia ca de un scut viu. Împinse blonda la o parte şi îndreptă în sus mâna în care banditul ţinea pistolul. Omul apăsă trăgaciul, nimerind o lustră din mărgele de sticlă. Celălalt bandit, luat prin surprindere, lansă trei gloanţe spre ei, ciuruindu-şi partenerul. Năucit la vederea amicului său rănit grav, mascatul cu ghiozdanul dispăru în fugă pe scările rulante, către parter.

Manolo luă fata de mână şi alergară pe uşa unui depozit întunecat, ticsit cu maşini de spălat în cutii de carton. Se ghemuiră pe podea.

Strălucirea din ochii blondei, îndreptată spre strălucirea din ochii lui, asta fu ceva ce Manolo n-avea să uite niciodată.

Aşa o cunoscuse pe Sara, în urmă cu douăzeci de ani. Restul poveştii erau detalii pe care le rememorau uneori împreună. Rămăseseră în depozit o jumătate de oră, şuşotind în întuneric. Între timp, colegii maiorului reuşiră să-l imobilizeze şi să-l dezarmeze pe hoţul cu ghiozdanul.

După miezul nopţii, în comisarie, la lumina lămpii de pe biroul unde blondei i se ceruse să scrie şi să semneze câteva declaraţii, Manolo împătura gânditor fularul alb-roşu pe care uitase să-l restituie.

-Te invit la o cafea, îi propuse fetei la încheierea formalităţilor.

-La o cafea? Mâine... la ce oră?

-Nu mâine. Acum.

-Acum? surâse blonda uimită de ceea ce vedea în ochii poliţistului care-i salvase viaţa.

-Da, acum. Ştiu pe malul Manzanaresului o terasă, Bufniţa, deschisă toată noaptea.

După clipe de ezitare, Sara zâmbi. Uită să spună Da. Însă el înţelese. O maşină cu girofar îi lăsă în faţa terasei. Se aşezară la o masă retrasă, de unde se auzea clipocitul râului de smoală. Comandară cafele.

-Ţi-e somn? o întrebă.

-După sperietura de azi, o vreme n-o să pot dormi.

Goliră ceştile cu înghiţituri mici, fără grabă. Cerură alte cafele, apoi îngheţată, alune şi iar cafele. Sara, la nouăsprezece ani, era studentă la informatică, locuia într-un cămin de fete. Manolo, încă burlac la patruzeci de ani, nu ştia sigur dacă într-o zi urma să se căsătorească ori nu. Conversau, cafeaua şi râul curgeau în valuri, fiecare era uimit să descopere că avea în faţă persoana pe care dintotdeauna ar fi dorit s-o strângă în braţe. Depăşiră în câteva minute diferenţele de opinie în chestiuni considerate cândva intangibile. Ei îi plăceau câinii, lui nu. El era fascinat de rockul progresiv, ea prefera jazzul. Alte lucruri rămâneau să fie vorbite.

Pe neaşteptate, râul şi aerul deveniră albe. Maiorul o conduse acasă cu un taxi, pentru a se întoarce la comisarie unde întreaga zi fu întrebat de ce avea ochii roşii.

Uitase să-i ceară Sarei numărul de telefon de la cămin. După- amiază, încercă în zadar s-o găsească. Aşteptă cu răbdare pe o bancă în faţa facultăţii de informatică. Întrebase de ea la ghereta portarului, fără rezultat. Pe la opt seara o văzu coborând scările, într-un grup de fete ce râdeau şi vorbeau tare după un examen. Îi ieşi în întâmpinare luând-o de mână, ca şi cum ar fi fost logodnicul ei.

Sara salvă situaţia întrebând zâmbitoare:

-Mergem la Bufniţa?

-Evident, răspunse Manolo.

Din acea zi, în facultate ea căpătă reputaţia de fată căutată de poliţie. Lui, colegii începută să-i spună ironic Bufniţa.

Peste opt luni, erau căsătoriţi.

Locuiră cinci ani într-un apartament închiriat, cu camere mici dar cochete. El fu avansat în grad şi în funcţie, începu să câştige mai bine şi îşi permiseră să cumpere, cu credit bancar, o vilă splendidă pe strada Luis Braille, într-o zonă rezidenţială din Las Rozas.

La început, diferenţa de vârstă nu fu atât de vizibilă. Manolo avea alură atletică, se menţinea în formă făcând regulat exerciţii de gimnastică. Erau o pereche reuşită. Ea comandase pentru dormitor un pat imens, de trei metri pe trei. Seara adormeau îmbrăţişaţi, îmbătaţi de o dragoste care pe măsură ce timpul trecea devenea tot mai profundă. La trezire, poliţistul se descoperea întotdeauna acoperit de picioarele ei, ale căror pulpe moi le găsea ba pe piept, ba pe abdomen. Încântat, nu-şi explica în ce fel ajungea femeia prin somn în poziţia asta.

Când Manolo împlini cincizeci de ani, ea avea douăzecişinouă. Deşi începuse să-i iasă fire albe la tâmple, rămăsese un bărbat prezentabil. Cutremurul care zgudui din temelii viaţa lor de

cuplu fu accidentul din Alicante. În vara lui 2003, poliţistul se afla în elicopterul pornit în urmărirea unui criminal în serie ucrainian refugiat pe o plajă de lângă Calpe. Încolţit în cabana sa, infractorul scoase la iveală un kalaşnikov şi trase în elicopterul ce zbura la mică înălţime. Grav avariat, aparatul se prăbuşi în nisip. Pilotul muri în momentul impactului. Manolo scăpă cu viaţă, o ambulanţă sosită de urgenţă îl transportă la Spitalul Internaţional Medimar. Stătu internat un an, cu câteva vertebre fracturate şi alte probleme grave la coloana vertebrală. Mulţi îl vedeau în scaunul cu rotile.

În pofida perspectivelor pesimiste, se refăcu miraculos. Putea din nou să meargă. Ce victorie! Entuziasmul îi pieri când, în cabinetul medicilor, întâlni o oglindă. Rămăsese aplecat de spate, cu o cocoaşă cât o minge mică între umeri. Avea deja deasupra ochiului stâng o cicatrice oribilă în formă de X, urmare a unei răni făcute de un glonţ rătăcit în schimbul de focuri cu atacatorii unei bănci din Gran Via.

Se îngrozi când medicul îl informă că rămăsese impotent pe viaţă. Era distrus. Avea să-l mai iubească Sara? Ea era o splendidă femeie la treizeci de ani, el nici măcar nu semăna a om, aducea cu vulturii pleşuvi care se hrăneau cu cadavre. Devenise o epavă.

Blonda îl primi acasă cu aceeaşi iubire tandră arătată în anii ce trecuseră din ziua în care îi salvase viaţa. Fericită că bărbatul îi era din nou alături, noaptea târziu, în patul lor de trei metri pe trei, adormi cu capul pe obrazul lui.

Dimineaţă, la trezire, Manolo găsi două pulpe albe şi calde peste piept. Înţelese că, în interiorul Sarei, nimic nu se schimbase.

2.2

După-amiază.

Singur în camera cu gratii de la Comisaria Centru, cartierul general al echipei *Dominoul viselor*, colonelul Manolo Gonzalez deschidea şi închidea cu frenezie sertarele dulapurilor de metal înşiruite pe peretele dincolo de care se afla coridorul etajului cinci. Căuta metodic, împingea la o parte dosarele cu cazurile trimise de Interpol, nu lăsa necercetat niciun ungher. Regreta amarnic că făcuse copii ale cheilor de la dulap pentru toţi membrii echipei, avusese încredere absolută în ei. Târziu. Nu mai putea da timpul înapoi. Din cele trei seturi ale *Dominoului* rămase în posesia lor, două lipseau. Cu siguranţă, cineva luase CD-urile cu jocul pentru a le studia acasă. N-aveau permisiunea s-o facă fără a-i cere acordul, lămuriseră asta de la început. Ce-i rămânea era să protejeze ultimul set rămas. Luă husa albă cu discurile aurii şi o băgă în geanta laptopului. În şedinţa echipei, avea să le ţină o lecţie despre disciplină, îi va soma să aducă înapoi discurile lipsă.

În sală intră agentul Francisco Arroyo, întrerupându-i şirul gândurilor:

-Salut, colonele.

-Bună, Fran, răspunse Manolo ursuz.

Noul venit îşi schimonosi faţa a mirare, se aşează la masa lui. Curând intră Javier Akashi, cu căştile pe urechi. Îl urmară Santiago Barea şi Fernando Jimenez.

La şase fix, colonelul aruncă spre sală veşnica întrebare:

-A văzut-o cineva pe Alba?

-Da, răspunse Fernando. E la toaletă, se machiază. Vine imediat.

După două minute îşi făcu apariţia şi Alba Dominguez, elegantă si fremătătoare ca întotdeauna.

-Bine, copii, începu Manolo Gonzalez ridicându-se de pe scaun şi rezemându-şi şezutul de masă. Să recapitulăm ce s-a-ntâmplat azi. Japonezii au venit cu furgoneta pe strada La Palma. La fel ca ieri. Asta pe la unşpe. Din maşină n-a coborât nimeni. Au spionat strada, poate au făcut fotografii. Din cabină. Sigur au mâncat în cabină, nu m-aş mira nici dacă şi-au făcut nevoile tot acolo, într-o sticlă, într-o garafă, ştiu eu.

Poliţiştii chicotiră amuzaţi.

-După-masă, la patru şi-un sfert, furgoneta de la Todostrada a pornit şi-a fost urmărită de noi, mai precis de Santi. Cum merge A6-ele, Santi?

-Încep să m-obişnuiesc...

-O.K., lasă asta... Deci, copii, Santi i-a urmărit pe cei doi până la hotelul Westin Palace, sunt cazaţi la hotel. Am obţinut numele lor, le-am trimis spre verificare. Fără îndoială, false.

-Să instalăm un post de filaj la hotel, propuse Javier Akashi.

-Nu. Nu instalăm, îi tăie vorba colonelul. Nu mă interesează ce fac acolo. Pot să dea foc hotelului, dacă vor. Trebuie să fim cu toate efectivele pe strada La Palma, locul unde vor da lovitura.

-Dar la hotel... , încercă să-şi completeze ideea Javier.

-Eu vorbesc, se impuse colonelul. Fiecare îşi va relua mâine activitatea obişnuită. Eu plec la magazinul de antichităţi. Alba şi Fernando, veţi merge la postul de filaj 86. Francisco şi Javier, la postul 90. Santi, asigură-te că avem şoferi pe maşini, vorbeşte încă o dată cu Garda Civilă pentru elicopter... Cam asta e, deocamdată. Gata, acasă toţi!... Ba nu, încă ceva. Sunt supărat pe voi...

În sală se făcu linişte.

-Un anunţ, rosti sarcastic colonelul. Din trei seturi de *Dominoul viselor* aflate în dulapurile noastre, a rămas doar unul. Ştiţi ceva despre asta?

Niciunul dintre agenţi nu răspunse.

-V-aţi descoperit pasiunea pentru jocurile video? Nu mă mai fierbeţi. La cine-s jocurile?

Nimeni nu scotea o şoaptă. Soarele alb al după-amiezii le lumina feţele imobile, lipsite de expresie.

-Aţi înnebunit? râse forţat colonelul. Ce vreţi? Să deschid o anchetă internă? Să vă pun la detectorul de minciuni? Care-aţi luat jocurile?

Văzând că nu obţine nimic adresându-se tuturor deodată, începu să-i chestioneze pe rând, în ordinea în care erau aşezaţi la mese.

-Santi, ai luat tu un set?

-Nu.

-Alba?

-Nu.

-Francisco?

-Nu.

-Javier?

-Nu.

-Fernando?

-Nu.

- ...La treabă! strigă colonelul fără să-i privească.

Evident nemulţumit, le întoarse spatele. Cineva minţise cu neruşinare.

Membrii echipei se ridicară de la mese şi ieşiră în coridor. Şeful lor reuşise să nu-şi piardă cumpătul. Nu-şi pătase imaginea de veteran respectabil. Era un gentleman. Deşi îi conducea cu mână de fier, nu înjura niciodată.

Descumpănit, colonelul încuie uşa cu gesturi obosite. Coborî leneş în curte. Urcă la volanul Citroenului. Într-un sfert de oră ajunse acasă. Sună la interfon, cu laptopul sub braţ.

-Cine-i? o auzi pe Sara.

-Eu sunt.

Poarta se deschise. Manolo făcu vlăguit de puteri drumul până la casă. Merse direct în salon,

se trânti pe sofa cu ochii închişi. Auzi foşnetul unei rochii şi simţi buzele Sarei plimbându-i-se pe faţă. Da, încă îl iubea.

-Dragul meu, pregătesc cina afară, sub castan.

-Minunat.

-Vrei să te odihneşti.

-Mi-ar prinde bine un răgaz.

-Merg la bucătărie...

Fură ultimele ei cuvinte pe care colonelul le auzi înainte de a cădea într-un somn profund. Visă că Alba Dominguez, în uniformă de general, îi lua din geanta laptopului singurul set din *Dominoul viselor*.

Când se trezi, afară era noapte. Privi pe fereastră. În curte, Sara pregătise cina sub castan, cum promisese. Înfipsese în jurul mesei opt pari de lemn în vârful cărora ardeau torţe portocalii. Focurile ridicaseră în întuneric o încăpere de lumină. În mijlocul încăperii, masa albă, ornamentată meticulos, cu tacâmuri şi veselă de culoarea argintului. O imagine de basm.

Manolo merse la baie, făcu un duş scurt. La final se lăsă udat de apă rece, asta îl dezmetici. Se îmbrăcă în bermude şi tricou, porni în căutarea Sarei. Sub castan nu era. Nici în bucătărie. O găsi în camera lor, în faţa computerului.

-Mi-e o foame de lup, îi spuse.

-Şi mie, zâmbi ea. Hai...

Luară împreună din bucătărie farfuriile cu fileurile de merluciu în sos picant. Le duseră la masa de sub castan. Mâncară conversând, completară hrana copioasă cu vin dulce rece ca gheaţa.

-Cum ţi-a trecut ziua? o întrebă.

-Sunt în formă, dragul meu.

-Serios? Cu ce ocazie?

-Nu te preface, iubitule.

-Dar nu mă prefac, Sara. Ce spui?

-Doar ai văzut ce făceam pe computer, când m-ai chemat la masă.

-Nu. Ce făceai?

-Eşti un actor desăvârşit, Manolo. Ce puteam să fac? Jucam. Jocul pe care mi l-ai adus, în geanta laptopului. *Dominoul viselor*.

-Cum? o repezi bătrânul. Ai luat discurile din geantă?

-Erau pentru mine, aşa-i?

Colonelul îşi bău paharul de vin, pe nerăsuflate. Involuntar, se iritase. Medită câteva secunde la ce şi cum urma să spună. Sara, jucând *Dominoul viselor*. Asta mai lipsea!

Prima care vorbi fu ea:

-Dragul meu, te-ai supărat dintr-o dată... Vroiam să-ţi mulţumesc. E un joc extraordinar. De unde-l ai?

Manolo oftă lung. Privi în sus, spre întunericul dintre crengile castanului.

-Aici e problema. E de la serviciu. Ceva confidenţial. Nu trebuie să afle nimeni că joci. Nimeni.

-E-aşa grav?

-De fapt, mă-ntreb dacă-i înţelept să joci. Câte partide ai jucat?

-Două. Doar două. Abia aştept să continui. Mă încântă, Manolo.

- ...Acum încep să le-nţeleg pe femeile alea.

-Care femei?

-Sara, ascultă-mă. Jocul ăsta... a fost produs de o mafie. Sunt în toate ţările, sunt peste tot. Nu reuşim să-i prindem.

-Bine, dar ce rău fac? ceru ea lămuriri. Vând jocuri fără să plătească impozite?

-Ascultă-mă. Ei, cei care au construit *Dominoul*, vin după femeile care joacă. Le răpesc. Nu ştie nimeni unde le duc, ce fac cu ele. Le sechestrează.

-Dar, Manolo, nu voi spune nimănui. Nimic. Rămâne confidenţial. Atunci, e bine... e în ordine?

Pot să joc?

Colonelul privea mai mult spre castan decât spre ea. O auzi întrebând:

-Pot să joc?

Luă sticla de vin şi-şi turnă încă un pahar. Se afla pe punctul de a lua o decizie importantă. Sara îl cunoştea, tăcu pentru a nu-i tulbura gândurile.

Manolo ezita. Luă în calcul pericolele ce-ar putea să-i pândească soţia. Se gândi la satisfacţia fizică pe care de atâţia ani nu i-o putea oferi, la echilibrul ei afectiv, la ceea ce simţea pentru ea. Într-un final, şopti resemnat, privind spre acelaşi castan:

-Da. Poţi.

2.3

Manolo: conectat. Sara: conectată.

Scenariul: Vioara.

În încăperea cu tavanul înalt de la etajul unu, profesorul de muzică se odihnea în fotoliu, contemplând mica bucată de oraş vizibilă în cadrul ferestrei. Fereastra, îngustă, era de asemenea înaltă. De fapt, în modesta locuinţă, mai toate erau înalte: uşile, dulapurile, oglinzile, înalt era şi profesorul. Aştepta noua elevă care-l contactase prin telefon solicitând ore particulare, persoana era interesată de vioară, specialitatea lui. N-ar fi vrut să-şi tulbure liniştea după-amiezelor, când se odihnea după cursurile de la liceul de muzică, totuşi necesitatea de a acoperi unele chetuieli neprevăzute îl obligase să accepte. Auzi soneria, merse să deschidă. În pragul uşii se afla o tânără zveltă şi, remarcă amuzat profesorul, cât el de înaltă. Brunetă, cu părul lung până la

umeri, prins în agrafe care-i lăsau liberă fruntea netedă. Avea în mâini o cutie de vioară.

-Bună ziua, rosti fata. Sunt Sara, noua dumneavoastră elevă.

-Manolo... Poţi să-mi spui pe nume. Vino, ia loc. Un ceai, o cafea?

-Prefer cafea.

-Cu lapte?

-Cu lapte.

Cafeaua fu gata îndată, profesorul îi aduse fetei o ceaşcă mare cu toartă. Ea lăsă cutia viorii deoparte, luă băutura.

-Dumneavoastră nu serviţi?

-Spune-mi pe nume. Manolo.

-Nu serveşti cafea, Manolo?

-Am servit. Acum un sfert de oră... Deci te interesează vioara?

-Îhî, încuviinţă fata sorbind din lichidul fierbinte.

-Ai cântat înainte? În ce stadiu te afli?

-Ador muzica. Dar... la vioară n-am cântat niciodată. Nici la alt instrument. Nu cunosc notele.

-Ce vârstă ai?

-Nouăsprezece ani.

-Ciudat. Cum se explică acest interes brusc, atât de târziu? Nu că va fi imposibil să-nveţi, dar, ştii, de obicei se începe din copilărie...

-Părinţii s-au opus. Erau împotriva a tot ce se numeşte muzică. Au vrut să facă din mine medic, obsesia lor.

-Si în prezent... nu se mai opun?

-N-au cum. Au decedat. În urmă cu câteva luni. Precis aţi auzit, vasul de croazieră scufundat în nordulMediteranei...

-Sigur, îmi amintesc. Condoleanţe, regret.

-Am rămas cu o moştenire frumoasă. Părinţii aveau o firmă de import-export, în fine, asta nu contează... Ce voi face de-acum înainte, nu ştiu sigur. Vreau să-nvăţ să cânt la vioară. Ador vioara.

-Probabil, o oră sau două pe săptămână vor fi de ajuns, pentru început. S-o luăm uşurel.

-O dată pe săptămână? Mi se pare puţin, Manolo. Mă gândeam la două ore pe zi, în fiecare zi. Preferabil după-amiaza.

-Nu te odihneşti sâmbăta şi duminica?

-Voi achita pentru fiecare oră dublu decât am convenit la
telefon.

-Dacă aşa stau lucrurile...

-Accepţi, Manolo? Aş vrea să începem chiar acum. Încă ceva. Doresc să învăţ cu vioara mea.

-Dacă e corespunzătoare, se poate.

-Deci accepţi! Cât mă bucur, nu-ţi poţi imagina, spuse scoţând vioara din cutie.

-S-o văd, luă profesorul instrumentul pentru a-l privi de aproape. Incredibil. Un Stradivarius. Costă o avere. De unde-o ai?

-Ţi-am zis. Părinţii mei, moştenirea. Am rămas cu multe valori, am făcut chiar eu unele investiţii. Acum, cu ajutorul tău, voi şti să cânt.

Spunând asta, îşi puse vioara pe umăr şi trecu arcuşul peste coarde, fără îndemânare.

-O clipă, o opri profesorul si veni lângă ea.

Înclină bărbia fetei spre stânga, cu degetele, îi lipi partea inferioară a mandibulei de instrument.

-Mult mai bine, spuse. Vei sta ore cu capul aşa. Violoniştii care exersează regulat, au în zona asta o pată închisă pe piele.

-Ca tine, observ...

-Am cântat, demult. Un accident la mână m-a împiedicat să continui. Acum dau ore... Bine, cât despre păr, ar trebui să-l aranjăm altfel. Ai la tine ceva cu care să-l legi?

-Nu cred.

-Am eu. Uite, elasticul ăsta merge, conchise profesorul strângându-i părul într-o coadă la spate.

Aşa decurse prima oră de muzică a Sarei. Continuară să se întâlnească în locuinţa profesorului, două ore pe zi, de luni până duminică. Tânăra învăţa secretele viorii, lui Manolo nu-i displăcea să-i atingă pielea catifelată a gâtului pentru a o ajuta să aşeze corect bărbia peste instrument. Deciseră să includă în programul Sarei ore de cultură muzicală, adesea o scotea în oraş la un concert sau o seară de operă. Zilele treceau, profesorul se descoperea din ce în ce mai atras de frumoasa elevă, tânăra amintea mereu că e singură şi că, sentimental vorbind, n-avea pe nimeni. Totuşi, Manolo se reţinea să arate ce simţea, se gândea la diferenţa de vârstă dintre ei, el avea patruzeci şi unu de ani, ea optsprezece.

-Ce pereche minuntă, exclamase el la una dintre lecţii. O fată tânără şi o vioară veche.

-Vioara nu-i prea veche pentru mine, răspunse Sara zâmbind.

-Poate profesorul e prea vechi pentru tine.

-Ce vorbeşti, Manolo? Tu, bătrân? Eşti în floarea vârstei, explică fata.

Cu timpul, deveniră apropiaţi. Aveau loja preferată la operă, masa rezervată la restaurantul de lângă râu, banca ce-i aştepta în parc lângă statuia lui Haendel. Profesorul simţea cum în el creştea ca un vulcan o iubire destinată să se stingă înainte de a începe.

Într-o după-amiază, în timp ce exersau o partitură de Schumann pentru vioară solo, sună telefonul Sarei. O mătuşă a fetei avea urgent nevoie de bani împrumut.

-Trebuie să plec, Manolo, scuză-mă, anunţă fata luând poşeta şi salutând cu mâna din uşă.

Rămas pe gânduri, profesorul observă că eleva uitase preţiosul Stradivarius în fotoliu. Era o piesă prea valoroasă pentru a rămâne în casa lui peste noapte. Bagă vioara în cutie şi luă maşina

până la locuinţa fetei, ştia adresa, o condusese de atâtea ori acasă după ieşirile la operă.

În poarta edificiului cu grădină, îi explică menajerei ce se întâmplase şi-i arătă vioara. Sara nu era acasă, trebuia să sosească dintr-un moment în altul, femeia hotărî că domnul profesor o putea aştepta, fiind vorba de ceva atât de important.

-Poftiţi în salon, vă rog... Oh, nu, în salon se face curăţenie. Camera domnişoarei e încălzită, vă veţi simţi confortabil acolo.

Îl conduse la o uşă mare, albă, îl invită înăuntru:

-Serviţi ceva?

-Nu, mulţumesc.

-Atunci va trebui să aşteptaţi. Mă scuzaţi, am puţină treabă, ajut si eu la curăţenie.

Manolo acceptă situaţia. Linştea din camera Sarei îi deveni familiară în câteva clipe. O încăpere luminoasă, decorată cu obiecte de culoarea muştarului. Pe profesor îl frapă panoul de plută agăţat de perete lângă biroul fetei. Zări, prinse cu pioneze, fotografii ale lui decupate din ziare vechi şi alte articole ce anunţau recitalurile de vioară pe care le susţinuse cu ani în urmă. Simţi că i se taie respiraţia. Aşa îl găsi menajera.

-Nu pot rămâne, nu mai pot...

Atât reuşi Manolo să spună înainte de a ieşi vijelios pe uşă.

Când Sara sosi acasă, angajata o informă:

-Profesorul de muzică a trecut pe aici. A plecat. N-a avut timp să stea, a spus o scuză, nu-mi amintesc...

-Aminteşte-ţi, Irene.

-De fapt, cred c-a plecat fiindcă a văzut în camera dumneavoastră fotografiile dânsului şi articolele din ziar. A lăsat vioara.

-L-ai dus în camera mea? Cum ţi-a trecut prin minte să-l duci
acolo?

-În salon fetele făceau curăţenie. Iar pe terasă...

Sara nu rămase să asculte ce avea de spus menajera, coborî alergând în stradă si luă un taxi până la blocul lui. Urcă la etaj, sună la usă. Niciun răspuns. Era înăuntru si nu dorea să deschidă? Îl sună pe mobil. Răspunse robotul. Manolo, unde esti?, soptea tânăra îngrijorată. Unde putea fi? Se lăsă pe presul gros, făcut din trestie. Îsi trase genunchii la gură. Începu să aştepte. Câte un vecin urca la răstimpuri spre etajele superioare, ei i se păru că cineva sopti de câteva ori:

-E o fată culcată pe presul profesorului.

Minutele treceau greu.

El apăru târziu, la ora la care amurgul, filtrat de geamul galben de pe casa scărilor, punea pe faţa Sarei o mască a deznădejdii. Văzându-l, sări fericită în picioare:

-Manolo!...

Fata îsi freca mâinile cu putere, neîndrăznind să spună sau să facă mai mult. El înţelese ce se întâmplase:

-Intră, te rog. Trebuie să-ţi fie frig.

Profesorul deschise, intrară în locuinţă.

-Să-ţi fac un ceai.

-Înainte de a face ceaiul... Manolo, trebuie să vorbim... Ai văzut. Totul. În camera mea. Fotografiile. Totul.

- ...Da. Am văzut.

-Trebuie să-ţi mărturisesc. Iartă-mă că nu ţi-am spus pân-acum. Sunt tânără. Am crezut că fac bine ce fac, poate n-am stiut cum s-o fac. Nu te-am ales profesor întâmplător. Motivul e altul, vine de departe, din trecut. Aveam paisprezece ani, mergeam pe ascuns la recitalurile tale de vioară, când dădeai recitaluri. Mergeam fără să ştie părinţii. N- am pierdut niciunul dintre concertele tale, cele despre care am aflat, cele de aici, din oraş. Aşa s-a făcut... că... m-am îndrăgostit de

tine. Asta nu ştiai. Asta e motivul pentru care am venit cu vioara la uşa ta. Spune-mi, te rog, ce-ar fi trebuit să fac?... Ce-ar fi trebuit să fac, Manolo?

- ...Nu ştii ce să faci?

-Mi-ai umplut gândurile de când eram o copilă. N-am avut niciodată un prieten, un iubit. Am nouăsprezece ani... nici măcar nu ştiu să sărut.

-Si... vrei să înveţi asta cu mine?

-Dac-ai şti... Dac-ai şti cât vreau... Vreau, Manolo... Aş vrea să începem chiar acum.

2.4

Sara îşi terminase treaba în bucătărie, curăţase şi aranjase salonul ajutată de Manolo. În acea vineri aniversau douăzeci de ani de la căsătorie, colonelul fu de acord să-i invite pe Santiago Barea şi pe soţia acestuia pentru a sărbători împreună evenimentul.

-Ce facem? întrebă ea. Mai e o oră până vin.

-Să ne-aşezăm. Ai muncit mult.

Merseră împreună în salon şi se întinseră pe sofaua în formă de L, cu capetele lipite unul de celălalt.

-Manolo, i-ai povestit lui Santi cum ne-am cunoscut?

-Niciodată.

-De ce?

-Nu ştiu. N-a venit vorba.

-Voi, poliţiştii, nu prea sunteţi prieteni.

-Ba suntem.

-Mi se pare că nu.

-Suntem mai uniţi decât alţi colegi de serviciu. Nu-ţi dai seama cum te uneşte pericolul. Trebuie s-avem încredere unii în alţii.

-Si-aveţi?

-Trebuie s-avem, răspunse colonelul rezervat amintindu-şi de dispariţia seturilor din *Dominoul viselor*.

-Manolo, cum de nu i-aţi prins pe oamenii care au făcut jocul video? spuse Sara parcă citindu-i gândurile.

-E simplu. Aşa-i munca noastră. Unii sunt prinşi, alţii nu.

-Bine, dar hoţii ăştia fură, continuă să fure, şi nu-i puteţi opri.

-Cum adică, fură?

-N-ai zis tu c-au dispărut optzeci de femei. Sunt hoţi de femei.

-Cred că ţi-am dezvăluit prea multe despre joc. Dacă se află, mă transferă la paşapoarte.

-Ştiu de ce mi-ai spus.

-De ce?

-Pentru că mă iubeşti, Manolo. Mă iubeşti din momentul în care mi-ai ţinut mâna pentru a mă trage acolo, în Galeriile Preciados, în spatele cutiilor cu frigidere.

-Maşini de spălat.

-Cum zici tu. Eu cred că erau frigidere.

-Erai speriată. N-aveai cum să fii lucidă.

-Normal, ţi-aminteşti mai bine cum eram atunci. Dar şi eu ştiu cum gândeşti acum. Ştiu bine.

-La ce te referi?

-Manolo, îţi văd de atâtea ori faţa întunecată. Pe tine te macină ceva, în tine se dă o luptă.

-Sunt obosit, draga mea. Cazul ăsta, înţelegi, poartă o încărcătură psihică greu de suportat.

-Eu cred altceva.

-Ce crezi?

-Pe tine te chinuie un gând.

-Spune-mi.

-Te întrebi dacă te mai iubesc după accident?

-Draga mea...

Sara se dădu jos de pe sofa şi se puse în genunchi pe covor, luă în braţe picioarele bărbatului. Îi spuse tandru, privindu-l în ochi:

-Manolo, te iubesc. Ca la început.

-Nu mai sunt ce-am fost la început. Am şaizeci de ani.

-Nu. Nu mai eşti ce-ai fost la început. Eşti mult mai mult. Eşti bărbatul care mi-a dat douăzeci de ani de iubire.

-Simţi aşa? Uneori... serviciul mă acaparează atâta timp, mă ţine departe de tine, de-aia nu-s sigur dacă...

-Simt, dragul meu. Te văd. Simt când nu poţi să dormi noaptea, te ridici, te duci la fereastră, te întorci şi mă priveşti minute în şir, îmi mângâi şi-mi săruţi părul. Minute întregi faci asta.

Ochii colonelului sclipeau când întrebă:

-M-ai surprins, mă vedeai când îţi sărutam părul?

-Manolo, sunt soţia ta. Te ştiu. Pentru mine ai acceptat să luăm casa. Pentru mine ai cumpărat trei câini pe care, ei bine, nu zic că-i urăşti, dar nici nu-i iubeşti. Pentru mine mă însoţeşti ore pe coridoarele galeriilor comerciale. Pentru mine ai acceptat să jucăm *Domino*...

Colonelul o privea, sorbindu-i cuvintele, ar fi vrut să nu se oprească. Ascultând-o, chipul lui întineri brusc, o lumină a fericirii îi învălui ochii.

Se auzi soneria interfonului. Ea îi eliberă genunchii.

Manolo redeveni bătrân, obosit.

Se sărutară scurt, cu zgomot.

Sara merse să răspundă, văzu pe ecranul de la interfon: la poartă aşteptau căpitanul Santiago Barea şi soţia sa.

-Aţi sosit? întrebă.

-Aici suntem, se auzi vocea Anei.

Sara strigă din uşa salonului:

-Manolo, au sosit. Trebuie să merg la baie.

-Mă ocup eu de ei.

Bătrânul se ridică de pe sofa şi deschise larg uşa de la intrare pentru a-şi primi cum se cuvine

invitaţii. Îi întâmpină cu o efuziune neobişnuită, grăbindu-se să-i îmbrăţişeze:

-Bine aţi venit, copii.

-Bună, colonele, salută Santi cu respect.

Gazda interveni promt:

-Aici să-mi spui Manolo. „Colonele" e pentru serviciu. Bine ai venit, frumoaso, îi zâmbi soţiei căpitanului.

-Și Sara? întrebă Ana văzând că în hol nu mai era nimeni.

-E pe aici, se aranjază. Sau poate la baie. Vine imediat, nicio grijă.

Roşcata îi arătă lui Manolo plasa cu însemnele „El corte ingles": -Ne bucurăm mult pentru voi. Am adus un cadou.

Colonelul îi chemă în salon:

-Poftiţi, poftiţi. Lăsaţi cadoul undeva, nu vreau să-l deschid fără Sara. Găseşte un loc, Ana... Scuză-ne un moment, spuse trăgându-l pe Santi lângă fereastră.

-Spune, colo... Adică Manolo, se corectă căpitanul.

-Santi, mă obsedează dispariţia jocurilor din dulapul de la comisarie.

- ...E greu de înţeles ce s-a-ntâmplat.

-Nu-i greu de loc, îl contrazise superiorul său. Stii, îl bănuiesc pe Javier. E tânăr, mereu cu căştile pe urechi. Mă-nţelegi, e vremea lui, muzică, filme, jocuri video.

-Javier învaţă engleză. Niciodată n-ascultă muzică la căşti.

-Eşti sigur?

-Pe cuvântul meu. Am vorbit cu el despre asta.

-Atunci, cine să fi luat seturile?

-Să schimbăm subiectul, şopti Santi văzând-o pe Ana trecând prin hol.

Manolo îşi luă subordonatul de după umeri, intrară în salon:

-Cum spuneam, Santi, au fost două amenzi de circulaţie. Una pentru lipsa permisului şi una pentru exces de viteză.

-Interesant, intră căpitanul în joc.

-Ia loc, Ana, îşi invită Manolo musafira. Stai aici, lângă soţul tău.

Apăru Sara.

Atmosfera deveni relaxată, glumiră, râseră, vorbiră vrute şi nevrute. La masă desfăcură şampania, se înfruptară din delicatesele pregătite cu gust de familia Gonzalez. Curând, aveau burţile pline. Nu erau hotărâţi ce să facă.

-Să jucăm un joc de masă, propuse Sara. Afară, la umbră. Avem Party. Ultima variantă. E distractiv.

-Vreun joc video aveţi? se pomeni Ana zicând.

Cuvintele avură darul de face tăcere în salon. Bărbaţii schimbară tensionaţi replici despre avantajele jocurilor de masă în detrimentul jocurilor video. Fiecare menţionare a expresiei ”joc video” avea efectul de a aduce pe feţe o expresie de stânjeneală. În cele din urmă, Ana se retrase cu Santi la baie, pretextând că i se desfăcuse sutienul.

-Crezi c-are ceva la sutien? îşi întrebă Manolo soţia după ieşirea musafirilor din încăpere.

-Nici vorbă, explică Sara. E ceva cu ei. -Ce?

-Zi-mi tu.

- ...Îţi zic. Au dispărut de la serviciu două seturi cu *Dominoul viselor*. S-ar putea ca Santi să fi luat unul din ele. Poate joacă împreună.

-Şi ce? Noi nu jucăm?

-Taci. Să n-audă.

-Ei ştiu că jucăm, Manolo.

-Ce spui?

-Când am intrat în dormitor, mai devreme, am găsit plasa cu cadoul lor pe fotoliul din faţa

computerului. Lăsasem lângă mouse un disc cu *Dominoul*.

-Nu se poate!

-Sigur l-a văzut Ana.

-Cum l-ai putut uita la vedere? Ştiai că vin.

-Îmi pare rău. Mi-a scăpat.

-Taci, se-ntorc.

-Vorbim după.

Santi şi Ana apărură de la baie. Continuară să guste toţi din pahare, să converseze, timp în care se priveau unii pe alţii cu ochii plini de secrete. Deasupra mesei plutea, invizibil şi nerostit, un nume. *Dominoul viselor*.

2.5

-Unde-i Alba Dominguez? se adresă Manolo Gonzâlez colegilor reuniţi în sala de la comisarie.

-La toaletă, răspunse Francisco Arroyo. Îşi împrospătează machiajul.

-De machiaj îi arde? Du-te după ea, Fran.

Agentul se conformă. Reveni împreună cu colega sa, vizibil înţepată.

-Gata, începem şedinţa, începu colonelul. Am dat de belea, copilaşi. Cei doi japonezi au răpit ieri femeile şi n-am putut face nimic să-i împiedicăm. De-acum, va trebui să dăm socoteală pentru eşec, va trebui să răspundem la multe, multe întrebări. Nu vom scăpa uşor. Corpul Naţional de Poliţie a investit în noi o groază de bani şi mijloace. Preluarea Colţului Clasic a costat o avere. Se pare, totuşi, c-am muncit în zadar...

Pentru că toţi tăceau, bătrânul ridică vocea:

-De ce vă holbaţi la mine? Sunt de vină, aşa-i? Credeţi că-s vinovat fiindcă n-am acceptat s-arestăm suspecţii când duceau femeile în saci. Hai, spuneţi ce-aveţi în gând. Arătaţi-mă cu degetul. Santi! Acuză-mă...

-Dacă-mi permiţi, colonele... aş prefera să vorbim în alt moment şi altundeva, răspunse precaut căpitanul Barea.

-Povestea nu s-a terminat, se agăţă colonelul de propriile cuvinte ca de unicul pai care-i putea aduce salvarea. Japonezii vor face o gafă, vor greşi undeva, şi-i vom prinde.

Citi în privirile celorlalţi: nimeni nu-l credea.

-Colonele, schimbă subiectul Fernando, avem două păpuşi gonflabile. Păpuşile lăsate la domiciliile primelor două femei, Lucia Mendoza şi Marta Roca.

-Exact, să nu uităm de păpuşi. Fernando, ocupă-te tu. Încearcă să afli ceva despre proveniența lor. Ţara, producătorul, anul de fabricaţie. Ce-i cu a treia păpuşă gonflabilă?

-Nu ştim nimic, răspunse tot Fernando.

-Sigur au lăsat o păpuşă şi-n locul japonezei, cugetă colonelul pentru sine. Cine-i va interoga pe soţii dispărutelor? Santi, eşti dispus?

-Da, colonele.

-Minunat. Când vorbeşti cu barmanul, vezi cum faci. S-aducă păpuşa la comisarie. Dacă vrea s-o păstreze? Nu ştim ce-are în cap în astfel de momente.

-Ba ştim! răspunse Santi cu nervozitate. Omul e distrus. Oricare dintre noi ar fi la fel.

Colonelul Gonzalez vru să readucă în discuţie jocurile video care lipseau din dulap. Îşi dădu seama: de moment, asta nu conta. Renunţă la idee. Se despărţi de membrii echipei cu cuvintele:

-Liberi. Mergeţi acasă. Rămân eu, în caz că primim noutăţi.

Abătuţi, fără să salute, poliţiştii ieşiră din sală unul câte unul. Bătrânul ridică receptorul telefonului fix de pe masă. Sună la biroul Investigaţii al comisariei.

-Sunt Manolo Gonzalez. Am nevoie de o listă cu zborurile private ce-au decolat azi noapte din

Madrid. Ba nu, din toată Spania. Dacă poţi... şi din Portugalia... Şi din Franţa. Mă interesează numele călătorilor. Şi naţionalitatea.

Dându-şi seama că exagerase, colonelul se corectă:

-Scuze, rămân la zborurile din Madrid. Se poate?

-Ne străduim, răspunse vocea de la capătul firului.

-Sunt în cabinetul meu, la etajul cinci. Nu plec până nu obţineţi lista.

-În regulă.

Bătrânul îşi deschise laptopul. Încercă să identifice, folosind o hartă, porturile maritime cele mai apropiate de Madrid. Accesă paginile web ale câtorva producători de păpuşi gonflabile, străduindu-se să găsească similitudini între produsele firmelor respective şi cele două păpuşi din magazia comisariei. Bătea pasul pe loc. Dăduse greş. Ce-l umplea de furie era că fusese avertizat. Santi îşi exprimase rezervele faţă de planul său, de multe ori. Iar el, mândru, orgolios, mersese înainte sigur pe capacitatea de a prevedea mişcările inamicului. De data asta, inamicul îl întrecuse în inteligenţă. Mult. Ce ruşine, gândi Manolo. Umilitor. Urma să îndure interogatoriile anchetatorilor de la Afaceri Interne, toţi cu douăzeci de ani mai tineri.

Merse la automatul de cafea din coridor, i-ar fi prins bine un capuccino. Obosit, scăpă din mână paharul de plastic pe care intenţiona să-l aşeze sub robinet. Vru să-l ridice. Aplecându-se, observă la baza aparatului inscripţia ”Made in Japan”. Brusc, îi pieri cheful de capuccino. Aruncă paharul gol la coş.

Aerul de pe coridoarele comisariei deveni irespirabil. Decise să se plimbe puţin pe sub copacii din faţa clădirii. Afară se întunecase, era răcoare. Se întinse pe o bancă, imaginându-şi că era patul îngust, cu saltea tare, al internatului de la

academie. Închise ochii. Un greier continua să scoată acelaşi sunet monoton, ca o vioară cu o singură coardă.

Adormi repede. Avu un somn profund, în timp ce fata de la biroul Investigaţii îl căuta prin toate WC-urile pentru a-i înmâna lista cu pasagerii zborurilor care decolaseră noaptea trecută din capitală.

În zori, poliţiştii sosiţi devreme la serviciu se amuzau să-l vadă pe colonelul Gonzalez sforăind pe bancă în faţa comisariei. Cel care-l scuti să fie obiectul ridiculizărilor fu Santiago Barea. Îşi văzu şeful ghemuit pe banca de lemn. Nu găsi în asta nimic nostim, merse şi-l trezi scuturându-l. Bătrânul deschise ochii. Se ridică în şezut. Văzu soarele, îl observă pe căpitan. În final întrebă:

-Ce-i, Santi?

-Trebuie să vorbim.

-Noutăţi?

-Nicio veste bună.

- ...Ne-au tăiat din salariu?

-Nu glumesc, colonele.

-Ce s-a-ntâmplat? Spune.

-M-a sunat ministrul.

-De când mă ştiu, ministrul m-a sunat de multe ori. De fapt, au fost şi alţi miniştri. Miniştrii sună când vor. Dacă au făcut-o, a fost ca să mă felicite.

-În cazul ăsta, nu-i vorba de felicitare.

-Te ascult.

-Aş prefera să vorbim în altă parte, propuse Santi arătând spre ferestrele comisariei de unde câţiva colegi priveau curioşi.

-Da. Hai să schimbăm decorul. Unde?

-Am maşina aproape. Vino.

Urcară în Seat-ul aflat la o aruncătură de piatră. Santi conduse tăcut îndreptându-se spre un loc numai de el ştiut. În dreapta, Manolo îşi consulta mobilul:

-Incredibil, spuse. Treizeci şi două de apeluri pierdute.

-Sara, ghici căpitanul.

-Exact. O sun acum.

Colonelul duse telefonul la ureche:

-Da, da... Eu sunt. N-am păţit nimic. Adică am păţit. Iartă-mă. Am avut cea mai neagră experienţă de când sunt în poliţie. Cum de ce n-am răspuns? Ţi-am spus să nu-mi setezi pe telefon soneria cu greierele. Am dormit pe o bancă în faţa comisariei. Nu-i nicio glumă. Uite, ţi-l pasez pe Santi să-ţi confirme...

Bătrânul apropie telefonul de faţa căpitanului care rosti serios:

-Da, Sara. A adormit pe bancă în faţa comisariei.

Manolo reluă conversaţia cu soţia sa. Îi promise să ajungă acasă cât mai repede posibil.

-Santi, n-aş vrea să ne îndepărtăm mult. M-aşteaptă Sara.

-Am ajuns, îl asigură căpitanul parcând lângă intrarea în staţia de metro Lago. Să dăm o tură. Aici e umbră.

Coborâră din maşină. Păşiră alături, pe malul lacului cu ape verzui peste care stoluri de papagali de aceeaşi culoare făceau un zgomot infernal. Copiii aruncau generoşi chipsuri unor raţe sălbatice cu multă poftă de mâncare.

-Te-a luat tare ministrul? întrebă Manolo încercând să-şi încurajeze subalternul.

-N-aş spune.

-Te-a jignit? Să nu-l iei în seamă. La nervi, omul spune orice.

-Nu m-a jignit.

-A vorbit de bani? De fondurile cheltuite pe antichităţi?... Îţi dai seama, dacă presa află, nu numai noi, ci şi el, toţi vom avea de suferit.

-N-a zis nimic despre fonduri.

-Atunci, de ce te-a sunat?

Santi se sprijini cu ambele mâini pe balustrada albă de metal. Vorbi apăsat:

-Mi-a solicitat să preiau conducerea echipei *Dominoul viselor*.

La auzul cuvintelor, Manolo îşi duse instinctiv degetele mâinii drepte la cicatricea de deasupra ochiului stâng. O mângâie inconştient, muşcându-şi buzele. Spuse cu glas scăzut:

-Aha.

După minute de tăcere, întrebă:

-Şi tu, ce i-ai zis? I-ai dat un răspuns?

- ...Am acceptat, îl anunţă căpitanul privindu-l în ochi.

-Ai acceptat? ...Normal c-ai acceptat. La aşa ceva nu poţi zice nu.

-Am vrut să afli de la mine. Ministrul va anunţa oficial într-o şedinţă.

-E bine, renunţă Manolo să-şi mângâie cicatricea. Sunt epuizat, Santi. Te rog, lasă-mă acasă...

Făcură în tăcere drumul înapoi la Seat. Căpitanul conduse calm prin traficul din ce în ce mai aglomerat, opri maşina în faţa casei lui Manolo. Colonelul coborî, luându-şi la revedere cu un gest discret al mâinii.

Sara văzu maşina pe fereastră. Ieşi din casă alergând şi-şi îmbrăţişă soţul cu un entuziasm neobişnuit.

-Ce bine c-ai ajuns, dragul meu. Te-am aşteptat!

-S-a-ntâmplat ceva? oftă Manolo. De ce-ai aşteptat?

-Cum de ce? Nu-mi spune c-ai uitat. Mi-ai promis că jucăm *Dominoul viselor*.

2.6

În comisarie, aşezat în colţ la noua sa masă, colonelul Manolo Gonzâlez frunzărea dosarele femeilor dispărute pe strada La Palma. Recitea notiţele făcute pe marginea paginilor şi, când considera necesar, adăuga observaţii noi. Înlăturat de la conducerea echipei *Dominoul viselor*, continua să lucreze cu îndârjire pentru a da de urma dispărutelor.

Brusc, uşa încăperii se deschise. Santiago Barea, noul lider, păşi înăuntru ţinând-o de după umeri pe sora sa, Dolores. Bătrânul nu-i purta ranchiună căpitanului. Santi era noul şef, colonelul acceptase schimbarea fără resentimente. După dispariţia soţiei acestuia, Ana, relaţiile dintre ei, o vreme tensionate, reveniră cele de altădată. Scandalul *Dominoul viselor* ieşise în presă, nu mai era un secret pentru nimeni.

Manolo se ridică şi-i întâmpină cu căldură:

-Santi. Ţi-ai adus sora?

Căpitanul răspunse cu seriozitate:

-Face o denunţie. Ceva important.

Bătrânul o cunoştea pe încântătoarea stewardesă, încercă s-o consoleze:

-Oh, Dolores. Îmi pare rău dacă cineva te-a necăjit.

Femeia nu părea afectată. Răspunse:

-Nimic grav, am venit mai mult obligată. Fratele meu. Mă copleşeşte cu atenţia lui. Crede c-am fost urmărită.

-Cine te-a urmărit? se interesă colonelul.

-O umbră. Chiar aşa, Santi, au sens toate astea? Mă grăbesc la serviciu, mărturisi stewardesa.

Santi nu ţinu cont de obiecţie, o împinse lângă catedră rugând-o să se aşeze. Îi dădu o foaie de hârtie şi un pix:

-Scrie ce-ţi spun. Începând de aici, din stânga, arătă cu degetul.

Îi dictă cuvânt cu cuvânt ce trebuia să conţină denunţia. Aşa află colonelul că Dolores fusese urmărită într-o piaţă, la o sărbătoare medievală, de un om îmbrăcat în trubadur. Femeia, ascultătoare, mânuia instrumentul de scris cu degete perfecte. Pe Manolo îl frapă expresia chipului ei. În ultimele zile revăzuse ore întregi de înregistrări video filmate la punctele de filaj de pe strada La Palma. Femeile care jucaseră *Dominoul viselor* aveau pe faţă, în perioada dinaintea dispariţiei, aceeaşi mină de permanentă şi inexplicabilă încântare. Bătrânul, într-un exces de sinceritate, spuse ce gândea:

-Interesantă expresie văd pe faţa surorii tale, Santi. Nu te supăra pe mine. Nici tu Dolores.

Stewardesa râse cu drăgălăşenie:

-Oh, deloc.

-Văd pe faţa ta... ceva, se adresă Manolo femeii. Aşa era faţa Anei înainte de a dispărea. Şi pe chipul altor femei am văzut expresia asta. Tu, Dolores, ori eşti îndrăgostită, ori joci *Dominoul viselor*. Una din două.

Stewardesa, parcă surprinsă în timp ce copia la examen, coborî privirea, exprimând prin gesturi un Nu în spatele căruia colonelul fu sigur că se ascundea un evident Da. Într-un târziu, femeia răspunse cu jumătate de glas:

-Sunt îndrăgostită.

Bătrânul se prefăcu interesat de dosarele de pe masă, dar în minte gândurile îi goneau nebuneşte. Stewardesa juca *Dominoul viselor*. Era sigur.

Cei doi fraţi plecară să înregistreze denunţia. Colonelul îi salută grăbit, cu aer de om ocupat. După ieşirea lor, puse dosarele deoparte şi coborî la Citroenul din parcarea comisariei. Urcă la volan, aşteptând înfrigurat apariţia stewardesei. Curând, frumoasa ieşi pe uşa principală a clădirii, singură. Afirmase că urma să plece la serviciu. Fără îndoială, mai întâi trebuia să treacă pe acasă pentru

a-şi îmbrăca uniforma. În faţa comisariei opri o maşină a poliţiei locale. Dolores urcă. Probabil Santi vorbise cu colegii s-o conducă.

Colonelul făcu ceea ce nu credea că va face vreodată: să urmărească o maşină a poliţiei. Se păstră la o distanţă apreciabilă, cu riscul de a eşua. Nu vroia să dea de bănuit. Constată că a urmări o maşină cu însemnele poliţiei era uşor. Imposibil să n-o remarci în trafic.

Renault-ul roş-albastru se încadră pe autostrada M30. Opri numai în cartierul San Isidro, pe strada Tejares, în faţa unui bloc cu trei etaje. Dolores coborî. Se grăbi să intre în unica scară, pe uşa înaltă de sticlă. Manolo urcă Citroenul pe trotuar, într-un loc de unde vedea faţada imobilului. Aflase adresa frumoasei, de fapt ăsta îi fusese obiectivul. Dar nu ştia etajul şi uşa. Pentru că stewardesa întârzia, colonelul încuie maşina şi merse la cutiile poştale de afară, de la intrare. Căută numele Dolores Barea. Stupefiat, observă prin sticla uşii: stewardesa tocmai ieşea din ascensor, la parter. Dintr-un salt, bătrânul fu dincolo de gardul viu ce mărginea aleea îngustă. Se ghemui pe iarba udă, în genunchi. Aspersoarele pentru irigarea gazonului funcţionau. Nu dorea să-şi trădeze prezenţa, se resemnă să vadă unul dintre jeturile de apă îndreptându-se spre el. Deşi îşi ferise capul, spatele şi partea din dreapta a corpului erau complet ude.

Dolores se îndepărtase trăgând după ea o mică valiză, coti pe o străduţă laterală. Manolo ieşi din ascunzătoare ca un câine plouat.

Hainele lipite de corp îi dădeau o senzaţie insuportabilă. Reveni la maşină. Îşi scoase cămaşa şi pantalonii, rămase înăuntru trei sferturi de oră, cu geamurile deschise, până când hainele se zvântară cât de cât. Se îmbrăcă şi porni Citroenul. Reveni pe M30, la ora 21,30 trebuia să fie în clinica La Milagrosa, avea întâlnire cu doctorul

Ramon Diaz, cel ce avea să-i furnizeze informaţii, spera colonelul, importante.

Parcă nu departe de clădirea clinicii. De la recepţie, fu îndrumat spre etajul doi, la Obsterică Ginecologie.

Doctorul Diaz era un bărbat grăsuţ, chel, afişa acel calm pe care- l au medicii în faţa indivizilor care caută medici.

-Bună ziua, doctore.

-Bună, pofteşte. Ia loc.

-Sunt colonelul Manolo Gonzâlez, de la comisarie, spuse bătrânul poliţist aşezându-se în scaunul lat.

-Te aşteptam. Durează mult?

-Nu. Să mă legitimez...

-Nu-i nevoie.

-Prefer să fac lucrurile ca la carte, se justifică Manolo şi scoase insigna pentru a o arăta împreună cu legitimaţia.

-Eu n-am insignă.

-Halatul alb ajunge, comentă surâzând poliţistul.

-Cu ce te pot ajuta, colonele? întrebă doctorul Diaz luându-şi o gumă de mestecat dintr-o cutie plată. Vrei? Încerc să mă las de fumat.

-Nu, mersi. Mă interesează o pacientă.

-Stai puţin, deschid baza de date, îl opri grăsuţul întorcându-se spre ecranul unui computer şi tastând ceva cu două degete. Gata. Spune numele.

-De fapt, o fostă pacientă.

-Nu contează. Cum se numeşte?

-Marta Roca Ortega.

Doctorul introduse numele într-o căsuţă de căutare.

-Într-o clipă aflăm...

-Inutil să-ţi spun, doctore, ce vorbim trebuie să rămână confidenţial.

-Nicio grijă. Ai încredere.

-Ştii, e un caz dificil.

-Crimă?

-Mai dificil.

-Ce poate fi mai dificil decât crima?

-Răpire.

-Răpire? se mira doctorul. Atunci nu-i mai complicat decât crima. Cel puţin, victima e în viaţă.

-Sperăm. Nu ştim unde se află, nu ştim cine a răpit-o. În cazul crimelor, de obicei rămâne cadavrul.

-Am găsit, colonele. Marta Roca Ortega. Ce vrei să ştii?

-Când a venit ultima dată la consultaţie?

-Să vedem. Pe 26 septembrie. Da, pe 26 septembrie, după- amiază la ora 18.

-Dar înainte de 26 septembrie? Ai consultat-o des?

-Nu. A fost încă o dată. Pe 19 septembrie. Nu se simţea bine. Pe 26 septembrie şi-a făcut analizele.

-Asta e. Am găsit la percheziţie, în casa femeii, un bileţel cu programarea de pe 19 septembrie. A venit însoţită?

-Îmi amintesc. A venit singură.

-De ce suferea?

-N-avea nimic. Era însărcinată. Atâta tot. Nu-ţi pot spune dacă ştie, n-a venit după rezultatul analizelor. Poate ştie, poate nu.

-Însărcinată? rămase pe gânduri Manolo Gonzalez.

-Exact. În luna a patra. Acum ar trebui să fie în luna a şasea. Uite, imprim o copie după rezultate.

Colonelul răsuci uşor capul şi privi pe fereastră cu gândul în altă parte. Ramon Diaz îl atenţionă:

-Pofteşte foaia. Doreşti şi altceva?

-Nu, nu, se smulse colonelul din meditare. Sunt recunoscător.

Nu uita, să rămână confidenţial.

-Contează pe mine.
-La revedere, doctore.
-O zi bună... Si succes.
-Mulţumesc.
Îşi strânseră mâinile.

Colonelul ieşi din cabinet revenind în lumea sa, dintr-o dată diferită, odată cu descoperirea că Marta, la momentul răpirii, era însărcinată. Asta schimba semnificativ datele problemei. Ticălosul ce construise *Dominoul viselor* elibera femeile când nu mai avea nevoie de ele. Si, cu siguranţă, de Marta nu avea nevoie. Urma s-o elibereze. Dar unde? Unde îşi elibera mafiotul de obicei victimele. Aproape de locul răpirii.

Pentru Manolo Gonzalez era clar. Se opri pe trotuar, în faţa clinicii. Îşi adună gândurile disparate. Marta urma să fie eliberată curând, readusă în Madrid. Infractorii nu puteau risca ziua, sigur femeia avea să fie transportată la adăpostul întunericului. Încântat de raţionament, colonelul ridică ochii pentru a privi apusul de soare.

Urcă la volanul Citroenului. Porni entuziasmat spre strada La Palma, locul unde avea să-şi petreacă de atunci înainte nopţile. Multe nopţi.

2.7

Dosar 2963/2011 Dominoul viselor. Stenograma interogatoriului luat colonelului Manolo Gonzalez Perez la comisaria de poliţie Centru, Madrid, camera 293, în data de 17 noiembrie 2011, ora 10:18, în cadrulanchetei interne declanşate după eşecului operaţiunii Păpuşa. Interogatoriul a fost condus de maiorul Rafael Penacorada Tamayo şi stenografiat de sergent major Ignacio Escolar Sarasola.

Întrebare: Spuneţi numele şi prenumele.

Manolo Gonzalez Perez: Manolo Gonzalez Perez.

Întrebare: Spuneţi vârsta, profesia, locul de naştere şi domiciliul actual.

M.G.P.: 60 de ani, poliţist. M-am născut în Santa Maria de la Alameda. Am domiciliul în Madrid, strada Amigos de Francia numărul 28.

Întrebare: Înţelegeţi că sunteţi anchetat de către departamentul Afaceri Interne al Corpului Naţional de Poliţie?

M.G.P.: Înţeleg.

Întrebare: Sunteţi conducătorul desemnat al echipei acătuite pentru soluţionarea dosarului 2963/2011 *Dominoul viselor*?

M.G.P.: Am fost.

Întrebare: Rectific întrebarea. La 30 septembrie 2011, data desfăşurării operaţiunii cu nume de cod Păpuşa, eraţi conducătorul desemnat al echipei acătuite pentru soluţionarea dosarului 2963/2011 *Dominoul viselor*?

M.G.P.: Da, eram.

Întrebare: Cu ce scop a fost planificată şi organizată operaţiunea Păpuşa?

M.G.P.: Scopul a fost arestarea a doi japonezi relaţionaţi cu dosarul *Dominoul viselor*. Noi, membrii echipei, ne aşteptam ca infractorii să încerce să răpească nişte femei, pe strada La Palma din Madrid. Operaţiunea urmărea prinderea celor doi şi, eventual, a complicilor acestora.

Întrebare: Aţi efectuat arestarea infractorilor?

M.G.P.: Nu.

Întrebare: De ce?

M.G.P.: Oamenii noştri au urmărit discret răpirea femeilor. Intenţionam să-i urmărim pe japonezi până când aveau să ne ducă la şeful lor şi la sfârşit să-i arestăm.

Întrebare: De ce nu aţi efectuat arestarea infractorilor, la sfârşit? Ce s-a întâmplat?

M.G.P.: În timp ce elicopterul Gărzii Civile urmărea furgoneta cu care infractorii răpeau femeile, aceştia au reuşit să dispară şi să se sustragă urmăririi.

Întrebare: Se afla vreun membru al echipei în elicopter?

M.G.P.: Da, în elicopter se afla asistentul meu de atunci, căpitanul Santiago Barea Sanchez.

Întrebare: A fost decizia echipei să nu prindeţi infractorii în flagrant delict? Cine a decis să continuaţi urmărirea?

M.G.P.: A fost decizia mea.

Întrebare: Echipa a fost de acord?

M.G.P.: Nu mi-au zis nimic. Doar căpitanul Barea m-a sunat, mi-a propus să arestăm suspecţii. Şi să eliberăm femeile.

Întrebare: Aţi luat în calcul probabilitatea ca femeile să fie răpite, iar infractorii să scape?

M.G.P.: Sincer, am avut încredere în propriul plan. Răpirea femeilor n-a fost o variantă.

Întrebare: Soţii celor două dispărute...

M.G.P.: În final au fost trei.

Întrebare: Rectific. Soţii celor trei femei dispărute au fost informaţi despre operaţiune, au aflat că răpirea s-a petrecut sub supravegherea poliţiei?

M.G.P.: Nu, soţii nu ştiu nimic. Ei doar au reclamat dispariţia femeilor. Asta în septembrie. Ulterior, surse neidentificate din poliţie au oferit presei detalii despre caz. Aşa s-a născut scandalul *Dominoul viselor*.

Întrebare: Atunci, soţii cunosc sau nu ce s-a întâmplat?

M.G.P.: Numai ce s-a scris în presă. Nimic altceva.

Întrebare: A deschis vreunul acţiune judecătorească împotriva poliţiei?

M.G.P.: Din câte ştiu, nu. Deocamdată. E prima dată când aud despre aşa ceva.

Întrebare: Cine putea oferi presei informaţii confidenţiale din dosarul *Dominoul viselor*? Bănuiţi pe cineva?

M.G.P.: La documentele îndosariate au acces toţi membrii echipei. Bine, Biroul Interpol Madrid şi conducerea Ministerului de Interne sunt de asemenea la curent cu mersul anchetei. Ministerul a aprobat fondurile pentru anchetă şi a alocat oameni pentru desfăşurarea cercetărilor. Ce să zic? Nu cunosc identitatea celui care a furnizat presei informaţiile.

Întrebare: Ar putea fi vorba de căpitanul Santiago Barea Sanchez?

M.G.P.: Santi a avut opinii diferite de ale mele. Ar fi făcut lucrurile într-o manieră diferită.

Întrebare: Răspundeţi la întrebare. Ar fi putut căpitanul Santiago Barea Sanchez să ofere informaţii confidenţiale presei?

M.G.P.: Teoretic, da. Probabil n-a făcut-o el, ci altcineva. Îl cunosc bine pe Santi. Suntem prieteni.

Întrebare: Vă asumaţi responsabilitatea pentru eşecul operaţiunii Păpuşa?

M.G.P.: Ca echipă, sau eu personal?

Întrebare: Personal. Vă consideraţi vinovat de eşecul operaţiunii?

M.G.P.: Ascultă... cine te-a trimis să pui întrebările astea tâmpite despre responsabilitate? A fost Rodriguez, sau Acebedo?

Întrebare: Răspundeţi la întrebare.

M.G.P.: Tu când ai terminat academia? În 80? În 90? Pe atunci aveam 20 de ani în poliţie.

Întrebare: Ministerul de Interne v-a oferit tot sprijinul, iar dv. aţi trădat încrederea acordată...

M.G.P.: Ascultă bine. Am crezut că procedez corect. Toţi luăm uneori hotărâri sub presiune. N-am avut timp să meditez în linişte pentru a lua o decizie gândită. Primul care vrea să vadă din nou femeile dispărute sunt eu. Fii sigur.

Întrebare: Câte seturi din jocul video *Dominoul viselor* aţi primit de la Poliţia Metropolitană Tokio?

M.G.P.: Citiţi dosarele. Se poate afla din dosare.

Întrebare: Răspundeţi. Câte seturi au fost?

M.G.P.: Cred că 6. Da, 6 au fost.

Întrebare: Câte seturi a pus echipa în circulaţie?

M.G.P.: 3. Unul pentru fiecare femeie dispărută.

Întrebare: Aţi recuperat jocurile de la soţii dispărutelor?

M.G.P.: Nu. Le-au cumpărat... şi... asta e... Nu-mi amintesc să fi fost confiscate.

Întrebare: Ce s-a întâmplat cu celelalte 3 seturi?

M.G.P.: Care celelalte 3?

Întrebare: Vă reamintesc ce aţi declarat. Aţi spus că au fost 6 seturi în total. 3 au fost puse în circulaţie, rămân 3. Unde sunt?

M.G.P.: Nu ştiu. Trebuie să fie prin dulapurile cu documente.

Întrebare: Căpitanul Santiago Barea a declarat că jocurile nu se află în dulapuri şi că membrii echipei nu ştiu unde se află.

M.G.P.: Da, am vorbit chiar eu cu colegii. Le-am spus să le aducă, dacă au luat cumva jocurile acasă. Am discutat în echipă despre asta.

Întrebare: Când le-aţi solicitat să aducă jocurile înapoi? Puteţi spune exact?

M.G.P.: În data de... cred că a fost 27 septembrie. Cred.

Întrebare: Deci n-a fost returnat niciun set?

M.G.P.: Niciunul.

Întrebare: Cine din echipă are cheile de la dulapuri?

M.G.P.: Toţi. Toţi membrii echipei au acces la dosare.

Întrebare: Aveţi vreo suspiciune? Cine credeţi că a luat jocurile?

M.G.P.: N-am idee. Poate Santiago Barea, poate Javier Akashi. La ei doi m-am gândit.

Întrebare: Realizaţi că femeile la care au ajuns jocurile lipsă se află în pericol?

M.G.P.: Evident, realizez. Puneţi întrebări fără sens. Soţia lui Santi a dispărut. Nu vă e clar? El a luat jocurile video. A luat cel puţin 1 set. De ce nu vorbiţi cu el?

Întrebare: Căpitanul Santiago Barea a fost interogat. Acum vă interogăm pe dumneavoastră. În ce relaţii vă aflaţi cu căpitanul Santiago Barea?

M.G.P.: Excelente.

Întrebare: Totuşi, a preluat funcţia din care aţi fost înlăturat. Nu vă deranjează?

M.G.P.: M-a deranjat. Dar mi-a trecut. Omului i-a dispărut soţia, trebuie să-l susţinem cum putem.

Întrebare: Dacă Santiago Barea a luat 1 set, unde sunt celelalte 2? Să presupunem că 1 set se află la Javier Akashi, pe care îl bănuiţi. În afară de Javier Akashi, pe cine mai bănuiţi?

M.G.P.: Oricine putea lua jocul.

Întrebare: Cu alte cuvinte, în viitorul apropiat pot fi răpite soţiile altor poliţişti?

M.G.P.: Membrii echipei înţeleg asta foarte bine. Au văzut cu ochii lor cum japonezii au luat femeile. Să-şi supravegheze nevestele. Sau să aducă jocurile înapoi.

Întrebare: Dar dv.? Aţi dus vreodată acasă jocul video *Dominoul viselor*?

M.G.P.: Ţi-am spus că te-a trimis Acebedo! Cum îţi permiţi să pui întrebări care mă acuză direct?

Întrebare: Răspundeţi. Aţi dus acasă jocul video?

M.G.P.: Nu.

Întrebare: Dacă l-aţi dus, înţelegeţi că soţia dv. se află în pericolul de a fi răpită?

M.G.P.: Soţia mea nu va fi răpită. Nu dispar soţiile de poliţist aşa, un-doi, cum crezi tu.

Întrebare: Ar fi regretabil să ne întâlnim ulterior, după o eventuală răpire a soţiei dv., şi să vă pun aceleaşi întrebări la care acum răspundeţi negativ.

M.G.P.: Mai ai ceva de zis, sau ai terminat?

2.8

În timp ce Manolo Gonzalez Perez grăbea pasul pe trotuarul îngust, strada La Palma îl scruta cu ochi plini de ură, ca pe un intrus. Din afişele răspândite pe stâlpi şi pe vitrinele de sticlă, Lucia, Marta şi Nanako îi adresau zâmbete răutăcioase, făcându-l să coboare vinovat privirea. Zidurile clădirilor de pe cele două părţi ale străzii se apropiau parcă între ele, ameninţând să-l strângă într-o menghină a răzbunării. Sufocat de această senzaţie de ostilitate, colonelul lăsă în urmă Colţul Clasic şi coaforul Paris, intră în berăria Mustaţa Galbenă. Dădu nervos la o parte perdeaua de mărgele. La tejghea, văzu imediat, servea romînca, bucătăreasa angajată de Antonio Munoz. În sală, patru-cinci muşterii priveau plictisiţi în paharele cu băutură. Proprietarul localului, nicăieri.

Se apropie de tejghea şi ceru:

-O cafea cu lapte.

Femeia îl recunoscu, se comportă absolut normal. Îl întrebă:

-Laptele, potrivit sau fierbinte?

-Potrivit.

Romînca pregăti o cană goală, dispăru în bucătărie pe uşa aflată în dreapta tejghelei. După jumătate de minut, se întoarse însoţită de Toni Munoz. Fără doar şi poate, bucătăreasa îl anunţase că aveau un client special. Barmanul se apropie. Întrebă indispus:

-Ce căutaţi aici?

Manolo nu se intimidă. Răspunse:

-Am intrat să beau o cafea.

-Ce, nu sunt în Madrid baruri să-ţi bei cafeaua?

-Mă gândeam să vorbim.

-Vrei să deschizi o afacere în zonă? îl ridiculiză barmanul. Colonelul observă că Toni se înfierbântase şi bătu în retragere: -Mă voi mulţumi să-mi beau cafeaua în linişte.

-Nu avem cafea.

-Cum?

-De fapt, e închis.

Barmanul strigă tare către puţinii clienţi din local:

-Pentru acest domn, berăria e închisă! Nu servim nimic!

Manolo deveni roşu la faţă. Se ridică de pe scaun, scuzându-se:

-Mai bine plec...

-Mult mai bine, concluzionă Toni. Pleacă de-aici! Dispari!... Adio!...

Colonelul ieşi prin aceeaşi perdea de mărgele. Ideea de a intra în Mustaţa Galbenă nu fusese inspirată. Afară, pe terasă, o pereche de tineri auzise vocea puternică a barmanului, se uitau miraţi la cocoşatul alungat din local într-un mod atât de brutal.

Manolo Gonzalez îşi scutură de pe pulpana pardesiului un praf imaginar şi se îndepărtă pe stradă, făcând cale întoarsă. Avea încă un loc unde îşi propusese să intre. Colţul Clasic. Magazinul care vreme de două săptămâni fusese „al lui”, mai exact al personajului Luis de Frutos Quevedo, expert în antichităţi originar din Gijon. Colonelul intră în incinta întunecoasă, făcu în linişte paşi pe covorul roşu până la măsuţa vânzătorului.

Pablo Martinez ridică ochii. În faţa lui se afla cocoşatul pe care în trecut îl numise ”Don Luis”.

-Bună ziua... Surprins? începu Manolo.

Argintarul părea că face eforturi să-şi caute cuvintele. Răspunse printr-o întrebare:

-Mai e ceva de lămurit la inventarul magazinului?

-Nu, nicio problemă. Departamentul nostru de contabilitate s-a ocupat de formalităţi. Magazinul e al dumneavoastră. Cu toate drepturile, actele sunt în regulă.

-Atunci, motivul vizitei?

Bătrânul vru să răspundă. Se opri când observă, la doi metri distanţă, într-un fotoliu cu spătarul din lemn sculptat, o păpuşă gonflabilă în costum de epocă. Pablo Martinez văzu încotro se îndrepta atenţia vizitatorului. Îi ceru opinia:

-Vă place?

-Ei bine, eu...

-Mie nu. Nu-mi place. Nu-mi place deloc.

-N-am vrut...

-N-aţi spus motivul vizitei.

-Aş vrea să vă ajut, dacă e posibil...

-Cam târziu. Am înţeles c-aţi fi putut s-o faceţi înainte.

-Regret. Regret nespus cele întâmplate.

-Oare?

-Si eu am soţie.

-Joacă *Dominoul viselor*?

Luat prin surprindere, colonelul schimbă cu tact subiectul conversaţiei:

-Am venit să vorbim despre soţia dumneavoastră.

-Mă tem că despre ea n-aveţi nimic să-mi spuneţi. Nimic nou.

-Ba da. Am.

-M-aş mira, surâse cu subânţeles argintarul.

-Soţia dumneavoastră era însărcinată.

Pablo Martinez abandonă atitudinea ironică, îl fixă contrariat pe cocoşat:

-Puteţi repeta?

-Soţia dumneavoastră era însărcinată. *Este* însărcinată.

-Nu vă jucaţi cu cuvintele, sper.

-Nu-mi arde de glume.

-De unde ştiţi?

-Poliţia are acces la informaţii. Soţia dumneavoastră a mers de două ori să fie consultată de obstetrician, în clinica La Milagrosa.

-Adevărat. Avea probleme ginecologice.

-La a doua consultaţie, a făcut nişte analize. Nu s-a întors după rezultate.

-Aveţi rezultatele?

-Da. Sunt la mine.

Manolo scoase din buzunarul interior al pardesiului foaia împăturată în patru primită de la doctorul Ramon Diaz.

-Luaţi-o. O puteţi păstra.

Argintarul luă hârtia, încercă să desluşească cifrele mici imprimate cu cerneală neagră.

-Cel mai bine ar fi să mergeţi la clinică. Întrebaţi de doctorul Diaz. Ramon Diaz. Nu-i spuneţi c-aţi vorbit cu mine.

-Dacă-i însărcinată, asta schimbă datele problemei, medită Pablo.

-Exact.

-Suferă mult... acolo unde e, şopti pentru sine argintarul.

-Există şi-o parte bună...

-O parte bună? izbucni isteric bărbatul cu părul alb ridicându-se din scaun.

Manolo Gonzalez, în pofida calmului ce-l caracteriza, se înfioră:

-Afară! urlă argintarul. Ieşi afară! Afară, afară...

Pablo Martinez nu conteni să strige, porni pe urmele poliţistului care se răsucise pe călcâie şi se îndrepta spre ieşire fără să privească înapoi.

Colonelul împinse uşa violent, alergă pe trotuar şi coti tulburat pe strada San Andres,

printre oamenii care nu-i înţelegeau graba.

Câtă ostilitate! Un lucru îi era clar: bărbaţii ale căror soţii fuseseră răpite îl detestau.

Se opri după cincizeci de metri. Se rezemă de jaluzeaua metalică a unui magazin închis, să-şi recapete suflul. Argintarul nu se vedea nicăieri.

Bătrânul porni spre locul unde parcase maşina, având grijă să ocolească intersecţia cu Colţul Clasic. Nu-i trebui mult să înţeleagă: era urmărit. Un bărbat cu ochelari de soare, un necunoscut, se afla pe urmele lui. Probabil Afacerile Interne puseseră un om să-l supravegheze. Ce penibil. Să fie urmărit de proprii colegi.

Se apropia seara. Trebuia neapărat să scape de urmăritor. Avea multe tehnici de a o face, îi veni în minte varianta cu liftul. Merse la maşină. Luă din trusa de scule o cheie mică, specială, o vârî în buzunar. Se îndepărtă pe străduţele cartierului. După un sfert de oră, întâlni primul bloc cu zece etaje, un edificiu vechi. Formă pe interfon un număr la întâmplare.

-Cine-i? întrebă o voce răguşită.

-Poşta comercială.

Uşa se deschise. Colonelul pătrunse pe hol. Merse la lifturi, intră în cel mai apropiat. Rămase nemişcat în interior până auzi că şi urmăritorul reuşise să ajungă în scară. Apăsă butonul cu numărul zece, uşile se închiseră. Şi-l imagină pe individul cu ochelari privind afişajul electronic de la parter, să vadă unde avea să oprească ascensorul. La etajul zece, părăsi cabina. Scrută cifrele de plastic de lângă tavan. Celălalt lift pornise aceeaşi cursă spre etajele superioare. Cu un gest dibace, colonelul luă cheia specială, o introduse într-un orificiu al uşii de la coloana celui de-al doilea ascensor. O răsuci puternic. Uşa se deschise, iar liftul aflat în urcare opri între etaje. Mulţumit de rezultat, Manolo începu să coboare

agale scările în spirală. Între etajele patru şi cinci auzi cum omul blocat în lift apăsa nervos soneria de alarmă, bombănind cuvinte dificil de reprodus. Colonelul zâmbi. Reveni liniştit în stradă.

Îi trimise Sarei un sms: „Te rog, nu mă aştepta. Mergi la culcare.” Băgă mobilul în buzunar şi se îndreptă spre enigmatica stradă La Palma. Întunericul ajunsese acolo înaintea lui.

La fel ca în ultimele nopţi, începu să patruleze pe lângă zidurile împânzite de afişele dispărutelor. Imaginaţia lui înfierbântată vedea pretutindeni numai femei însărcinate, toate purtând numele Marta.

2.9

Pentru Manolo Gonzalez, zorii căzuseră dintr-o dată. Din cauza oboselii, sau a neatenţiei, nu sesizase ridicarea întunericului de peste automobile și case. Strada La Palma se trezea la viaţă. Luă mâinile de pe volanul Citroenului parcat lângă magazinul de calculatoare Top Computer. Ar fi ieșit din masină să bea o cafea la Mustaţa Galbenă. Romînca deschidea în fiecare dimineaţă la șase. Teama de o eventuală întâlnire cu Antonio Munoz îl opri. Petrecuse încă o noapte de veghe pe strada La Palma. Consumase un pachet de gumă de mestecat și doi litri de Pepsi. Lăsă să-i alunece pe limbă ultima picătură din sticlă și roti cheia în contact. Era timpul să meargă acasă. Demară lent, concentrat la maxim, aplecat peste volan ca un șofer începător.

După un sfert de oră ajunse în faţa vilei. Folosi telecomanda pentru a deschide porţile mari, dirijă masina în garajul de la subsol. Aruncă sticla goală și alte resturi de pe podeaua mașinii în coșul de gunoi. Auzi departe un sunet pulsatil de sirenă.

Strecurându-se printre mașină și peretele cu rafturi, își descoperi chipul în oglinda pătrată de lângă robinet. Se privi. Incredibil de urât, bătrân. O ruină. Dădu drumul la apă și se spălă pe faţă, se masă cu putere, încercând parcă să înlăture ridurile cu degetele. Din oglindă îl fixa chipul ud al aceluiași individ hidos. Decepţionant. Să vrei să-i aduci femeii tale iubirea într-un ambalaj sclipitor și să fii nevoit s-o împachetezi în frunze putrede.

Auzi câinii lătrând, dincolo de ușa principală a casei. Le dădu drumul în curte. Animalele se bucurară să-l vadă și-i săriră cu labele din faţă pe genunchi. Manolo îi ignoră, cum ai ignora niște vase cu flori. Sara nu apăru. Sigur dormea, probabil se culcase târziu.

Colonelul merse în baia de la parter. Se dezbrăcă până la piele. Făcu un duş lung, cu apă fierbinte. La sfârşit vru să înlocuiască apa caldă cu apă rece, cum îi era obiceiul. Nesimţindu-se în stare să suporte un astfel de şoc termic, renunţă. Îmbătrânise. Se îmbrăcă într-un halat de catifea. Intră în bucătărie şi bău două guri de cafea din vasul cafetierei.

Se aşeză pe scaun la fereastra dinspre curte, gândindu-se la el însuşi. La ce fusese, la ce devenise. Bătrânul zărit în oglinda din garaj îi era străin. Nu se mai regăsea în mişcările pe care le făcea, în cuvintele pe care le spunea, în nimic. Altădată, la întoarcerea acasă, ar fi alergat prin camere căutând-o pe Sara ca s-o sufoce în sărutări şi mângâieri. Acum, se mulţumea cu două guri de cafea.

Își ura vârsta. Îl ura pe bătrânul colonel Manolo Gonzalez Perez. Cum putea Sara să iubească un astfel de vierme, monstrul care devenise? Draga de ea. Îi simţi brusc lipsa. Se ridică s-o caute.

Tiptil, deschise uşa de la dormitorul cufundat în semiîntuneric. Nu ridică jaluzelele. Se apropie

de patul enorm. Sara dormea profund. Era superbă. Avea obrazul stâng sprijinit pe dosul mâinii, în timp ce picioarele goale, într-o poziţie asemănătoare cu a unui alergător, se odihneau peste pernă. Nu se îndură s-o trezească. Vroia să savureze imaginea îndelung, ca pe un tablou irepetabil.

Afară, câinii lătrau tare. Frumoasa din pat începu să se mişte. Chiar în somn, gesturile îi trădau candoarea înnăscută. Poliţistul se aplecă şi-o sărută pe buzele uşor întredeschise. O dată. Încă o dată. Cea care sărută a treia oară fu Sara, îl trase în pat alături de ea.

-Ai sosit, Manolo.

-Am...

Atât apucă să spună, femeia prelungi sărutul. Îl mângâie în semiîntunericul care nu arăta nici riduri, nici fire albe de păr, nici cicatrice.

-Când se vor termina absenţele tale nocturne? îl întrebă căscând cu capul pe pieptul lui.

-Îţi încălzesc o cafea. După aceea vorbim, ezită colonelul să dea un răspuns şi se desprinse din îmbrăţişare.

-Adu-mi câteva prăjiturele, mi-e foame.

-Nu vrei ceva consistent? Salam, ouă?

-Nu, cu prăjiturelele voi fi bine.

-În regulă. Vin imediat.

Manolo, cu trei săruturi mai tânăr, alergă la bucătărie şi puse pe o farfurioară dulciuri dintr-o cutie cu „Cornuleţe pentru ceai”. Încălzi cafeaua şi umplu două căni, una pentru el. În trei minute, se afla înapoi în dormitor. Sara îi dărui un zâmbet larg.

-Ce-i nou? întrebă ea.

-Deocamdată nimic, răspunse colonelul lăsând pe noptiera de lângă pat tava cu prăjituri.

-Miroase bine.

Sara luă cafeaua şi muşcă dintr-un cornuleţ acoperit pe jumătate cu cremă albă.

-Sunt epuizat, se plânse Manolo. E a doua cafea de când am intrat în casă.

-N-au apărut femeile?

-Bine, ştii că n-o aştept pe oricare.

-Exact, era vorba de cea însărcinată. Cum o cheamă?

-Marta.

-Soţia tipului cu antichităţile.

-Da.

-Cum faci? Te-nvârţi pe lângă magazin? Sau stai în maşină?

-Parchez de obicei lângă Top Computer, un magazin de informatică. De acolo, Colţul Clasic se vede perfect. Apoi aştept. Mestec gumă, beau o gură de Pepsi. De două ori pe noapte ies şi fac câţiva paşi, aşa, ca să nu mă ia somnul.

-Uneori, singură în casă, mi se face frică. Ştiai?

-Până acum nu mi-ai spus.

-M-am gândit la Ana, soţia lui Santi. Dac-au reuşit s-o răpească pe ea, nu văd ce i-ar împiedica să încerce cu mine.

-Fii liniştită, situaţia noastră-i diferită.

-De ce?

-Avem trei câini, Sara. Când ieşi în oraş, iei cu tine cel puţin unul.

-De acord. Dar oameni ăştia pot fi înarmaţi. Dacă trag în câini...

-Să-ţi explic cum se petrec răpirile. Am studiat destule cazuri, peste cincizeci. Doi răpitori, întotdeauna. Niciodată mai mulţi. Nu folosesc arme. Nu-i stilul lor, înţelegi? Nu-i caracterizează. Lucrează silenţios, nu lasă urme. În afară de păpuşile gonflabile.

-Într-o zi, venind acasă, ai putea găsi în locul meu o păpuşă gonflabilă. Mi-e groază numai când mă gândesc.

-Draga mea, asta nu se va întâmpla.

-Aşa credeai şi despre răpirea femeilor de pe La Palma.

Dându-şi seama că atinsese un punct sensibil, Sara tăcu. Se aproie de Manolo, îi luă obrajii în palme. Îl sărută scurt pe buzele ude cu cafea.

-Scuză-mă. N-am intenţionat să te jignesc. N-am vrut.

-Pari obosită, spuse colonelul văzându-i cearcănele de sub ochi. Ai dormit rău?

-N-am dormit. Deloc.

-Te-am găsit dormind.

-Abia închisesem ochii. N-am avut somn.

-Ce-ai făcut toată noaptea?

-Am jucat *Domino*.

-Singură? Nu-i plictisitor?

-Nu joc singură.

-Cum?! exclamă bătrânul lăsând cu zgomot cana de cafea pe farfurioară. Cu cine-ai jucat?

-Am jucat... cu... *Dominoul viselor*.

-Nu-nţeleg.

-Ce, nu ţi-am spus? Administratorii jocului. Au lansat o nouă opţiune. Dacă eşti femeie, poţi să joci cu *Dominoul viselor*. Un personaj masculin, virtual, îl creezi tu. Îi alegi forma feţei, culoarea ochilor, a părului, înălţimea, hainele. Cum ai personaliza o maşină. Bărbatul se numeşte *Dominoul viselor*. Poţi juca avându-l partener.

-Nu-mi place, Sara, se pronunţă Manolo bându-şi restul cafelei.

-Să nu-mi spui... eşti gelos pe un desen animat.

-Dacă e doar un desen animat... Poate nu e.

-Dar eşti gelos, aşa-i?

-Ţie cum ţi se pare? Soţia mea joacă noaptea cu un bărbat numit *Dominoul viselor*.

-Nu uita, te rog. Cine mă lasă singură? Tu ai decis să mă laşi singură peste noapte.

-Ţi-am zis de ce. Şi-ai fost de acord. Curând, femeia va apărea. În ce ne priveşte, totul va reveni la normal.

-Să te cred? Dacă vei dori să surprinzi şi reapariţia celorlalte?

-Înţelege, draga mea. Nu vreau să joci singură *Dominoul viselor*. Mai ales cu personajul ăsta... imaginar.

-Ştiu, Manolo.

-Ce vrei să spui?

-Ştiu la cine te gândeşti. Ştiu cu cine te compari mereu, se ridică ea de pe marginea patului. Ştiu pe cine eşti gelos.

Merse la bibliotecă pentru a scoate dintr-un sertar o imagine mare, înrămată, în alb şi negru. Reveni lângă pat.

În tablou: un portret al lui Manolo, cu papion la gât, cu o batistă dantelată în buzunarul de la piept, în ziua nunţii lor. Atrăgător, proaspăt, radiind de tinereţe.

Sara întinse spre colonel mâna cu fotografia şi rosti apăsat, tare:

-Pe el.

2.10

Ora douăzeci şi trei şi jumătate.

Pe Manolo Gonzalez îl aştepta încă o noapte lungă pe strada La Palma. Găsise loc de parcare în faţa scării numărul 99, adresa lui Alex Garcia, desenatorul. În maşină, la adăpostul întunericului, bătrânul poliţist mesteca gumă cu gust de mentă, aşa, ca să-i treacă vremea şi ca să nu aţipească. Strada îngustă, un amalgam de scântei colorate strălucind în noapte, se pregătea să adoarmă.

Colonelului nu-i lipsea răbdarea. Ştia să aştepte. Lăsase pe spate spătarul scaunului, cât să poată observa ce se întâmpla afară fără să fie văzut. Trotuarele erau pustii, umbre singuratice apăreau şi dispăreau la răstimpuri.

Vizavi de Citroenul colonelului, pe terasa de la Mustaţa Galbenă, trei sudamericani beau întruna bere şi mâncau alune. Manolo numără cinci halbe pentru fiecare, după care le pierdu numărul. Pe la

doisprezece, Toni anunţă muşteriii că închide, aceştia acceptară după minute de vociferări. Plătiră şi cotiră la dreapta pe strada San Andres. Barmanul duse pe rând mesele şi scaunele înăuntru. Închise uşa localului şi coborî din interior persiana metalică acţionată de motor. Clinchetul făcut de marginea de jos a jaluzelei în contact cu solul fu ultimul sunet ce se auzi în zonă preţ de vreo oră. În afara duduitului unor maşini pe străzile învecinate, nimic nu tulbură liniştea împrejurimilor.

Pe la miezul nopţii, bătrânului îi atrase atenţia o umbră, un individ cu glugă. Venind grăbit dinspre Colţul Clasic, ducea în mâini un pachet, o plasă plină. Omul se opri în faţa coaforului Paris. Apucă un obiect ce se dovedi a fi un spray cu vopsea, culoarea galben sau alb, începu să deseneze un grafitti pe peretele coaforului. Manolo îl urmărea nemişcat, nu dorea să-şi facă descoperită prezenţa.

Umbra muncea de zor, desenase un K imens, n-avea dea gând să se oprească. Brusc, colonelul apăsă claxonul maşinii. Grafitistul se sperie cumplit. Paralizase. Ţiuitul nu înceta, omul privea disperat în toate părţile. O luă la fugă în direcţia din care venise, abandonând proiectul artistic.

K?, se întrebă Manolo. Ce-o fi vrut să scrie? Grafitiştii îşi luau nume ciudate şi stâlcite.

Trezit de claxon, la un etaj cineva aprinse lumina şi deschise fereastra. Maşina colonelului era învăluită în întuneric, locatarului îi fu imposibil să identifice sursa claxonului. Fereastra redeveni neagră, strada se linişti iar.

Manolo aruncă guma de mestecat în scrumieră. Luă alta, îşi consultă ceasul. Ochii îl înţepau. Incredibil cum trecuse timpul. Era trei fără un sfert.

În acel moment, pe stradă intră maşina. Un Opel de culoare deschisă. Da, un Opel Astra rulând pe carosabil silenţios, la viteză mică. Vehiculul

opri lângă peretele grafitat. Colonelul, nesigur dacă ce privea era real, văzu coborând de pe locurile din faţă două siluete difuze. Imense. La lumina felinarului, desluşi clar: erau japonezii, fără îndoială, japonezii ce răpiseră femeile!

Inima bătrânului bătea gata să-i sară din piept. Asta aşteptase! Scuipă guma pe bordul maşinii, continuă să-i urmărească pe asiatici. Cel înalt deschise portiera din stânga spate şi scoase afară o umbră scundă, o femeie în rochie largă. Ajutat de celălalt, o trase pe trotuar lăsând-o rezemată de stâlpul felinarului. Femeia nu se putea ţine pe picioare. Se clătină şi alunecă pe carosabil în faţa Opelului. Cei doi nu păreau îngrijoraţi din cauza asta. Urcară în maşină şi dădură cu spatele pentru a o ocoli.

În mintea colonelului, întrebări şi răspunsuri se succedau fulgerător. Cum să reacţioneze? Avea ocazia să-i urmărească pe japonezi, de la distanţă, până la cuibul lor. Sigur nu pregătiseră automobile identice pentru a induce în eroare. Dacă cerea ajutoare, într- un sfert de oră indivizii ar fi fost arestaţi. Totuşi, gândi Manolo, exista ceva mai important. Un gând îl reţinea. Femeia, probabil Marta, însărcinată, se afla întinsă pe carosabil. În întunericul străzii, putea fi cu uşurinţă călcată de un şofer neatent. Da, femeia zăcea jos, imobilă, incapabilă să se ridice. Opelul o ocolise şi-şi continuase drumul. Bătrânul luă hotărârea vieţii sale. Privind spre Marta, le văzu în ea pe Ana, pe Sara, pe Lucia, pe Nanako, pe toate femeile pământului. Decise să facă ceea ce iniţial n-avusese de gând. Să rămână.

Maşina japonezilor cotise după colţ. Manolo ţâşni de pe scaun şi fugi la silueta căzută pe carosabil. O răsuci cu faţa spre felinar. Marta. Cu faţa suptă, cu privirea înceţoşată, era ea. Marta Roca Ortega. Ar fi putut chema imediat o

ambulanţă, probabil decizia corectă. Dar încă o dată hotărî să acţioneze diferit. Privi spre Colţul Clasic. Ferestrele de la parter şi de la etajul magazinului de antichităţi erau cufundate în întuneric.

Ridică femeia şi o ajută să se deplaseze până la Citroen, o aşează cu greu pe scaunul din dreapta. Era confuză, probabil sub efectul psilocibinei, ca toate dispărutele revenite după răpire. Colonelul îşi imagină desfăşurarea viitoare a evenimentelor. Marta avea să fie internată, interogată oficial, şi aşa mai departe. Iar el, bătrânul căzut în dizgraţie, lăsat la o parte, fără să i se permită se se implice de vreo formă.

Acum era momentul. Încă putea să facă ceva.

Duse la buzele femeii sticla de doi litri de Pepsi din care băuse el. Marta sorbi cu nesaţ. Îi era sete.

-Bun? întrebă Manolo.

-Nu mă legi la ochi? bâgui ea pe jumătate adormită.

-Draga mea. Fii atentă. Te rog, concentrează-te. O să-ţi pun câteva întrebări.

-Iarăşi?

-Nu, nu. Mă confunzi. Eu nu ţi-am mai pus întrebări.

-Cine eşti?

-Cine sunt?

Colonelul vru să spună că era de la poliţie, se răzgândi.

-Sunt Don Luis. Luis de Frutos. Anticarul. Mă ţii minte?

-Luis, sigur că da, don Luis... Îl angajaţi pe soţul meu?

Femeia vorbea şi-l privea fugar, mutându-şi privirea haotic în toate părţile.

-Da, o să-l angajez. Îţi promit. Ca să-l pot angaja, trebuie să-mi spui ceva.

-Orice... Vă spun...

-De unde vii?

- ...Nu ştiu ...să-ti zic ...de unde.

-Aminteşte-ţi, te rog. De unde vii, Marta?

-Vin... din cameră.

-Am înţeles. Foarte bine. În camera aia, cum era, mai era cineva acolo?

-Nu... cine să fie? Eram singură. În cameră eram singură.

-Tot timpul?

-Tot timpul.

-Dar mâncai. Trebuia să mergi să mănânci undeva.

-Nu merg. În cameră. Mănânc în cameră...

-Trebuia să mergi să faci baie, sau duş.

-În cameră... fac duş.

-Şi toaleta, tot în cameră este?

-În cameră.

-Mda, mormăi Manolo. Înţeleg. Spune-mi, te-a vizitat cineva? În cameră te-a vizitat cineva?

-M-a vizitat *Dominoul viselor*.

-Ai jucat în cameră *Dominoul viselor*?

-Da, sigur...

-Camera asta, unde e? În Madrid? În Spania? În Japonia? Pe ce continent?

-Lângă tren.

-Camera e lângă tren? Lângă ce tren?

-Mi-e... foame. Ai ceva de mâncare? Ceva dulce?

- ...Am gumă de mestecat. Gumă de mestecat vrei, Marta?

-Dă-mi.

Bătrânul puse pe limba femeii o capsulă albă. Era limpede, nu putea afla nimic de la ea. Nimic substanţial.

Marta ţinea protector mâinile pe burta-i proeminentă. Colonelul se întrebă dacă substanţa halucinogenă ar putea afecta fătul.

-Mergem acasă, o anunţă.

-Nu. Nu vreau. Îmi place aici. Îmi place maşina...

-Nu mergem în camera ta. Mergem la soţul tău.

La auzul cuvintelor, femeia amuţi. Două lacrimi mari i se scurseră pe obraji. Manolo ieşi din Citroen. O ajută să coboare, porni alături de ea spre magazinul de antichităţi ţinând-o strâns de după umeri. Se opriră în faţa uşii, sub literele mari: Colţul Clasic. Interfonul de la intrare avea două butoane, unul pentru magazin şi unul pentru locuinţă. Bătrânul apăsă butonul „Locuinţă”.

După un minut, se auzi vocea iritată a argintarului:

-Cine-i?

-Sunt eu, de la poliţie. Luis de Frutos.

-Eşti nebun, omule? La ora asta? Te-ai uitat la ceas? Credeam cam încheiat conversaţia vineri. Definitiv.

-E ceva important, extrem de important. Sunt cu...

-Adio! se răsti caustic Pablo Martinez şi interfonul amuţi.

Marta plângea încet, nu părea să fie conştientă de ce se întâmpla. -Mai încerc o dată, gândi cu glas tare colonelul.

Sună din nou.

- ...Cretinule! Cobor şi te expediez în şuturi! strigă argintarul.

-Pablo, deschide, te rog. Nu sunt singur.

-Cum?

-Sunt cu cineva.

-N-aştept pe nimeni.

-Ba aştepţi. Aştepţi de multă vreme. Te rog. Vino jos.

Din interiorul clădirii se auziră sunete de uşi trântite şi paşi repezi. Paşii se apropiară de intrare, posesorul lor învârti o cheie în broască. Uşa se deschise.

Pablo, în tricou şi chiloţi, privea cu ochii umflaţi de somn strania pereche oprită în faţa magazinului. Poliţistul pe care îl ura din străfundul fiinţei sale, ţinând de după umeri o femeie firavă, cu privirea bolnavă, molfăind liniştită gumă de mestecat.

- ...Marta, şopti el.

2.11

MINISTERUL DE INTERNE
DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE
BRIGADA DISPARIŢII SI RĂPIRI
Dosarul 2963/2011, Dominoul viselor
Raport 0041/2011

Se întocmeşte acest raport în ancheta „Dominoul viselor", ca urmare a reapariţiei numitei Marta Roca Ortega, una dintre femeile dispărute în Madrid, pe strada La Palma, în data de 30 septembrie 2011.

În noaptea de joi, 24 noiembrie 2011, spre vineri 25 noiembrie 2011, orele 2:45, pe strada La Palma din Madrid, în faţa coaforului Paris de la numărul 82, a fost descoperită zăcând pe carosabil numita Marta Roca Ortega. Femeia a fost identificată de Manolo Gonzalez Perez, membru al echipei ce anchetează cazul „Dominoul viselor Colonelul a explicat prezenţa sa în zonă la acea oră prin faptul că efectua o investigaţie personală, mai exact se afla pe urmele unui grafitist care îi murdărise cu vopsea automobilul în urmă cu câteva luni. Manolo Gonzalez a declarat că nu poate preciza de unde a apărut femeia, sau cine a adus-o, ceea ce nu a putut explica nici ea, având în vedere că se afla sub influenţa unor substanţe halucinogene.

Întrucât numita Marta Roca Ortega, însărcinată, prezenta simptome ale unei tulburări psihice, colonelul Gonzâlez a dus-o direct la domiciliul acesteia, aflat în apropiere, la numărul 91. A sunat si a fost întâmpinat de soţul femeii, Pablo Martmez, s-au deplasat toţi trei la Spitalul Universitar La Princesa, unde Marta Roca Ortega a fost internată, sub supravegherea permanentă a unor echipe formate din doi poliţişti. Analizele medicale efectuate în acea noapte au relevat că femeia se afla în stare de subnutriţie, dar că fătul, în luna a şasea, se dezvoltă normal. După administrarea de inhibitori, în seara zilei de vineri 25 noiembrie 2011 Marta Roca Ortega a redevenit lucidă. I s-a permis o oră de conversaţie intimă cu soţul, ulterior a fost supusă unui interogatoriu informal, efectuat de căpitanul Santiago Barea Sanchez cu ajutorul psihologului Hector Villa Roncero.

Din interogatoriu a rezultat că femeia a fost închisă în ultimele două luni într-o cameră fără ferestre, într-o clădire unde se găseau şi alte femei, de asemenea prizoniere, fără să poată preciza numărul lor. Sechestratorii, în număr de trei, aparţineau rasei asiatice. Doi dintre ei corespund descrierii suspecţilor care au răpit femeile în 30 septembrie 2011 pe strada La Palma. Al treilea răpitor, având evidentă autoritate peste ceilalţi doi, vorbea perfect castellano. Marta Roca Ortega nu poate oferi nicio informaţie despre locul sau ţara unde este situată această clădire, singurul detaliu elocvent fiind acela că din interiorul camerei se auzeau trenuri trecând prin apropiere.

Membrii echipei „Dominoul viselor ” de la comisaria Centru nu au fost abilitaţi să ofere presei informaţii despre apariţia femeii.

Notă: Deoarece a devenit evident că Marta Roca Ortega nu se mai află în atenţia răpitorilor şi se exclude orice posibilitate de a fi iarăşi răpită,

s-a decis să se renunţe la supravegherea şi paza acesteia.

Manolo Gonzalez, aşezat comod pe sofa în salonul casei sale, lăsă pe genunchi foaia cu raportul. Îl întrebă gânditor pe Santiago Barea, aflat la masă:

-Spune-mi, de unde ai scos chestia asta cu „colonelul Gonzalez se afla pe urmele unui grafitist" sau, mă rog, cum ai scris tu acolo. Mă urmărea cineva în noaptea aceea?

-Nu, ştii bine că nu. N-am idee cum, în fiecare seară reuşeai să te descotoroseşti de agentul responsabil să te supravegheze.

-Santi, să-ţi fie ruşine!

-Nu te supăra, Manolo. Am făcut tot ce-am putut să te scot basma curată. N-am spus nimic în raport despre cercetările tale făcute independent, fără ştirea echipei. De-aia am băgat povestea cu grafitistul. E o justificare plauzibilă. Ca să te acopăr. Nu mi-ai zis tu c-ai văzut un grafitist?

-Gata, bun. Mersi, nu mai zic nimic. Sara, adu, te rog, nişte bere rece, strigă bătrânul către bucătărie.

Soţia colonelului apăru într-un minut cu o tavă pe care se aflau două doze de Mahou roşu şi pahare.

-Domnii sunt serviţi, glumi ea.

Căpitanul deschise o doză şi vărsă conţinutul în pahare.

Sara îl privi cu compasiune, spuse pe ton blând:

-Santi, înţelegem cât suferi. Abia aşteptăm să apară Ana şi să fiţi din nou împreună. Presimt că se va întâmpla curând.

-Nu ştiu... Depinde de ce-are în minte dementul cu *Dominoul*. Oricum, Ana nu-i însărcinată. Aşa că... prea repede, n-o să-i dea drumul.

-Femeia asta, Marta, ce-a spus? Ceva concret? Un detaliu care să vă ofere o pistă?

Căpitanul se uită circumspect spre Manolo. Colonelul ridică sprâncenele a dezvinovăţire:

-Poţi vorbi liniştit, Santi. Sara ştie tot... Am îmbătrânit. Nu mai respect regulile de confidenţialitate.

- ...Nimic, mărturisi căpitanul. Nu ştim nimic. Aproape nimic. Femeia a fost prizonieră. Clădirea, închisoarea, din Siberia până în Noua Zeelandă, poate fi oriunde. Un lucru. Din interiorul celulei, se auzea trenul trecând. Asta-i singura informaţie palpabilă.

-N-avea obiecte personale la ea, un indiciu, altceva?

-Hainele nu erau ale ei. Etichetele au fost tăiate, va fi dificil să descoperim unde s-au fabricat. Buzunarele erau goale.

-Chestia asta cu numele descoperit de tine, Santi, vă e de folos?

Sara se incorporase în echipa *Dominoul viselor* fără să ceară permisiunea. Acum, aşezată la masă în faţa căpitanului, îl bombarda cu întrebări.

-Akiro? zâmbi Santi amar. Un nume japonez, e clar. Nu ne-ajută mult. Poliţia din Tokyo investighează companiile de jocuri video, caută angajaţii cu numele Akiro.

-Și?

-Deocamdată nimic. Cercetările sunt în desfăşurare. Colegii japonezi ne-au invitat să mergem acolo, împreună cu Marta Roca, să se uite peste fotografii de infractori. L-ar putea recunoaşte după poză. Vrem să facem un portret robot al personajului. Mari speranţe nu sunt. N-au reuşit nici măcar să-i identifice pe primii doi, deşi îi vedem desluşit în ore de film. Ceva nu se leagă.

-Înseamnă că... mergeţi în Japonia, se entuziasmă Sara. Manolo, nu mi-ai zis.

-Nu mergem în Japonia, o linişti colonelul.

-Cum asta?

-Femeia, Marta, nu vrea să vină, răspunse Santi.

-Cred că soţul n-o lasă, interveni Manolo.

-Bine, poate au decis amândoi, opină căpitanul. Se gândesc la sarcina ei, sunt convins.

Îi întrerupse soneria unui telefon mobil.

-Al meu nu-i, anunţă Sara.

-Nici al meu, adăugă colonelul.

Santi scoase telefonul din buzunarul pantalonilor. Răspunse unui interlocutor necunoscut:

-Da. Eu.

Linişte.

-Vom trata situaţia cu promptitudine maximă. E ceva serios, continuă căpitanul. Extrem de urgent. O chestiune de viaţă şi de moarte... Deci aşa... Amândoi sunteţi dispuşi. Înţeleg...

Linişte.

-Trebuie să luaţi o decizie. Acum. Noi... echipa noastră pleacă la noapte. Aştept răspunsul, pe loc.... Este da sau nu?

Linişte.

-Da? se bucură Santi. Peste o oră sun să vă spun detaliile. La ce oră pleacă avionul şi unde ne întâlnim... cel mult o săptămână. Nu, mai mult nu stăm... La revedere.

Santi închise. Ridică euforic braţele în aer:

-Ura! Marta şi Pablo vin în Japonia. S-au decis.

-Stai, stai, stai puţin, se surprinse colonelul. Ai spus ceva de un avion, de o echipă care pleacă diseară. S-au făcut pregătiri pentru deplasare şi eu nu ştiu?

-Nu-i pregătit nimic. Absolut nimic. Dar nu puteam rata ocazia. Azi au zis *Da*. Mâine poate zic *Nu*. Gândeşte-te la psihicul lor...

-Bravo, Santi, te felicit, spuse Sara navigând pe laptop. Aveţi un zbor spre Tokyo la zece seara.

Sunt locuri libere.

-Te rog, cumpără imediat patru bilete. Banii o să-i deconteze Contabilitatea, după aceea. În raport ai datele lor de identitate.

-Am înţeles. Patru bilete. Marta, soţul ei, şi tu, Santi. Al patrulea călător? Cine-i?

-Manolo, vii la Tokyo? întrebă căpitanul.

-Fără doar şi poate, răspunse entuziast colonelul. Dacă mă lasă Sara...

-Sigur că te las. Abia aştept să se-ncheie tragedia asta. Uite, fac rezervările la avion.

-Îţi dictez datele pentru Marta şi Pablo, se oferi căpitanul.

...Următoarele ore din zi fură o cursă contracronometru. Santi plecă acasă să-şi facă bagajele.

Sara şi Manolo pregătiră împreună o valiză mare. După ce terminară, se aşezară îmbrăţişaţi pe sofa. Îşi luau rămas bun.

-Ce aventură, dragule, medită ea mângâind obrajii bătrânului.

La nouă fără cinci, Santi sună la interfon. Sara îl conduse pe colonel în stradă, se sărutară scurt în timp ce căpitanul băga valiza în portbagaj. Maşina demară în trombă spre aeroport, cu farurile aprinse. Femeia reveni în salon pentru a se întinde, singură şi gânditoare, pe aceeaşi sofa.

Nici ea, nici poliţiştii cuprinşi de grabă nu observaseră cum, la colţul gardului cu verdeaţă, câinii lătrau ţinând pe loc două matahale întunecate.

2.12

Dimineaţă.

Pentru Marta, Pablo, Santi si Manolo era a doua zi de şedere în Tokyo. În seara sosirii vizitaseră sediul poliţiei metropolitane şi se

întâlniseră cu comandantul. Acum, după un mic dejun copios servit la restaurantul hotelului, luară un taxi care-i duse din nou în Kasumigaseki, o zonă în centrul capitalei. Clădirea poliţiei, înaltă de optsprezece etaje, avea deasupra un turn cilindric ce o făcea uşor de recunoscut de la distanţă. Taxiul opri lângă intrare. Plătiră în yeni şi coborâră.

În holul spaţios de la parter aştepta zâmbitor locotenentul pe care-l cunoscuseră cu o zi înainte. Salută în limba engleză, curtenitor, înclinând uşor capul. Îi conduse la unul dintre ghişee. Obţinu pentru toţi legitimaţii de liberă trecere, cu număr şi dată, fură obligaţi să le poarte la vedere, agăţate de haine cu o miniclemă.

-Aşteptăm un pic aici, pe hol, luaţi loc în fotolii. Când ne cheamă, mergem la etajul şapte pentru vizionarea setului de fotografii, anunţă locotenentul.

Se aşezară.

Santi adresa câte un timid „Arrigato” poliţiştilor ce treceau pe lângă ei, pentru a-şi exersa pronunţia, ghidul lor preciză că nu era necesar.

Telefonul mobil al locotenentului sună. Puteau merge să vadă fotografiile. Se îndreptară către unul din lifturile imense. Intrară lângă un angajat de la curăţenie care ducea un cărucior cu unelte. La etajul unu li se alăturară alţi doi poliţişti.

Bruneta se admira în pereţii cabinei, acoperiţi în întregime cu oglinzi, îşi contempla burta devenită mare. Atunci avu loc fulgerătorul schimb de priviri. Ea, Marta, uitându-se în oglinda din dreapta, întâlni întâmplător ochii băiatului de la curăţenie. N-avu nici cea mai mică îndoială. Era *Dominoul viselor*. Da, individul care o răpise şi o sechestrase! Deşi purta ochelari, acea paloare a obrajilor, buzele înguste, liniile feţei confirmau fără umbră de îndoială: se afla la doi paşi de creatorul jocului video. Nu doar atât. Şi el o scruta,

fixând-o cu ochii de culoare maro-verzui care o sfredeliseră de atâtea ori. Deodată, femeia simţi un val de căldură sufocantă. Genunchii i se înmuiară, căzu moale în braţele lui Pablo. Bărbatul reuşi s-o apuce de subsuori.

-Marta!... Marta! strigă argintarul alarmat de ochii ei care se închideau şi se deschideau ritmic.

Gravida ridică o mână, gest în care toţi văzură o cerere de ajutor. Dar nu, femeia încerca să arate spre angajatul de la curăţenie ce ieşea din liftul oprit la etajul patru.

-E însărcinată, îi spuse Santi în engleză locotenentului. Aveţi un cabinet medical aici?

-Evident, răspunse ghidul. La parter. Ne întoarcem.

Le vorbi în japoneză celorlalţi poliţişti din lift, aceştia, amabili, încuviinţară şi coborâră acolo. Santi apăsă butonul Parter, liftul începu să facă drumul înapoi. Peste cinci minute, se aflau în cabinetul medical. Un doctor la patruzeci de ani, ras în cap, se ocupă de femeie.

Fu întinsă într-un pat alb, cu ceafa pe o pernă de culoare verde. Locotenentul vorbi cu doctorul, o asistentă apărută de nicăieri sosi şi deschise trei nasturi de la cămaşa Martei, ajutând-o să respire. Doctorul luă tensiunea bolnavei. Se adresă poliţistului japonez părând să spună că totul era bine.

-E slăbită, atât, traduse Santi pentru Pablo.

-Mă uimeşti, căpitane, se miră Manolo Gonzâlez. Nu ţi-a prins rău cursul de japoneză.

-Medicul zice c-ar fi bine să rămână culcată. Cel puţin o oră. După aceea, urcăm la etajul şapte.

-Apă, rosti gravida cu gâtlejul uscat.

-Cere apă, îi explică Santi locotenentului.

Traducerea solicitării ajunse la asistentă, femeia aduse un pahar pe jumătate plin şi-l apropie de buzele bolnavei. Marta bău cu înghiţituri mici. Îşi venea în simţiri. Toţi, însă, vedeau în privirea ei

ceva ascuns, misterios, o agitaţie interioară care nu prevestea nimic bun.

-Căpitane, i se adresă ea lui Santi.

-Cum te simţi, Marta?

-Nu prea bine.

-Te putem ajuta cu ceva?

-Nu-i asta, n-am nimic. Corpul meu n-are nimic. L-am văzut.

-Nu pricep, se încruntă Santi.

-L-am văzut pe *Dominoul viselor*.

Cei trei bărbaţi, care înţelegeau ce spunea ea în castellano, schimbau priviri intrigate, neştiind ce să creadă.

-Marta, explică-ne. Ce-ai văzut? o rugă Pablo.

-E *Dominoul viselor*. Omul care m-a răpit. Şeful luptătorilor de sumo.

-Cine? La cine te referi? îi ceru soţul lămuriri.

-Bărbatul din lift.

-Un poliţist? întrebă Manolo.

-Nu. Băiatul de la curăţenie. Omul în salopetă galbenă. Împingea un cărucior, cu mături şi găleţi.

-Nu te-ai înşelat? întrebă Manolo. Pentru noi, europenii, japonezii seamănă între ei.

Ochii femeii îl căutară pe Pablo:

-Dragul meu, fă ceva! A fost el!... Sunt lucidă. Sunt sigură. Absolut sigură.

-Nu-i nicio greşeală, nimic de genul ăsta, confirmă Pablo poliţiştilor.

Santi îi traduse în engleză locotenetului ce spusese Marta. Japonezul zâmbi neîncrezător. Căpitanul repetă cuvintele ridicând vocea, ghidul deveni serios. Folosi telefonul fix din cabinet pentru a suna undeva, rosti vorbe indescifrabile. Încheie, întorcându-se spre Santi:

-Avem două sute de angajaţi la curăţenie. Majoritatea femei. Căpitanul traduse.

-Putem obţine fotografiile bărbaţilor? interveni Manolo.

Stând puţin pe gânduri, locotenentul hotărî:

-Aşteptaţi-mă.

Ieşi în grabă, lăsându-i pe cei trei lângă patul bolnavei.

-Dacă-i o confuzie? îi şopti Manolo lui Santi la ureche.

-Nicio problemă, veni răspunsul. Ne cerem scuze, şi gata.

După treizeci de minute, locotenentul reveni cu un teanc de foi:

-Sunt patruzeci şi opt de bărbaţi angajaţi la curăţenie. Am imprimat fotografiile, aşa cum apar pe legitimaţiile de serviciu.

Ghidul se aşeză tacticos pe un scaun lângă Marta, începu să-i arate fotografie după fotografie. Nu ajunse la zece când femeia se ridică în şezut, strigând:

-Ăsta e! El e!

Ghidul privi fotografia şi textul în japoneză scris dedesubtul imaginii. Îl rugă pe Santi s-o întrebe pe femeie dacă era sigură, dacă nu dorea să vadă toate fotografiile. Marta ripostă:

-Căpitane, mă consideraţi bolnavă mintal? Sau ce? El e!

Siguranţa din vocea femeii începea să-l convingă pe locotenent.

-Vorbesc cu comandantul, se scuză mergând la fereastră să folosească telefonul mobil.

După minute ce păreau că nu se termină, îi informă:

-Comandantul a decis să verificăm informaţia. Ieşirile din depozitul unde îşi desfăşoară activitatea acest bărbat au fost puse sub observaţie. Nu poate părăsi clădirea. Vă rog, să mergem împreună. Locul se află la subsol.

-Poţi, Marta? interveni Santi.

-Sigur că pot.

Ajutată de Pablo, femeia se ridică. Ieşiră toţi în coridor. Santi observă cum locotenentul îşi verifica pistolul camuflat sub braţ. Reveniră în zona lifturilor. Urcară în primul care sosi, doar ei

cinci, locotenentul avu grijă să nu lase pe nimeni altcineva înăuntru.

În aceeaşi cabină îmbrăcată în oglinzi, Marta stătea rezemată într-un colţ, cu o expresie de fermitate pe faţă, agăţată de braţul soţului ei.

La subsol, uşile se deschiseră. Locotenentul ieşi primul, urmat de ceilalţi. Marta păşi încet afară, nu fără strângere de inimă. Apăruţi de undeva, patru agenţi înarmaţi îi urmară în tăcere, ca un fel de escortă. Se apropiară de o tejghea mare, asemănătoare cu cele din baruri, unde un bătrânel concentrat scria cu pixul într-un caiet gros. Locotenentul îl întrebă ceva. Răspunsul bătrânului păru să-l dezamăgească.

-Ce s-a-ntâmplat? se interesă Santi.

-Tânărul s-a dus acasă, acum o jumătate de oră. Magazionerul e unchiul lui. Zice că pe băiat l-a apucat subit o puternică durere de cap, a trebuit să plece pe neaşteptate. Oricum, ştim unde locuieşte. Trimitem imediat un echipaj.

Santi observă mâna Martei apucându-i bicepsul drept. Femeia îl întrebă:

-Simţi, căpitane?

-Simt că mă strângi, spuse circumspect.

-Nu asta. Vibraţia podelei. Ascultă. Ascultă cu atenţie. Se aude trenul, rosti Marta cu exaltare.

-Tăcere, rugă Santi în japoneză.

În liniştea care se lăsă, auziră toţi sunetul sacadat al unui tren în mişcare.

-Ce-i asta, locotenente? întrebă Santi.

-Metroul. Trece prin apropiere, îi lămuri japonezul.

-Ăsta-i sunetul pe care l-am auzit cât am fost prizonieră, se impacientă Marta. Spuneţi-i locotenentului, vă rog, spuneţi-i!

Santi vorbi cu ghidul. Amândoi înţeleseră că se aflau pe punctul de a face o descoperire importantă. Poliţistul japonez îl întrebă pe bătrânul

de la tejghea în ce cameră îşi ţinea nepotul lucrurile. Omul, deosebit de amabil în gesturi, îi conduse la capătul unui coridor lung, deschise uşa unei incinte de cincisprezece metri pătraţi, plină cu materiale şi unelte pentru curăţenie. Pereţii erau liberi, în afară de ungherul unde fuseseră înghesuite în dezordine mături, mopuri şi cutii cu detergent puse una peste alta. Santi şi locotenentul se înţeleseră din ochi, dădură totul la o parte. În colţul rămas descoperit, zăriră muchia aproape invizibilă a unei mici uşi.

Colonelul Gonzalez îl trase pe Santi de mânecă:

-Întreabă-l pe bătrân, să-ţi spună cum se numeşte nepotul lui!

Fără să stea pe gânduri, căpitanul făcu întocmai. Chipul magazionerului se lumină când le răspunse şoptit, cu multă blândeţe în glas:

- ...Akiro.

A treia parte

Dolores

3.1

-Cum a intrat Ana în atentia acestui obsedat? Își întrebă Dolores fratele și se lăsă pe spate în fotoliu punând picior peste picior.

-Simplu. Individul, în căutarea lui, a inventat un joc video. Se numeşte *Dominoul viselor*. Un joc pentru un bărbat și o femeie. Fiecare partener are un CD cu jocul şi ambii se conectează la Internet de la computere diferite. Dintre femeile care joacă *Dominoul viselor* îşi alege omul victimele. Investighează şi descoperă IP-ul de Internet al femeilor ce-l interesează. Apoi îşi trimite gorilele să le răpească.

Stewardesa asculta absorbită neverosimila poveste, salonul din casa lui Santi deveni dintr-o dată un loc unde se întâmplau lucruri extraordinare.

-Dacă-i vorba de Internet, cum de nu l-ati prins? se miră ea. El descoperă adresele femeilor. Voi de ce nu i-ati descoperit adresa?

-A fost imposibil, până acum, oftă căpitanul. Tipul e un geniu. Râde de informaticienii noştri. E formidabil.

-De unde a avut Ana jocul?

Santi îşi îngropă fata în palme:

-Ţi-am spus, e vina mea. Am adus jocul acasă. Ea l-a descoperit, m-a convins că i-ar prinde bine să joace, pentru a-şi depăşi depresia. Şi, într-adevăr, şi-a mai revenit. Dar au venit, au luat-o...

În ultima lună, am încercat să-i ajut pe câtiva dintre sotii femeilor răpite. Acum eu am nevoie de ajutor.

-Păstrezi jocul? se interesă Dolores.

-Doar un CD. Celălalt a dispărut odată cu Ana, nu-l găsesc. De ce-ntrebi?

-Îţi explic. Unde-i CD-ul?

-Acolo, pe masă, arătă Santi. Lângă tastatură.

Femeia se apropie cu vădită curiozitate, luă discul între degete ca pe un bibelou fragil. Privea hipnotizată literele violete *Dominoul viselor*. Şopti melodios:

-Jocul ăsta ţi-a răpit-o pe Ana. Trebuie distrus.

-Stai!... L-am adus de la serviciu, încercă el să se opună.

Lăsă, în cele din urmă, privirea în paharul cu whisky:

-De fapt, nu contează.

Îşi mai puse trei degete de Jack Daniels.

-Ia-l... Du-l. Aruncă-l.

Dolores nu aşteptă să fie invitată încă o dată. Cu discul în mână, ieşi grăbită din salon. Strigă în urmă:

-Sunt la bucătărie. Pregătesc puiul.

Adăugă:

-Întinde-te liniştit... E curent, închid uşa.

Şi asta făcu. Dar nu din cauza curentului. Scoase de sub masa pătrată un scaun, se aşeză calmă să privească CD-ul auriu, inscripţionat cu litere violete. Numele *Dominoul viselor* o captivase de când îl auzise prima oară. Misterul din jurul straniei poveşti o umplea de fiori, simţea un fel de furnicături pe şira spinării. Totuşi, jocul îi răpise cumnata. În camera alăturată, fratele ei se afla la limita depresiei. Din cauza CD-ului. Fără îndoială, utilizatorii *Dominoului* erau în pericol. Mai ales femeile, zicea Santi. Stewardesa se ridică brusc. Cu un gest nervos, apăsă pedala găleţii de

gunoi, ridicând capacul rotund. Lăsă discul să cadă între bucăţi mototolite de hârtie şi coji de banană.

Trebuia să pregătească sosul de curry. Se spălă pe mâini folosind detergent lichid, scoase din congelator o pungă cu piepturi de pui.

În uşă apăru căpitanul, cu paharul în mână. O privi atent. Zâmbi, în semn de recunoştinţă pentru ceea ce făcea pentru el.

-Îţi lipseşte ceva? întrebă umezindu-şi buzele cu lichidul galben.

-Nu. Stai să văd, spuse ea aruncând o privire în frigider. Da, ai smântână. E bine.

-Cu jocul ce-ai făcut? aruncă Santi o întrebare ce arăta că în ciuda aparenţelor era lucid.

-Jocul?

-*Dominoul viselor*.

-Ah, discul? L-am aruncat. Te rog, să nu vorbim despre asta, ridică bruneta vocea cu autoritatea pe care cei treji o au asupra celor aflaţi sub influenţa alcoolului.

-Bine. Bine. Nu mai comentez. Mă duc în salon să... să aştept. Ai dreptate. Mi-e foame.

-Ţi-am spus, relaxează-te. Ai răbdare. Îţi pregătesc o mâncare de-o să te lingi pe degete.

-Mă duc, mormăi poliţistul şi se retrase lăsându-şi sora stăpână în bucătărie.

Dolores puse piepturile de pui în aparatul cu microunde pentru a le dezgheţa, din sertare scoase la îndemână condimentele. Se spălă de praful de piper rămas pe degete. Se şterse cu o bucată din sulul de hârtie albă, o mototoli şi apăsă pedala găleţii de gunoi. Printre resturi, remarcă discul aruncat cu puţin timp înainte. Cuvântul *Domino* se vedea bine, viselor era acoperit cu o coajă de banană.

Lăsă capacul să cadă.

Luă piepturile de pui din cuptorul cu microunde, le tăie în bucăţi de mărime mijlocie cu un cuţit uriaş agăţat într-un cui pe perete. Presără

peste ele puţină sare. Într-o tigaie turnă ulei de floarea soarelui şi prăji bucăţile, fără să le rumenească. Le trase la o parte de pe foc, aruncă din nou sare. Curăţă o ceapă pe o bucată de hârtie de bucătărie, aruncă cojile în găleată.

Discul era acolo. Sub foile arămii de ceapă, Dolores putea vedea doar literele *Dom*.

Lăsă capacul să cadă.

Rase ceapa pe răzătoare şi o vărsă peste bucăţile de pui. Puse iar tigaia pe foc. Prăji ceapa până ce deveni transparentă, adăugă smântâna şi câteva degete de praf de curry, de fapt tot ce rămăsese pe fundul cutiei. Amestecă încă puţin în tigaie, sosul deveni gros. Gata. Mâncarea favorită a fratelui ei era pregătită. Opri aragazul. Luă cutia goală de curry şi o aruncă în găleată.

Nu mai văzu discul. Se aplecă, până găsi o poziţie în care putea să-l zărească. Dintre resturile alimentare se desluşea doar o margine aurie arătând litera D. Stewardesa rămase aşa. Aplecată. Poziţia celor învinşi. D, îşi spuse. D de la Dolores. Băgă mâna în găleată. Luă iute discul umed, îl şterse de zeamă cu hârtie şi îl băgă în poşetă.

-E gata puiul?

Poliţistul vârâse capul prin uşa întredeschisă, cu ochii pe jumătate închişi. Inima femeii bătea ca un clopot. O văzuse luând discul? N-o văzuse?

-Da, e gata. Uite aici.

-Iartă-mă, o să adorm dintr-o clipă în alta. Sunt mort de somn. Mănânc când mă trezesc. Bine?

-E foarte bine, Santi.

-Mă duc... să mă culc...

-Culcă-te liniştit.

Căpitanul reveni în salon. Dolores răsuflă uşurată. Se simţea o fetiţă care, în supermagazin, furase bomboane de pe raft. Se aşeză pe scaun, lângă fereastră, cu poşeta deschisă pe genunchi. În

poziţia aceea putea privi discul fără riscul de a fi surprinsă de fratele ei. Ce emoţie, îşi spuse. Nu avusese senzaţia asta de când se îndrăgostise prima dată în adolescenţă. Îşi aminti prima iubire, o iubire secretă pe care făcuse tot posibilul s-o ascundă de părinţi. Zâmbi. Era un băiat înalt, brunet, pe nume Sebastian. Mergeau la aceeaşi şcoală, în clase diferite. Îl remarcase în pauzele dintre ore, lângă terenul unde elevii se îngrămădeau să joace fotbal sau baschet. Se obişnuise să-l privească cu coada ochiului, îl atrăgea profilul lui de o fineţe neobişnuită. Într-o zi, Sebastian se apropie, o întrebă cum o cheamă. Ea îşi trecu mâna prin păr. Răspunse. O întrebă de ce-şi trecea mâna prin păr. Nu ştiu să explice. Îşi trecu iar mâna prin păr. Râseră amândoi, cu poftă. Aşa ajunseră să se caute în pauze, lângă terenul de sport. Se priveau, fără să se atingă, schimbând fraze banale care transmiteau mult mai puţin decât spuneau ochii. Fata, în faţa întrebărilor lui, îşi trecea mâna prin păr. Într-o dimineaţă, Sebastian se afişă la şcoală de mână cu o blondă scundă, devenită peste noapte prietena lui oficială, ulterior se află că aceasta avea părinţi incredibil de bogaţi. În ziua în care îi văzu împreună, Dolores pierdu două lucruri: inocenţa şi, inexplicabil, obiceiul de a-şi trece mâna prin păr.

Aşezată în bucătăria fratelui ei, regăsea o emoţie ca a primei iubiri. Culmea, se descoperi învârtind involuntar o şuviţă pe degete. Cu poşeta în mână, merse tiptil în salon. Văzu: Santi dormea pe sofa, sforăind uşor. Se aşeză pe scaun în faţa computerului. Încercă să nu facă gălăgie. Scoase discul din poşetă, îl introduse în unitatea centrală. Pe ecran nu se produse nicio schimbare. Printre multele iconuri de pe desktop, remarcă o sticlă pătrăţoasă înăuntrul căreia se afla o inimă. Dedesubt scria cu litere mici *Dominoul viselor*. Făcu clic pe icon, ecranul se umplu cu un fond

violet. O fereastră-text o întrebă: *Sexul?* Vrând să verifice toate opţiunile, stewardesa scrise: *Bărbat*. Fu întrebată: *Partidă pe cont propriu, sau cu partenera ta*? Alese opţiunea *Renunţă*. Jocul se închise. Îl deschise iar, de data asta declară că era femeie. Fu întrebată: *Partidă pe cont propriu, cu partenerul tău, sau cu partenerul Dominoul viselor*? Ce chestie, gândi Dolores. Bărbaţilor nu li se oferea varianta de a juca cu *Dominoul viselor*. Privi atentă spre Santi, care continua să sforăie. Alese *Partidă cu partenerul Dominoul viselor*. *Dominoul viselor* era un bărbat virtual, modificabil, căreia îi puse ochi căprui, păr negru, scurt, şi o faţă de caucazian. Începu partida, într-un scenariu numit *Cetatea care n-a vrut să mi te dea*. Jucă frenetic, cu pasiune, cu o încântare despre care, în ultimii ani, nu credea că putea fi găsită. Se simţea, din tălpi până-n creştet, cuprinsă de fericire.

Partida dură o oră, timp în care poliţistul dormi neîntors. La final, Dolores scoase discul şi îl vârî satisfăcută în poşetă. Se ridică, îşi luă jacheta. Deschise uşa bucătăriei, o lovi mirosul sosului de curry. Se asigură că apa era oprită, aparatele electrocasnice deconectate.

Aruncă o privire fugară spre găleata de gunoi, ca spre o cutie a Pandorei. Părăsi apartamentul închizând uşa foarte încet.

3.2

Dolores: conectată.
Scenariu: Cetatea care n-a vrut să mi te dea.

Când Dolores i-a mărturisit că locuia în Cetate, Dominoul Viselor s-a speriat de moarte. Întâlnirile lor avuseseră loc jos, în valea unde se desfăşurau târgurile. Piaţa aglomerată, organizată

zilnic de negustorii ce aduceau marfă de peste mări, era pretextul ideal pentru a o căuta. Cetatea era sus, pe deal, el nu intrase niciodată acolo. Tânărul aparţinea Portului, pe când Cetatea adăpostea o lume ce-i era complet străină. Paradoxal, această lume i-o oferea acum pe ea.

-Explică-mi, cum e în Cetate? o rugă Dominoul Viselor în timp ce se plimbau printre mesele cu mere şi rodii, atingându-şi involuntar coatele în ciocniri pline de fiori.

-Cetatea nu-i ca Portul, spunea Dolores. În Cetate avem altfel de norme.

-Te ascult. Continuă, o încurajă.

-E nevoie de linişte ca să vorbim despre asta, se scuză ea.

-Înţeleg, Dolores. Voi închiria o cameră unde vom vorbi în linişte.

-Noi doi... nu putem sta singuri într-o cameră.

-De ce?

-Vezi? Nu cunoşti regulile Cetăţii.

-Atunci unde putem vorbi? Uite, sunt gata să învăţ regulile tale. Ajută-mă.

-Bine, spuse Dolores mirosind un măr roşu pe care-l luă de pe o tarabă şi îl puse la loc simţându-şi deja coşul plin. Trebuie să faci rost de o masă mare, rotundă, de lemn. Diametrul mesei să fie de cinci metri. Să aşezi masa acolo, în vârf, împreună cu două scaune, arătă ea cu degetu-i fermecător spre micuţa colină pustie ce se înălţa lângă târg.

Abia rosti cuvintele şi porni agale, ducându-şi coşul, pe poteca şerpuită ce urca spre Cetate. Ora la care trebuia să ajungă acasă era încă o regulă.

A doua zi, masa şi scaunele se aflau pe colină. Pe unul dintre scaune, Dominoul Viselor aştepta. Dolores nu întârzie să apară şi să ocupe al doilea scaun, la cealaltă extremitate a mesei care-i despărţea.

-Putem vorbi în linişte acum, spuse ea. Despre ce doreşti.

Dolores se uita amuzată spre târgoveţii de la poalele colinei, oamenii se opreau la răstimpuri din treburile lor ca să-i privească pe băiatul şi pe fata aşezaţi la o masă ce părea să nu servească niciunui scop.

-Vreau să fii a mea, îi spuse simplu Dominoul Viselor. Care sunt regulile Cetăţii pentru aşa ceva?

-Masa asta e prima regulă, răspunse Dolores. La masa asta vei ajunge să mă cunoşti. Si tot aici voi ajunge să te cunosc eu.

-După ce vom ajunge să ne cunoaştem, ce se va întâmpla?

-La masă, lângă noi, vor veni bătrânii Cetăţii si părinţii mei. La fel, vor trebui să vină părinţii tăi si bătrânii din Port.

-Dacă nu vor dori să vină?

-Atunci, n-o să mă poţi avea. Va trebui să găseşti o cale de a-i
aduce.

-Voi găsi.

-Pentru azi, conversaţia noastră s-a terminat. Pe mâine, îi spuse Dolores şi o luă ca de obicei în direcţia Cetăţii.

A doua zi, la aceeaşi oră, îl aştepta aşezată deasupra pe masă, în centru, cu picioarele delicate acoperite de fusta lungă şi albă de in.

-Pe care dintre scaune mă aşez? întrebă el.

-Azi nu te aşezi. În timp ce vorbim, vei înconjura încetişor masa fără să te opreşti.

-De ce fac asta? spuse Dominoul Viselor începând să păşească pe lângă tăblia de lemn.

-Ca să mă priveşti.

-Si tu, când o să mă priveşti? vru să ştie el.

-Mâine. Pe masă, mâine, te vei aşeza tu.

-Cât timp vom continua să ne întâlnim la masă?

-Mult timp. Suficient de mult.

-Si dacă... voi dori să te ating? continuă Dominoul Viselor dând ocol mesei şi sorbind-o din priviri.

-Deja m-ai atins. Într-un loc al fiinţei mele mai profund decât îţi poţi imagina. Altfel nu ne-am afla, noi doi, aici.

-Ai întâlnit si alţi băieţi, la o astfel de masă, aşa cum faci cu mine acum?

-Niciodată.

-Dacă la urmă vei dori să fii a mea, va trebui să urc în Cetate?

-În Cetate? Cetatea este protectoarea mea. Protectoarea normelor mele.

-N-ai răspuns la întrebare.

-Poţi să-mi oferi o protecţie ca a Cetăţii? Norme ca ale Cetăţii?

-Nu-nţeleg. La ce te referi? Ce protecţie îţi oferă Cetatea? De ce nu ţi-ar putea oferi Portul o astfel de protecţie?

-Vezi, spuse Dolores, cum să-ţi explic... Trebuie să faci o vizită în Cetate.

-Străinii n-au acces acolo. O ştie oricine.

-Te ajut să intri. Trebuie să cunoşti lumea mea, neapărat. Altfel nu vei ajunge să mă cunoşti.

-Dar tu? Când vei veni în Port? o întrebă Dominoul Viselor.

-Oh... în Port?... În Port poate intra oricine. Oricând.

-Simt în vocea ta ironie. Sau mi s-a părut?

-N-a fost... ironie, se scuză fata. A fost milă.

-Ţi-e milă de noi, cei din Port? Avem atâtea lucruri, avem mult mai multe decât voi. Corăbiile. Amfiteatrele imense. Marea...

-Cetatea are şapte turnuri, cu şapte porţi. La miezul nopţii să vii la cel mai înalt dintre turnuri. Lângă poarta cea mare, în stânga, vei vedea o uşă mică. Eu voi fi acolo. Să fii şi tu acolo.

-Voi fi, răspunse tânărul în timp ce ea păşea avântat pe drumul spre casă.

O clipă, Dolores se întoarse să-l privească, el apucă să-i vadă fruntea strălucind ca o bucată de soare.

Cu o jumătate de oră înainte de miezul nopţii, Dominoul Viselor se afla aproape de poarta celui mai înalt turn, pe burtă în iarba înaltă, la douăzeci de metri de mica uşă pe care o identificase cu uşurinţă. Înconjurat de cântecele a sute de greieri, la doisprezece fix desluşi un scârţâit uşor. Uşa cea mică. În cadrul dreptunghiular se ivi o fantomă albă chemând cu vocea lui Dolores:

- ...Eşti aici?...Vino.

Tânărul se ridică din iarbă, merse la uşa deschisă. Fata îl surprinse luându-l de mână şi trăgându-l de-a lungul unor drumuri încâlcite ce brăzdau Cetatea în toate direcţiile. Pe străzi, nici ţipenie de om. În spatele unor obloane se vedeau linii fine de lumină albă, nimic nu perturba ecoul ce venea de dincolo de ziduri, de la greierii din iarba înaltă.

-Cum ţi se pare? întrebă ea în şoaptă.

El nu înţelese la ce se referea Dolores, de aceea nu răspunse. Fata îi lăsă mâna, intrară pe o uşă îngustă, la capătul unei străduţe. Dolores aprinse o lampă cu ulei la lumina căreia Dominoul Viselor descoperi două siluete nemişcate, aşezate la singura masă din încăpere. Două statui. Un bărbat şi o femeie, aşteptându-i.

-Mama şi tata, explică ea.

-Nu mi-ai spus...

-Ei sunt mama şi tata, repetă fata tăindu-i vorba. El este Dominoul Viselor.

-Bună seara, se adresă băiatul celor doi vârstnici. Mă bucur să vă cunosc.

-Bună seara, tinere, rosti sobru tatăl. Ia loc.

-Da, mulţumesc.

-Tu, copilo, aşază-te lângă maică-ta.

-Sigur, tată, confirmă tânăra şi făcu supusă ce i se ceruse.

-Dolores se gândeşte la tine, băiete, continuă bătrânul punându- şi mâinile pe masă. De aceea, şi noi ne gândim. La tine. Vrem să te cunoaştem.

-Eu..., nu înţelese tânărul. Ce înseamnă asta?...

-Înseamnă întrebări. Deocamdată. Părinţii tăi trăiesc?

-Trăiesc, se adaptă Dominoul Viselor la ritmul alert al interogatoriului ce începuse.

-Pe lângă mama ta, are tatăl tău alte soţii?

-Mai are două. Suntem opt fraţi, de la trei mame.

-Ce crezi despre faptul de a avea mai multe soţii?

-Nu suntem familia perfectă, dar ne-nţelegem. Tata încearcă să fie imparţial cu noi, copiii.

-Există în Port bărbaţi cu o singură soţie?

-Cei săraci. Familia noastră e înstărită, tata se îngrijeşte bine de noi.

-Câte soţii doreşti să ai, tinere?

-Doresc să mă căsătoresc cu Dolores, fiica dumneavoastră.

-Acum. Dar în viitor?

-În viitor? Depinde. Depinde de circumstanţe, de bani. De multe lucruri.

Părinţii se priviră între ei. Ca la un semnal, întoarseră capetele spre fată. Tatăl i se adresă tinerei, ignorându-l complet pe Dominoul Viselor:

-Asta e tot, Dolores.

Fata se ridică docilă. Stinse lampa, îngropându-şi părinţii în întuneric. Îl trase pe tânăr spre uşă, făcură în tăcere drumul înapoi, până la poarta cea mică de lângă turn. În prag, ea spuse atât:

-La revedere.

-Ce să pricep? ceru el lămuriri.

-Trebuie să pleci.

-A fost o probă pe care n-am trecut-o?

Fata tăcea.

-Dolores, vino aici, în iarbă... Te rog, explică-mi.

O luă de mână. Se aşezară în iarba înaltă, faţă în faţă, sub luna care-i arăta albi, bătrâni, ca şi cum zeci de ani ar fi trecut peste ei dintr-o dată.

-Dac-ai veni noaptea în Port, îi şopti. Nu cred c-ai văzut vreodată atâta strălucire. Acolo petrecem până în zori. Făcliile ard, cântecele trubadurilor se audfără încetare...

-Protecţia Cetăţii mă încântă, îl întrerupse ea.

-Ce protecţie, Dolores? Despre ce protecţie vorbeşti?

-N-ai văzut? Liniştea. În spatele fiecărei uşi pe lângă care am trecut se află câte o iubire. Mare. O iubire cum îmi doresc. Iubirea dintre un singur bărbat şi o singură femeie. Asta îmi doresc, înţelegi? În Cetate nimeni n-are mai mult de o soţie...

El mângâia iarba, imaginându-şi că era părul fetei. Vorbi firelor negre:

- ...Deci n-am trecut proba.

-Nu asta spuneai? Că vrei să-mi înveţi regulile? Mi-ai cerut să te-ajut. Uită-te la mine!... Aş putea fi... doar eu... eu... singura femeie pe care o vei iubi?

-Dolores..., amână el să dea un răspuns.

-Dac-ai şti... împotriva voinţei mele, am construit o lume care ne include pe amândoi. Am construit-o deja. E aici, îşi duse fata degetele la frunte. Am încălcat şi regulile. În noaptea asta n-ar fi trebuit să fac nici măcar un pas în afara Cetăţii, cu tine.

-Lumea de care-mi vorbeşti..., şopti tânărul.

Îşi apropie buzele de fruntea ei, albă, strălucitoare, ca o bucată de lună.

Pe neaşteptate, din întunericul uşii celei mici se desprinseră umbrele a două siluete corpolente. Doi luptători de sumo. Namilele se îndreptară

către îndrăgostiţii aşezaţi în iarbă. Îi despărţiră brutal, înşfăcându-i cu agilitate şi aruncându-i pe umăr, ducându-i în direcţii diametral opuse...

3.3

Vecinii lui Santi nu-i cunoşteau sora, doar o vedeau intrând si ieşind des din apartament, unii chiar presupuneau că poliţistul îşi uitase soţia dispărută şi începuse o nouă relaţie. Stewardesa trecea frecvent pe acolo, dorea să-şi ajute fratele atât cât putea, la gătit şi la treburile casei. La asta se gândea Dolores privind panorama cartierului, de pe terasa unde Ana obişnuia înainte să-şi aştepte soţul. Vărsă puţină apă la rădăcina pomişorului din ghiveci, reveni în salon. Făcuse curăţenie, terminase mâncarea, îi rămânea vreo oră până sosea Santi de la serviciu. Ştia ce dorea să facă în acest timp. Porni computerul Anei şi se aşeză pe scaun. Nu putea juca *Dominoul viselor*. Dusese discul acasă, în micul apartament de pe strada Tejares. O interesa dacă cumnata ei păstrase textele partidelor. Căută în dosarul *Documente*. Într-adevăr, găsi câteva partide salvate. Majoritatea jucate împreună cu Santi, câteva jucate pe cont propriu, şi o partidă cu titlul *Jurnal intim*. Deschise fişierul *Jurnal intim*. Citind, crezu că vede în cuvintele Anei o legătură cu dispariţia ei. Ana fusese răpită pe 7 octombrie, partida *Jurnal intim* data din 5 octombrie. Oare căpitanul citise acele rânduri? Ana scrisese:

„Nu. Când merg la cumpărături, nu mă grăbesc. Niciodată. Da. Parchez maşina aproape de galeriile comerciale. Nu intru în galerii. Pornesc domol, singură, mă învârt pe străduţele înguste din apropiere. Copilă fiind, hoinăream prin zonă, pe aici mă întorceam spre casă de la şcoală. Credeam atunci că luminile şi umbrele acestor coridoare urbane, strâmte, întortocheate,

mărginite de case vechi, acoperă un secret inefabil, că în spatele perdelelor deloc albe se ascund personaje misterioase ce trăiesc, la adăpostul anonimatului, vieţi ieşite din comun.

Dar, iată! Nu sunt singură pe misterioasele străduţe. O umbră păşeşte de o vreme pe urmele mele. Două umbre. Umbre masive, parcă ale unor bătrâni înţelepţi trimişi să mă supravegheze, ca nu cumva să mi se întâmple ceva rău pe străduţele pline de capcane. Cotesc la dreapta. Umbrele, şi ele. Cotesc la stânga. Umbrele, după mine. Aveam dreptate să spun despre ungherele crepusculare ale oraşului că sunt încărcate de secrete. Ciudat. Umbrele nu se apropie. Nici nu se îndepărtează. Dacă nu-s umbre bune? Dacă vor să-mi facă rău? De-ar fi fost umbre bune, ar fi venit cu mine. M-ar fi ajutat să car plasele cu cumpărături.

Nu-mi place compania umbrelor. Îmi par acum doi orangutani. Din cauza lor, străduţele mele întortocheate mă fac să mă simt stingheră, vulnerabilă. Păşesc cu teamă, cuprinsă de un sentiment straniu. Sentimentul celor care traversează jungle."

În continuare, Ana vorbea despre galeriile comerciale, despre alte treceri prin oraş, fără să amintească umbrele. Dolores se întreba dacă exista în text vreun sâmbure de adevăr, dacă urmăritorii aveau legătură cu cei care-i răpiseră cumnata.

Auzi cheia învârtindu-se în uşa de la intrarea în apartament, tresări. Închise fişierul *Jurnal intim*. Merse în bucătărie, aranjă folia de aluminiu pe farfuriile cu mâncare. Aşa o găsi fratele ei:

-Bună, Dolores.

Ea răspunse zâmbind:

-Santi, ai ajuns. Nu credeam că te mai prind. Sunt pe picior de plecare.

Schimbară replici scurte, stewardesa îl anunţă că se grăbea, în seara aceea era de serviciu.

Poliţistul se oferi s-o ducă acasă cu maşina, ea refuză sub pretextul că urma să facă mici cumpărături, intenţiona să ia metroul.

Îşi luară la revedere. Dolores plecă lăsându-şi fratele singur în apartament.

În stradă era forfotă, o sărbătoare medievală transformase cartierul în univers fantastic. Pe stewardesă o încântau pieţele aglomerate, acel amestec de mirosuri apetisante şi sunete vesele, sentimentul că erai în vacanţă atunci când nu erai în vacanţă. Îi sună mobilul în poşetă. O chema fratele ei.

-Ce s-a-ntâmplat, Santi? întrebă.

-Ascultă-mă, se auzi vocea severă a căpitanului. E foarte important.

-Am uitat ceva?

-Nici vorbă. Ascultă-mă. Înainte de a-ţi spune motivul pentru care sun, te rog un lucru. E serios.

Ea nu înţelegea nimic, răspunse tulburată:

-Ce spui?

-Te rog, promite că vei face ce-ţi cer.

- ...De acord.

-Indiferent de ce zic în continuare, să nu-ntorci capul în urmă.

-Am înţeles.

-Priveşte înainte, continuă să mergi.

-Da, spune, deveni ea curioasă.

-Eşti urmărită. Te văd din terasă.

Cuvintele lui Santi îi înmuiară picioarele. Îşi aminti de *Jurnalul intim* al Anei, de umbrele aflate pe urmele ei. Fu ascultătoare, nu se întoarse să se uite înapoi.

-Ai reuşit să nu-ntorci capul?

-Merg şi privesc înainte, confirmă stewardesa.

-Observ. Îl văd şi pe cel care te urmăreşte.

-Cum arată?

-Îmbrăcat în costum de trubadur. Verde cu albastru, mi se pare. Are în mâini ceva, o vioară.

Comportă-te natural. Dacă-şi dă seama că lai descoperit, îl pierdem.

-Bine, şopti mai liniştită Dolores. Şi acum?

Fratele ei îi ceru să-l aştepte sub copacul decorat cu stindarde, în centrul pieţei. Stewardesa se deplasă într-acolo. Încerca să păşească natural, fără grabă. Se aşeză lângă copac, pe bordura unei fântâni arteziene. Rămase privind în jos, spre vârful pantofilor. N-ar fi vrut să întâlnească întâmplător privirea urmăritorului.

Santi apăru repede. Cu atitudinea unui trecător relaxat, ţinea în mână un pahar cu granita de lămâie în care era înfipt un pai. Purta ochelari de soare. Se salutară scurt.

-Nu te îngrijora, îşi calmă căpitanul sora. Lasă totul în seama mea.

-Suntem în pericol?

-N-aş spune. Oricum, dac-a existat un pericol, a trecut. Doi oameni de-ai noştri sunt pe aproape... Stai, trebuie să fiu atent la ce mi se zice în ureche.

Femeia observă în urechea căpitanului un mic dispozitiv audio de culoarea pielii, cu siguranţă invizibil de la distanţă. Fratele ei, folosind numele Pedro, vorbi cu cineva despre trubadurul în haine verzi şi albastre. Dolores înţelese: urmau să se pună în mişcare. Înainte de asta, Santi îi oferi paharul cu granita:

-Vrei?

Ea detesta să bea după altcineva, chiar şi după fratele său. Dar ştia că trebuia să se comporte firesc, răspunse:

-Aş gusta un pic.

Apucă paiul între buze, împotriva voinţei ei. Nu sorbi niciun strop de lichid.

Căpitanul vorbi cu colegul numit Pedro, întrebă:

-Unde-i suspectul?

Un trecător grăbit o împinse pe Dolores aproape de fratele ei şi de urechea cu dispozitivul

audio, auzi clar cuvintele celuilalt poliţist:

-Sub felinarul albastru. Lângă taraba cu artizanat şi chestii din piele.

Instinctiv, stewardesa întoarse capul în direcţia indicată.

-Ce faci? o certă Santi sesizându-i mişcarea.

Stricase totul. Înţelese din agitaţia de după aceea că urmăritorul, văzându-se descoperit, dispăru fără urmă, cu toate eforturile poliţiştilor. Căpitanul îl chestionă pe şeful unei orchestre de trubaduri dintr-o mică piaţă, în zadar. Nici urmă de personajul necunoscut.

Poliţistul îşi convinse sora, nu fără efort, că era necesar să depună o plângere semnată. O maşină cu girofar îi duse la comisarie.

În biroul unde intră împreună cu Santi, Dolores fu întâmpinată teatral de colonelul Gonzalez, un coleg apropiat al fratelui ei. Bătrânul o copleşi cu complimente. Fu îndemnată să se aşeze la o masă şi să scrie plângerea. Umplu o pagină de hârtie, ajutată de căpitan. În timp ce scria, stewardesa remarcă: bătrânul colonel o fixa atent, totuşi cu un interes diferit de cel al afemeiaţilor care întorceau capul după ea.

-Interesantă expresie văd pe faţa surorii tale, Santi, rupse bătrânul tăcerea. Nu te supăra pe mine. Nici tu Dolores.

Ea râse încurcată:

-Oh, deloc.

-Văd pe faţa ta... ceva, se adresă colonelul femeii. Aşa era faţa Anei înainte de a dispărea. Şi pe chipul altor femei am văzut expresia asta. Tu, Dolores, ori eşti îndrăgostită, ori joci *Dominoul viselor*. Una din două.

Femeia simţi instantaneu o gheară de foc înfingându-i-se în piept. Coborând privirea, minţi cu neruşinare:

-Sunt îndrăgostită.

Ce bătrân pisălog, îşi spuse. Din fericire, colonelul Gonzalez nu rosti alte cuvinte, stewardesa repetă că se grăbea la serviciu şi plecă repede. Drumul până la locuinţa ei, în maşina poliţiei pusă la dispoziţie de Santi, fu un adevărat raliu.

Ajunsă în apartament, Dolores îşi puse costumul de stewardesă şi băgă câteva lucruri personale într-o valiză cu mâner extensibil.

Ieşi val vârtej din casă, luă liftul. La parter, sesiză prin sticla fumurie a uşii de la intrare în bloc: o siluetă suspectă îşi făcea de lucru la cutiile poştale. Ideea că putea fi urmăritorul din piaţa medievală o paraliză. Cum să reacţioneze? Să revină la lift? Să iasă? Hotărî să iasă, în public nu i se putea întâmpla nimic rău. Păşi hotărâtă înainte, văzând cum silueta sărea dincolo de gardul viu pentru a se ascunde. Trecu mai departe şi privi drept, prefăcându-se că n-o observase. Continuă să meargă pe alee spre strada principală. Tocurile ei loveau asfaltul în cadenţă perfectă, de paradă. Zări cu coada ochiului: aspersorul care uda gazonul îşi îndrepta acum jetul spre omul ascuns dincolo de gard, împroşcându-l cu apă. În gând se amuză copios. Păşi însă mai departe, în echilibru perfect, fără să clintească niciun muşchi al feţei.

3.4

Neaşteptat, peste oraş începu să cadă o ploaie măruntă. Dolores se retrase lângă vitrina unei papetării, scoase o umbrelă din valiză. Avea un sentiment straniu. Era urmărită. A treia oară în aceeaşi zi! Vedea în sticla vitrinei: pe trotuarul celălalt, un bărbat se oprise s-o privească. Improbabil să fi fost coincidenţă. Să-l sune pe Santi? Nu, mai întâi să verifice dacă omul era într-

adevăr pe urmele ei. Deschise umbrela şi-şi continuă drumul. Privea spre stânga ori de câte ori trecea pe lângă vitrinele cu străluciri de oglindă, încerca să observe dacă bărbatul se afla încă pe partea cealaltă a drumului, pe trotuarul din dreapta. Trebuia să fie sigură.

Coti prin gangul ce ducea spre Micul Cinema Studio. Un eventual urmăritor n-ar fi avut altă soluţie decât să intre după ea. Parcurse precaută cincizeci de metri până la afişele cu filmele săptămânii, prefăcându-se interesată de orarul proiecţiilor. Se opri lângă panoul prezentând un documentar despre cel de-al doilea război mondial: Garbo, spionul. Pe furiş, se uită spre gang. Nu, niciun bărbat nu intrase. Poate nu fusese urmărită, i se păruse.

Intră în gura de metro Quevedo, călători două staţii până în Cuatro Caminos. Schimbă linia şi continuă până în Nuevos Ministerios. Îşi propuse să verifice din nou dacă era urmărită. Urcă scările rulante până la peronul staţiei de trenuri, coborî imediat pe platforma de unde pornise. Făcu manevra de trei ori. Nimic suspect. De pe peronul superior, urmări mulţimea forfotind, erau atât de mulţi oameni încât puteai presupune că oricare dintre ei era urmărit de cineva aflat cu câţiva metri în spate. Nu, n-o urmărea nimeni. Se înşelase, cu gândul la trubadurul din piaţă.

Din Nuevos Ministerios, luă trenul până în gara Chamartin. Coborî la peronul doisprezece, de unde se efectuau plecările spre Vitoria. În trenul cu ieşire la 18:55 trebuia să urce ea. Îşi privi ceasul. Întârziase. Avea la dispoziţie doar douăzeci de minute. În mod normal, ajungea în tren cu cel puţin o jumătate de oră înainte, pentru a întâmpina călătorii. Oricum, avea o justificare: fusese la poliţie să depună o plângere. Cu scuza în minte, se deplasă la peron, merse la primul vagon de după locomotivă. Ploaia cădea constant, transformând gara într-o incintă rece şi neospitalieră. Se bucură

să intre cât mai repede în vagonul încălzit. O salută Enrique, colegul îndrăgostit de ea:

-Bună seara, frumoaso.

-Bună, Enrique. Am întârziat.

-Se vede.

-Nu e ce crezi. Probleme cu poliţia.

-Ţi-au spart casa? Maşina? se interesă bărbatul cu părul roşcat şi mustaţa neagră.

-Nu, e altceva. Îţi povestesc altă dată.

Enrique, obişnuit să înţeleagă că „altă dată" însemna „niciodată", nu insistă. Se retrase resemnat pe o banchetă, pregăti lista cu locurile ocupate ale trenului.

Dolores abandonă valiza în compartimentul rezervat pentru personal, merse să verifice dacă firma Cremonini lăsase căruciorul cu produsele de catering. Da, totul era O.K. Pregăti pentru călători ziare, reviste şi cutii cu căşti.

În fine, locomotiva scoase un şuierat ascuţit, trenul se puse în mişcare. Stewardesa folosi microfonul staţiei de amplificare conectată la difuzoarele din vagoane ca să anunţe:

-Stimaţi călători, Renfe vă doreşte un călduros „Bine aţi venit" la bordul acestui tren cu destinaţia Vitoria. Vă mulţumim că aţi ales serviciile noastre şi vă dorim o călătorie agreabilă.

Închise microfonul. Luă o cutie plină cu căşti, începu să meargă prin vagoane pentru a lăsa câte una pasagerilor care doreau.

-Căşti? întreba afişându-şi zâmbetul incredibil. Căşti?

Oferind ziare în vagoanele de la clasa Preferente, văzu în ochii câtorva bărbaţi acel interes masculin pe care îl declanşa simpla ei prezenţă, trecu însă mai departe fără să acorde importanţă. Distribui călătorilor pliante cu meniul cinei, lăsă tuturor şerveţele fierbinţi pentru a se spăla pe mâini. Deblocă masivul cărucior pe roţi şi începu să servească mâncarea împreună cu

tacâmurile, plus băuturi la alegere. Treaba îi luă jumătate de oră. Lăsă căruciorul la loc, făcu încă o plimbare prin vagoane, verificând dacă vreun pasager mai dorea ceva. Totul mergea şnur.

În vagonul doi, un turist oarecare, un asiatic, o opri cu un gest discret:

-Vă rog, am o întrebare.

-Da, ascult, se opri ea remarcând vocea armonioasă a cetăţeanului străin ce pronunţa corect cuvintele în castellano.

-Cer prea mult, nu ştiu. Mi-aţi putea arăta în cartea asta...

-Continuaţi, îl încurajă.

-Nu vorbesc perfect spaniola, am un ghid de conversaţie. Am întâlnit un cuvânt nou şi n-am dicţionarul la mine. Mi l-aţi putea traduce, sau explica?

-Ce cuvânt?

-Uite, aici, arătă el la subsolul paginii. *Ternura*. Ce înseamnă *ternura*?

-Aha... *ternura*. Cum aş putea să vă explic? (nota editorului: „ternura" înseamnă „tandreţe")

-...Arătaţi-mi prin gesturi ale mâinii.

Dolores zâmbi.

-Mă tem că mi-e imposibil să vă arăt prin gesturi ale mâinii ce înseamnă *ternura*.

-Atunci prin cuvinte. Un sinonim.

-*Ternura* înseamnă... ar putea însemna... a mângâia faţa cuiva, în semn de iubire. Dar nu oricum. Imaginaţi-vă că mângâiaţi cu grijă un pahar fragil, de sticlă, astfel încât să nu-l spargeţi. Asta înseamnă *ternura*... O definiţie aproximativă, desigur.

-...Vă rog, luaţi loc.

Spontan, frumoasa citi în ochii străinului şi altceva decât interes lingvistic.

-Nu cred că-i potrivit. Poate va sta cineva aici, poate vor urca pasageri în staţia următoare.

-Nu va sta nimeni. Am cumpărat bilete pentru toate patru locurile.

Ea rămase fără replică.

-Îmi place să nu fiu deranjat în tren, explică bărbatul. Întotdeauna procedez aşa. Când nu găsesc bilete pentru un grup de două fotolii faţă în faţă, iau patru locuri, ca să fiu singur. Aşa meditez în linişte.

Nesigură, Dolores se lăsă să alunece în fotoliul din faţa ciudatului pasager. Culmea, ea, care nu suporta privirile insistente, îl privea cu insistenţă pe turistul asiatic ce părea că avea să-i spună în castellano mult mai multe decât lăsase să se înţeleagă la început. Avea faţa ovală, palidă, ochi verzui şi buze subţiri. Lumina trecea eteric prin geamul mângâiat de ploaia de afară, desenând pe obrajii străinului linii tremurânde ce coborau dinspre frunte şi tâmple până pe bărbie şi în jos, pe gâtul alb. Bărbatul nu spunea nimic, parcă ghicind ce se petrecea în mintea ei.

-Eşti fericită? o întrebă.

Dolores nu îndrăzni să răspundă.

-Eu nu, continuă asiaticul băgând cartea într-o geantă de voiaj deschisă alături.

Între obiectele din geantă, stewardesa descoperi sclipirea aurie a unui compact disc. Imposibil. Nu-i veni să creadă când descifră pe suprafaţa lucioasă literele violete *Dominoul viselor*. În acea clipă, turistul oarecare încetă să fie un turist oarecare. Un bărbat care juca *Dominoul viselor*. Ce coincidenţă, gândi ea.

-Fericită? Aş vrea să fiu, răspunse Dolores cu întârziere la întrebare.

Era sigură că străinul observa pe chipul ei aceeaşi curgere a liniilor de apă.

-Fericirea... trebuie căutată, şopti bărbatul.

-Toţi căutăm, se surprinse ea de cât de repede ajunsese să poarte o conversaţie intimă cu necunoscutul întâlnit în urmă cu câteva minute. Eu, de pildă, m-am refugiat într-o lume a jocurilor video.

-Serios? se nedumeri străinul. Asta am făcut şi eu.

-Ce joci? întrebă Dolores ştiind dinainte răspunsul.

-Un joc rar, greu de găsit.

-Numele jocului?

-*Dominoul viselor*.

-Nu se poate, se prefăcu stewardesa nedumerită. Şi eu joc *Dominoul viselor*.

-E o farsă...

-Nu-i niciun fel de farsă, accentuă ea.

-Din câte ştiu, puţini oameni joacă *Dominoul viselor*. Nu doar atât. Puţini îl au. Nu poate fi copiat.

-Exact. Am gijă de disc ca de ochii din cap. Nu ştiu ce m-aş face dacă s-ar zgâria.

-De ce-ţi place *Dominoul*?

- ...Am zis că-mi place? arboră ea surâsu-i deconcertant.

-N-ai zis. Dar n-am întâlnit pe nimeni care să joace *Domino* şi să nu-i placă. Dacă nu-ţi place, nu-l joci. Dacă-l joci, înseamnă că te atrage.

-Cunoşti multe persoane care joacă?

El ezită înainte de a răspunde:

-Cunosc... câteva.

-De când joci? De când ai jocul?

-De un an. Peste un an, preciză străinul.

-Eu doar de o lună.

-Cum l-ai procurat?

-De la cumnata mea, se mulţumi să spună Dolores.

-Bine, rosti bărbatul fără să ceară detalii. Interesant.

Brusc, stewardesa deveni neliniştită. Dădu să se ridice:

-Vai de mine, trebuia de mult să strâng farfuriile. Trebuie să plec.

-Numai o clipă. Vreau să te-ntreb ceva.

-Repede, te rog. Nu trebuia să m-aşez. Cu atât mai puţin să purtăm conversaţia asta. Sunt în

timpul serviciului.

-Cu cine joci *Dominoul viselor*? întrebă privind-o îndrăzneţ.

-Cum... cu cine joc?

-Adică cine ţi-e partenerul. Ai un partener, nu-i aşa?

-Nu. Joc singură.

-Uite, îţi las parola mea. Dacă, întâmplător, ne conectăm vreodată amândoi în acelaşi moment la Internet, putem juca împreună.

-Nu cred. Nu ştiu dacă-i o idee bună.

Asiaticul luă un şerveţel nefolosit rămas după servirea mesei, scoase din geantă un pix şi notă câteva litere şi cifre.

-Ţi-am scris parola aici. Ai încredere. Poftim.

3.5

Dolores deschise larg ochii. Nu văzu nimic. Aerul încăperii avea culoarea părului ei. Negru intens. Îşi pipăi şoldurile. Purta pantalonii de stradă. Aţipise îmbrăcată, în fotoliul din faţa biroului. Probabil trecuse de miezul nopţii. Atinse fără să vrea mouse-ul cu degetele şi ecranul computerului se lumină violent, orbind-o. Asta era. Îşi amintea. Jucase *Dominoul viselor* până târziu. Adevărată delectare, gândi coborând palmele pe care le dusese instinctiv la ochi. Ce joc! De fapt, mai mult decât un joc. O plăsmuire sublimă care-i umpluse un gol din viaţă, obligând-o să cugete la lucruri care nu-i trecuseră prin minte de când fusese adolescentă. O încânta să joace *Domino*. Îngheţată pe care doreşti s-o savurezi îndelung, lingând-o încet, extrem de încet, pentru a o termina cât mai târziu posibil. Fiindcă ocazia de a-i simţi gustul nu se va repeta. Aşa vedea partidele de *Dominoul viselor*. Un scenariu, odată epuizat, nu

mai putea fi accesat. Dolores se bucura de fiecare secundă a jocului, ca şi cum ar fi trăit o unică viaţă, una ce nu urma să se repete. La început, jucase singură. După un timp, alese să joace cu partenerul numit *Dominoul viselor*, variantă oferită la iniţierea partidelor. Acel partener imaginar îi umplea orele de singurătate, îi satisfăcea dorinţa imensă de a oferi iubire, uneori îl visa. Îl desenase folosind opţiunile puse la dispoziţie de programul jocului. Un bărbat înalt, zvelt, cu părul castaniu pieptănat într-o parte, cu ochii căprui, îmbrăcat în costum negru, cu cravată neagră, purtând la butonieră o piatră preţioasă albastră, în formă de triunghi. Copiase portretul într-un fişier în format png, serile stătea minute întregi în faţa ecranului privind captivată un bărbat care nu exista decât în imaginaţia ei. Zâmbi. Înţelegând că zâmbea singură, se întristă. Se obişnuise de ani să zâmbească singură, să râdă singură, să cânte singură, să danseze singură. Era exigentă, perfecţionistă. Niciun bărbat nu reuşise să-i trezească sentimente puternice.

Fără să vrea, gândul îi zbură la Ana. Soţia lui Santiago. Dispăruse. Fiindcă jucase *Dominoul viselor*. Santi suferea enorm. Unde putuse să dispară Ana? Unde dispăreau femeile care jucau *Dominoul viselor*? Erau răpite, duse undeva, aşa se spunea. Santi nu ştia că ea păstrase CD-ul cu jocul video. Dac-ar fi aflat, s-ar fi supărat. Când o întrebase, zilele trecute, „Sigur ai aruncat discul cu *Dominoul*?”, răspunsese cu un *Da* inocent, fără să clipească. Ajunsese să mintă pentru joc. Asta nu însemna decât un lucru: iubea jocul. Evident, iubea *Dominoul viselor*. Ea, care îi repudiase mereu pe pasionaţii de videojocuri, devenise una dintre ei. O metamorfoză stranie. Nu se afla oare în pericol, ca Ana? Încercă să-şi amintească privirea Anei dinainte să dispară, colonelul Gonzalez afirmase că femeile care jucau Domino aveau ceva special în privire. Nu credea să fi zărit nimic deosebit la

cumnata ei, de fapt nici nu-şi amintea clar cum îi arătau ochii. Luă din sertarul noptierei un album gros, căută o fotografie recentă cu Ana. Nu găsi. Ultima poză a cumnatei fusese făcută în urmă cu doi ani, când aceasta îşi înmormântase mama. Roşcata avea ochii plânşi, ţinea o mână la frunte şi cealaltă pe piatra funerară. Da, în urmă cu doi ani, soacra lui Santi dispăruse şi ea. Fără să se întoarcă. Privi numele decedatei sculptat pe piatra funerară, ca într-o revelaţie realiză cât de scurtă era viaţa. Pe piatră, între data naşterii şi data decesului, se afla o liniuţă nu mai lungă de doi centimetri. Acolo, în acea liniuţă, încăpea toată existenţa unui om: iubire, ură, planuri, ambiţii, orgolii, vise. Pe Dolores, gândul o deprimă. Închise albumul şi-l puse la loc în sertar. Lumina zorilor dansa timidă în modelul perdelelor.

Încă o dimineaţă...

Obosită, tristă, singură. Teribil de singură. Nu-şi amintea ultima ocazie când cineva îi mângâiase obrazul. Sau când cineva îi trecuse mâna prin păr. I se părea că se scursese o eternitate de când fusese sărutată pe gură, ultima dată. Frustrantă constatare. Îmbătrânea singură, jucând un joc video al cărui efect nu era mai puternic decât al unui paliativ.

Simţi dorinţa de a vorbi cu fratele ei despre *Dominoul viselor*. Se gândi să-l sune, să-i spună că păstrase jocul. Ce putea să-i facă Santi? S-o certe? Luă receptorul telefonului fix de pe noptieră, începu să formeze numărul. Se opri. Nu, nu era pregătită pentru conversaţia asta. Lăsă receptorul să cadă. Se întoarse la biroul cu computerul. Deschise fişierul pdf cu ultima partidă de *Domino* salvată. Citi pe îndelete un fragment care-i plăcuse:

„Păr Lung era cea mai delicată copilă a tribului. Mama ei, o bravă indiană Cherokee, o născuse în pădure, în timp ce aduna singură lemne pentru foc. După naştere, proaspăta mamă reveni în sat, purtând într-o mână lemnele, iar în cealalată fetiţa nou-născută. Cu trecerea anilor, se dovedi că Păr Lung moştenise această dârzenie de la femeia ce-i dăduse viaţă. Era curajoasă, harnică, ştia întotdeauna ce dorea şi la fel de bine ce nu dorea. Viaţa în sat nu era uşoară. Păr Lung lucra alături de celelalte femei la cultivarea pământului şi la strângerea recoltelor, la facerea corturilor, la tăierea animalelor şi la o sumedenie de alte munci grele. Totuşi, spre seară, când majoritatea sătenilor alegeau să se odihnească, ea se îndrepta spre pădure. Pădurea în care se născuse, o pădure de stejari veche de sute de ani. Pentru Păr Lung, pădurea era o încăpere fantastică, uriaşă, cu acoperişul de frunze sprijinit pe coloane de lemn. Acolo, în acel univers al luminii şi al umbrei fugărindu-se fără încetare una pe cealaltă, ea regăsea o stare de linişte interioară pe care i-ar fi fost greu s-o descrie în cuvinte. Se lăsa pe spate în covorul de iarbă şi lăstari tineri, ascultând frunzele ce foşneau sus şi jos. Alesese un stejar nu foarte înalt, stejarul ei, ori de câte ori se simţea singură strângea în braţe copacul ce nu zicea niciodată nu. Pe cărările bătătorite alergau căprioare, se opreau şi o priveau cu ochii mari, fără să înţeleagă motivul pentru care o fată cu părul lung îmbrăţişa un copac. Dacă se întâmpla ca alţi săteni să treacă prin pădure, se căţăra repede în stejar ascunzându-se în coroana stufoasă până când aceştia dispăreau. Îi plăcea să fie singură, deşi nu iubea singurătatea. Dimpotrivă, într-una din seri fu invadată de o senzaţie ciudată, un fel de dorinţă nedefinită, dorinţa de a se bucura împreună cu cineva de toate lucrurile care pe ea o încântau. Împreună cu un bărbat. Un bărbat? Gândul o speria. Bărbaţii

erau fiinţe diferite. Duri, dominatori, mereu plecaţi la vânătoare, se întorceau aducând carne sau pur şi simplu cu mâinile goale. Ar fi putut oare un astfel de om s-o înţeleagă, să-i fie alături în plimbările pe cărările pădurii unde ore în şir ea făcea paşi mici unduindu-se ca lăstarii sub vânt. Când gândurile de felul ăsta o copleşeau, mergea la stejarul ei şi-l strângea nebuneşte în braţe, nimeni n-o înţelegea în afară de copac. Mama ei observa schimbările prin care trecea Păr Lung, vedea corpul ei căpătând rotunjimi de femeie, se întreba ce-i rezerva viitorul acestei fete pe care mulţi săteni o numeau nebună.

-Mamă, cum este atunci când iubeşti? întreba Păr Lung plină de curiozitate.

-Bine, e greu să-ţi explic...

-Te rog, încearcă.

- ...Păr Lung, ai văzut ce fac bizonii când se împerechează. Masculul încalecă peste femelă şi... hopa! O fecundează.

-Asta ştiam, mamă, doar nu sunt proastă. Nu te-am întrebat cum se fac copiii. Te-am întrebat cum este să iubeşti.

-Să iubeşti? Mă tem că nu te-nţeleg, fata mea.

Dacă propria mamă n-o înţelegea, cine ar fi putut s-o-nţeleagă? Nu-i rămânea decât să se întoarcă la copacul ei si să-l strângă, să-l strângă cu putere în braţe."

Dolores abandonă documentul. Se întinse pe spate în pat, savurând textul citit, cu ochii închişi, era ca si cum ar fi auzit muzica preferată, ca melodiile pe care le asculta şi reasculta la nesfârşit. Cuvintele o umpleau de o căldură interioară intensă, atât de dulce. Cât ar fi vrut să cunoască un bărbat cu o minte din care să poată izvorî aşa ceva. Oare exista un astfel de bărbat?

Oftă. Se simţea stoarsă de puteri. Serviciul de stewardesă o purta ba prin trenuri de zi, ba prin trenuri de noapte, îşi dereglase obiceiurile de

somn. Se trezea adesea pe neaşteptate, fără să poată adormi la loc şi fără să ştie cu ce să-şi umple timpul. Mergea în bucătărie, mânca un fruct mic. Se întorcea în dormitor şi-şi punea un film, niciodată la televizor. Prefera proiectorul. Avea o colecţie de filme clasice, produse în anii 50, o încântau, uneori îşi dorea să fi trăit în acea epocă învăluită, pentru ea, într-un farmec aparte. Făcu, acum, ce făcuse şi altădată. Merse la bucătărie, desfăcu de coajă o clementină. Să-şi pună un film?

Dorinţa de a-şi suna fratele reveni. În salon, luă telefonul fix de pe noptieră şi-l mută pe pat. Se aşeză strângându-şi picioarele sub şezut. Formă numărul.

-Da... , auzi vocea înfundată a căpitanului.

-Te-am trezit din somn, Santi?

-Nu-i nimic. Oricum trebuia să mă trezesc. E aproape şase... Spune-mi, Ana.

- ...Oh, Santi, nu Ana. Dolores. Vroiai să spui Dolores.

-Aşa e, Dolores. Scuze.

-Erai cu gândul la Ana.

-Am visat-o. O visez. Nici când o curtam n-o visam atât de des.

-Trebuie să-ţi lipsească enorm...

-Spune-mi. De ce m-ai sunat, surioară?

-Să vorbim.

-Ei bine... vorbim. Despre ce vrei să vorbim?

-Îşi aminteşti, colonelul Gonzalez mi-a spus ceva bizar.

-Ce ţi-a spus Manolo?

-Nu-ţi aminteşti?

-La ora asta... nu-mi amintesc nici câţi bani am în cont.

-Îţi spun eu. Nu câţi bani ai. Despre colonel. Mi-a spus c-a văzut la mine ceva special, că pentru el e evident că sunt îndrăgostită.

-Si?... Eşti?

-Tu crezi la fel? Se vede la mine ceva special?

-Să-ţi spun drept, n-am remarcat. Sincer.

-Adică... nu par îndrăgostită?

-Pentru mine, nu.

-Stii, colonelul m-a privit, atunci, în birou, cu multă atenţie. Bătrânii au o privire pătrunzătoare.

-Manolo e miop. Poartă ochelari de trei dioptrii când citeşte.

-Nu m-a văzut în primul rând cu ochii. M-a văzut cu mintea.

-De ce-mi spui toate astea, Dolores? Ai început să ieşi cu cineva şi nu mi-am dat seama?

-Nu, n-am pe nimeni. Sunt singură.

-Te-ai îndrăgostit de cineva?

-De cine să mă îndrăgostesc?

-Nu ziceai că un coleg de serviciu se ţine scai după tine? Emilio, sau cum îl cheamă?

-Enrique.

-Ce-i cu Enrique?

-Nimic. E cu ochii pe mine, atâta tot. Unul din mulţime.

-Apropo de bărbaţii cu ochii pe tine. Te-a mai urmărit cineva? Vreau să zic, ai remarcat ceva neobişnuit de când incidentul cu trubadurul din piaţă?

-Nu. Nu m-a urmărit nimeni.

-Sau n-ai observat.

-Bine, au fost bărbaţi care au întors capul după mine. Mi se întâmplă de obicei.

-Cum poate o femeie ca tine să trăiască singură, Dolores? Pur şi simplu, nu te-nţeleg.

-Aici e cheia. Sunt greu de înţeles... În ziua când va apărea bărbatul care să mă înţeleagă, nu voi mai fi singură.

-Stai puţin, îşi întrerupse poliţistul sora, mă sună de la serviciu pe mobil.

În surdină, Dolores îl auzi pe Santi vorbind cu cineva. Desluşi la final un vag „Bine, vin imediat”.

-Dolores, mă tem că va trebui să continuăm conversaţia altă dată. A fost găsită o femeie

dispărută. Dintre acelea care jucau *Dominoul viselor*.

-Moartă? Au găsit-o moartă?

-Nu. E vie. Cel puţin pe jumătate.

-Cum adică, pe jumătate?

-Vorbim mai târziu. Sunt aşteptat.

-Bine, Santi.

-La revedere, surioară.

-La revedere...

Dolores lăsă receptorul în furcă. Aşadar, una dintre femeile dispărute fusese găsită. Atunci era posibil ca şi Ana să reapară. La urma urmei, trase concluzia stewardesa, *Dominoul viselor* nu era atât de periculos pe cât zicea Santi. Cât ai zice peşte, uşurată, luă decizia de nu-i spune fratelui ei că păstrase discul.

3.6

Vapori albi învăluiau gara Puerta de Atocha. Ceaţa rece, ostilă, te făcea să tânjeşti după interioarele încălzite şi luminate. Un astfel de refugiu primitor oferea trenul Ave cu destinaţia Barcelona-Sants. Pe Dolores n-o deranja aerul umed, iubea toamna şi fenomenele ei meteorologice. La datorie în uşa vagonului cu numărul trei, întâmpina clienţii aduşi de scările rulante de la etajul unu al gării. Majoritatea trăgeau valize grele, purtau haine groase şi fulare.

Încăpăţânată, ceaţa continua să nască ritmic fantome, trimiţându- le spre trenul parcat pe linia 9. Aici, Dolores răspundea cu amabilitate la întrebări, arăta călătorilor cu bilete în mâini spre cutare vagon sau cutare loc. Cu un sfert de oră înainte de plecarea trenului, stewardesa văzu ieşind din valurile ceţii o siluetă cunoscută, un bărbat îndreptându- se spre ea. N-avea valiză, doar o mică borsetă. Pe măsură ce se apropia, îl recunoscu. Turistul asiatic care în urmă cu trei

săptămâni îi vorbise despre *Dominoul viselor*. Elegant, îmbrăcat în costum de culoare neagră, păşea calm ignorând ceaţa şi frigul.

-Bună, salută el oprindu-se lângă stewardesă.

-Bună ziua.

-Oh, ce coincidenţă, păru surprins asiaticul s-o recunoască. Sunteţi dumneavoastră, nu-i aşa? Cea de data trecută. Am purtat o discuţie amicală.

-Da, sunt eu, admise Dolores.

-Fac o deplasare la Zaragoza. Îmi puteţi spune unde mi-e locul? întrebă scoţând biletul din borsetă. Am patru bilete, ca de obicei. V-arăt doar unul.

-Să vedem, apucă femeia cartonul cu degetele-i fine. Vagonul 3, locul 42. E vagonul acesta. Intraţi.

El tăcu, privind-o câteva secunde în ochi. O întrebă direct:

-Mai jucaţi *Dominoul viselor*?

Dolores se fâstâci, neştiind ce să spună. Îşi trecu mâna prin păr, gest pe care-l credea îngropat în adolescenţă, dar care, iată, revenea neaşteptat. Ce putea să răspundă? La urma urmei, acest străin era singurul om de pe pământ căruia îi putea vorbi deschis despre jocul video. Îşi înghiţi saliva şi zise:

-Joc. Încă.

-De ce *încă*? De ce-ai spus cuvântul *încă*? Vezi, spaniola are sensuri care-mi scapă. Într-o bună zi nu vei mai juca?

-Nu ştiu de ce-am zis *încă*. Aşa mi-a ieşit.

-Vrei să vii puţin să stai lângă mine? Să vorbim despre joc. Nu prea am cu cine vorbi pe tema asta.

Ciudat. Turistul trăia o situaţie asemănătoare cu a ei, simţea ca ea.

-Aş vrea, însă nu mai e mult până la plecarea trenului, refuză Dolores. Va pleca la 17:40.

Străinul îşi formulă cererea din nou. Fără succes. Dezamăgit, nu zise nimic şi intră pe uşa dată la o parte punând punct conversaţiei. Prin

fereastra vagonului, Dolores îl văzu ocupându-şi locul, vorbea cu cineva la telefon. Într-un fel, îi părea rău că nu acceptase invitaţia de a conversa. Îşi privi ceasul. Rămânea un sfert de oră până la plecare. Minutele treceau greu. Într-un final, Enrique veni şi-i şopti la ureche:

-O s-avem întârziere. Poate o oră. S-a petrecut ceva pe calea ferată, la o jumătate de kilometru de aici.

-Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă.

În zonă se auziră sirene puternice, probabil maşini ale poliţiei şi ambulanţe trecând prin apropierea gării. În vagoane, călătorii începură să se agite. Unii ieşiră pe peronul inundat de ceaţă ca să ceară explicaţii de la personalul trenului. Câţiva impiegaţi de mişcare apărură din gară, unii vorbeau cu mecanicul de locomotivă, alţii răspundeau la întrebările agasante ale curioşilor. Era limpede, trenul n-avea să plece curând. După ce se lămuri despre ce era vorba, Dolores îşi luă inima în dinţi şi făcu ceea ce iniţial nu dorise să facă. Intră în vagonul trei, merse la locul unde călătorul oriental răsfoia plictisit un ziar financiar. Se aşeză în faţa lui.

-Sunt probleme, îl abordă zâmbind. Trenul nu va pleca la ora programată. Avem timp. Timp să vorbim, adică.

-Ceva neprevăzut?

-Procuratura face cercetări pe şine, ceva mai încolo. Se pare că un om s-a aruncat pe calea ferată, de pe pasarelă. Un sinucigaş.

-Persoana a decedat din cauza căderii? Sau a fost călcată de tren?

-Nu cunosc detalii. Trecătorii au văzut pe cineva între şine, în zona unui macaz. Au anunţat poliţia.

-Durează până pornim?

-Există un protocol pentru astfel de cazuri. Trebuie să vină medicul legist. Angajaţii de la

salubritate curăţă şinele de rămăşiţele decedatului, sunt lucruri de făcut. Toamna trecută, într-o situaţie similară, când au înlăturat corpul unui sinucigaş de pe traverse, au descoperit la zece metri distanţă încă un cadavru. Sub roţi se aruncaseră doi.

-Deci a fost accident de tren, acum?

-Aşa pare. Ne vor informa.

-N-are importanţă. Regret tragedia, dar mă bucur că putem conversa.

Dolores îi cercetă privirea, vroia să vadă dacă aceste cuvinte transmiteau un compliment. Nu putu descifra nicio expresie în ochii verzui, profunzi.

-Vroiai să vorbim despre *Domino*, aminti stewardesa.

-Aşa-i. Ţi-am spus, n-am cu cine vorbi despre joc. Nu găsesc informaţii nicăieri. Tu ştii ceva?

Răspunsul ei nu depăşi limitele unui zâmbet:

-Îmi place ceaţa.

-Poftim?

-Am zis că-mi place ceaţa.

-Da, scrută el fereastra. E ceaţă.

-Mă refer la ceaţa care înconjoară *Dominoul*. La faptul că nu există informaţii despre joc. Nu ştim cine l-a creat, ce companie îl fabrică.

Asiaticul se dădu înapoi pe scaun, pentru a o vedea întreagă.

-Joci cu cineva? o întrebă aruncând din nou ochii spre fuioarele de vapori din gară.

-Nu. Joc singură. De obicei...

Dolores se simţea stingheră. N-ar fi vrut ca străinul să aducă în discuţie parola pe care ea n-o folosise.

Trenul se urni în sfârşit, spre uşurarea pasagerilor, ajunşi la limita răbdării.

-Folosesc varianta oferită de meniu, continuă stewardesa. Am creat un partener virtual, cu el joc.

-Are nume?

-Folosesc numele standard. *Dominoul viselor*. Joc cu *Dominoul viselor*.

-Nu-i plictisitor?

-Plictisitor? Mă înfioară, mă încântă. Fiecare partidă pătrunde până în ungherele tainice ale fiinţei mele.

Dolores se opri, dându-şi seama că rostise cuvintele cu o exaltare neobişnuită. Spusese mai multe decât ar fi dorit. Ca şi cum i-ar fi permis acestui bărbat, pe care nu-l cunoştea, să-i exploreze mintea. El nu dădu atenţie momentului de stânjeneală, continuă:

-Mie, personal, mi se pare mai interesant să joc cu o persoană reală.

-Joci cu cineva real?

Stewardesa îl observă pe Enrique în uşa vagonului, făcându-i cu degetul un semn ce spunea „Vino puţin”.

-Scuză-mă, îi spuse asiaticului. Mă cheamă colegul meu. Probabil, o chestiune de serviciu.

-Nicio problemă, răspunse turistul întorcând capul să-l privească pe controlorul roşcat.

Dolores se ridică, se îndepărtă spre capătul vagonului. Închise uşa în urma ei.

Pe micul coridor dintre vagoane, Enrique o informă că o călătoare străină, în vagonul patru, îşi manifestase nemulţumirea faţă de întârzierea trenului cerând înapoi banii pe bilet.

-Nu mă-nţeleg cu femeia, mărturisi controlorul. Dolores, tu ştii engleză. Vino, te rog, să vezi ce-i trebuie.

Stewardesa îşi urmă colegul până la persoana cu reclamaţia: o canadiancă între două vârste, cu un copil adolescent, explicând iritată că din cauza întârzierii pierdea întâlnirea cu un avocat în Lleida, ceva în legătură cu o moştenire. Dolores, răbdătoare, o informă că se putea restitui contravaloarea biletului numai dacă întârzierea avea loc din cauza companiei Renfe, nefiind cazul

de faţă. Trenul opri în Zaragoza- Delicias, a doua staţie pe traseu. Într-o străfulgerare de gând, stewardesa îşi aminti: acolo urma să coboare enigmaticul turist. Nu putu sub niciun chip să întrerupă dialogul, călătoarea vorbea tare atrăgând în mod neplăcut atenţia celor din vagon. În interior, Dolores fierbea. Trenul se pusese în mişcare, lăsând în urmă gara din Zaragoza.

După ce stabili totul clar cu canadianca, stewardesa se grăbi spre vagonul cinci. Îl descoperi în hol pe Enrique, aşteptând-o, cu o borsetă maro de piele în mâini:

-Uite, pentru „obiecte pierdute", arătă mica geantă.

-Ce-i asta?

-Borseta bărbatului cu care stăteai de vorbă. A coborât în grabă. Am găsit-o pe scaun.

-Neplăcut, constată ea. Poate are acte înăuntru. Sau bani.

-N-are. M-am uitat. Nişte fleacuri.

-Atunci nu-i grav.

-Cum i-o restituim? S-o lăsăm la întoarcere, la biroul de bagaje de mână din Zaragoza...

-Nu merită. Omul era în trecere prin oraş, se întoarce în capitală. -Îl ştii? Păreaţi apropiaţi, rosti Enrique cu o doză de invidie în glas.

-Ei, apropiaţi... Îl cunosc, puţin.

-Cum îl cheamă?

- ...Carlos, inventă Dolores numele într-o fracţiune de secundă.

-Carlos? Bine. Atunci, îi restitui tu borseta?

-Da, mă ocup eu.

-Poftim. Ia-o.

3.7

În anul acela frunzele arţarilor căzuseră, nu se ştia de ce, mai târziu decât de obicei.

Lui Dolores îi plăceau frunzele. Vii. Sau moarte. Căuta hainele, tablourile, lucrurile care conţineau în desenul lor frunze ori figuri care aduceau cât de cât a frunză.

Dorul de frunze o adusese în parc. Fără scop, se plimba pe alei, savurând imaginea petecelor de iarbă pe care se aşterneau, arămii, obiectele pasiunii ei. Trecătorii o vedeau mergând cu capul plecat, ar fi putut crede că era îngândurată, tristă. Nici vorbă. Mergea privind frunzele, atâta tot. Îi era teamă să circule pe aleile retrase, auzise despre cetăţeni jefuiţi în astfel de locuri. Deşi n-avea câine, când mergea în parc purta la vedere o curea cu zgardă, o botniţă mare şi o pungă neagră pentru excremente. Astfel, cine o vedea bănuia că pe aproape alerga paznicul ei cu patru picioare. Idei de femeie singură.

Plimbările brunetei în parc durau ore. De data asta, se întoarse acasă după patruzeci şi cinci de minute. Ardea de nerăbdare să continue o partidă de *Domino* întreruptă. Lăsă pardesiul pe cuierul din antreu, puse pantofii în dulăpior şi alergă la computerul aprins. Introduse CD-ul auriu în fanta unităţii centrale. În timp ce jocul se încărca, îşi mirosi curioasă mâinile în care frecase câteva frunze uscate. O aromă divină. Decise să nu se spele pe mâini.

Pe ecran apăru textul *Aşteptaţi, se realizează conexiunea la Internet*. Spre surprinderea ei, după un minut văzu deschizându-se altă fereastră text: *Conexiunea la Internet nu s-a putut realiza. Încercaţi din nou mai târziu*.

Imposibil, gândi. Nu i se întâmplase niciodată aşa ceva. Îşi trecu mâinile prin păr. Scoase afară CD-ul şi îl introduse iar. Se relaxă în scaun, sigură că urma să funcţioneze.

Aşteptaţi, se încarcă.

Aşteptaţi, se realizează conexiunea la Internet.

Deodată, ecranul se umplu cu o pagină text din care ieşea în evidenţă titlul „*Corpul Naţional de Poliţie a blocat site-ul Dominoul viselor pentru încălcarea legilor Regatului Spaniei în materie de răpire şi sechestrare de persoane*”. Ce putea să însemne asta? Dolores reciti uimită rândurile aşternute cu litere galbene pe fond negru. Inadmisibil! Nu mai putea juca *Dominoul viselor*! Pentru moment, cel puţin. Ce era de făcut? Să-l sune pe Santi, să-i povestească? Ca în trecut, renunţă la idee. N-avea curajul să-i spună fratelui ei că juca *Domino*, după atâta timp în care o făcuse în secret.

De ce blocase poliţia pagina *Dominoului*? Jocul părea mai inofensiv ca oricând. Una dintre femeile răpite în Madrid revenise acasă. Fără îndoială, urmau să apară şi celelalte. Santi spusese că nici una dintre acestea nu fusese violată sau abuzată fizic, stewardesa nu vedea niciun fel de ameninţare în *Domino*.

Căută în computer dosarul cu textele partidelor salvate, din când în când îi făcea plăcere să le recitească. Da, dosarul „Partide salvate” era la locul lui. Pentru siguranţă, îl copie pe un disc extern. Dacă poliţiştii informaticieni îi controlau calculatorul de la distanţă în acel moment, dacă o spionau prin intermediul camerei web? Nu ştia ce să creadă. Suspiciunea îi sporea cu fiecare secundă. Dezactivă adaptorul computerului, astfel încât să nu fie conectată la Internet.

Îi fusese întreruptă posibilitatea de a juca *Domino*, de a intra în acel univers de care se îndrăgostise. Căută dosarul cu fişierele grafice. Deschise imaginea partenerului ei virtual, bărbatul numit *Dominoul viselor*. Biata de tine, îşi plânse de milă, ai ajuns să iubeşti un desen.

Nu ştia ce să facă. Un gând o ridică de pe scaun. Merse în dormitor, puse pe pat valiza albastră de serviciu. Deschise fermoarul

buzunarului exterior, scoase de acolo mica borsetă maro, uitată de turistul care coborâse grăbit în gara din Zaragoza. Îi promisese lui Enrique că urma s-o restituie. Fuseseră vorbe în vânt, nu ştia unde şi cum să-l găsească pe proprietar. Se aşeză în genunchi pe pat şi deschise borseta, îi răsturnă conţinutul pe plapumă. Pe pânza de culoare muştar se rostogoliră vraişte mai multe obiecte mici şi un CD auriu. Discul cu *Dominoul viselor*. Puse cu grijă CD-ul deoparte, îşi îndreptă atenţia asupra celorlalte mărunţişuri. Un pachet de batiste de hârtie neînceput. O folie conţinând şase tablete de Strepsils cu gust de lămâie. Două monede de cincizeci de cenţi. Două chei, într-un breloc rotund de metal, având emblema automobilelor Saab. O carte de vizită a unui atelier de restaurat cărţi. O lupă rotundă, în husă de piele. Ultima descoperire din grămăjoară o lăsă perplex: o mică piatră strălucitoare, albastră, de formă triunghiulară, având pe spate un dispozitiv cu şurub pentru a fi prinsă de îmbrăcăminte. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Îşi simţea faţa fierbinte, respira dificil. Lăsă totul pe pat şi, cu triunghiul albastru în mână, merse lângă ecranul calculatorului din salon, la imaginea bărbatului numit *Dominoul viselor*. Personajul desenat avea prins de reverul hainei - ce altceva? - un mic triunghi de culoare albastră. Ea îl crease aşa. Ce puteau însemna toate astea? Era prea mult să fie coincidenţă. Îşi muşcă inconştient vârful degetelor de la mâna stângă. Simţi un gust amar. Toamna. Trebuia să facă ceva. Ce? Să dea de urma posesorului borsetei şi să restituie obiectele. Aşa putea să-i vorbească despre dispariţia jocului de pe Internet şi, de ce nu?, despre bijuteria triunghiulară. De unde o avea străinul, cum intrase în posesia ei?

Se îmbrăcă rapid, cu un costum de stofa cafenie, jachetă şi pantaloni, îşi puse o centură lată de piele de aceeaşi culoare. Băgă borseta într-o

poşetă galbenă, o luă pe umăr şi coborî în garajul imobilului. Urcă în Fordul Ka, roşu metalizat. Părăsi subsolul încadrându-se pe şoseaua El Pardo. Se îndreptă spre nordul capitalei. Avea de gând să meargă la o secţie de poliţie, oricare în afară de cea la care lucra Santi, nu dorea să-l amestece în povestea asta. Conduse vijelios opt kilometri, până întâlni primul indicator semnalizând prezenţa unei secţii de poliţie. Părăsi şoseaua pe o ieşire laterală şi intră într-un cartier cu multe magazine. La parterul unui bloc zugrăvit în portocaliu zări intrarea secţiei. Căută loc de parcare, fu nevoită să dea câteva ture până întâlni unul în zona fără plată.

Secţia de poliţie forfotea de oameni. Se apropie de ghişeul unde o tânără solidă, în uniformă albastru închis lucra pe computer.

-Bună, salută stewardesa.

-Bună ziua, ce doriţi? întrebă poliţista.

-Am găsit o geantă, vreau s-o predau pentru a fi restituită proprietarului. Nu ştiu cum l-am putea găsi. N-are acte de identitate înăuntru. Poate după amprentele digitale.

-Conţine geanta peste 6000 de euro?

-Poftim? se încruntă Dolores.

-Am întrebat dacă geanta conţine peste 6000 de euro.

-Nu sunt bani înăuntru. Doar două monede.

-Nici alte valori? rosti curioasă tânăra. Amprentele digitale se ridică numai când sunt implicate sume peste 6000 de euro... Să văd ce pot face. Aşteptaţi.

Fata dispăru pe uşa unei camere cu pereţii de sticlă în care vorbeau mai multe persoane cu şi fără uniformă. Dolores era deja sceptică. Ştia de la Santi că poliţiştii ezitau să înregistreze anumite reclamaţii, pentru a nu trebui să raporteze cazuri nerezolvate. După două minute, pe scaunul brunetei se aşeză un bărbat cu perciuni proeminenţi, în uniformă.

-Bună ziua, salută el.

-Bună.

-Vă ascult, mi-a spus colega mea ceva despre o geantă.

-Da, am găsit-o la serviciu. O geantă mică. Poate mă ajutaţi să identific posesorul. Aşa i-aş putea-o restitui.

-Vă rog, arătaţi-mi-o.

Dolores scoase din poşetă borseta maro.

-Deci... v-aţi uitat înăuntru? întrebă bărbatul.

-Bineînţeles.

-Să vedem, deschise omul borseta.

Cotrobăi printre lucruri, se uită o clipă la CD. La final, zâmbi zeflemitor:

-Tot ce-i înăuntru nu valorează nimic.

- ...Bine, dar un om şi-a pierdut geanta.

-Obiectele astea n-au valoare. Ştiţi, cei care găsesec genţi păstrează uneori pentru ei lucruri despre care ulterior spun că nu se aflau acolo.

-Ce vreţi să ziceţi? se revoltă Dolores. Dacă asa credeţi...

Îsi întrerupse fraza, însfăcă supărată borseta. Iesi afară din secţia de poliţie. Aproape alergă la masină, se lăsă să cadă pe scaunul Şoferului. Tulburată, aruncă borseta pe locul din dreapta, împrăstiind peste tot obiectele din interior.

Asteptă până ritmul respiraţiei i se domoli. Hotărî să pornească. Vru să învârtă cheia în contact, când ceva pe scaunul din dreapta îi atrase atenţia. După împrăstierea obiectelor din borsetă, lupa deschisă căzuse peste reversul brelocului metalic. În lumina soarelui de după- amiază, stewardesa zări câteva linii subţiri încrustate pe suprafaţa argintie. Luă brelocul cu două chei si-l privi de aproape. Într-adevăr, pe spatele discului metalic cu sigla Saab erau inscripţionate foarte fin literele: „Str. Cuerno de Africa 15 7A”. Probabil, adresa unde trebuiau folosite cheile. Chei de automobil nu păreau a fi.

N-avea nevoie de ajutorul poliţiei.

Scoase GPS-ul dintr-un compartiment al bordului si-l aprinse. Introduse adresa: Strada Cuerno de Africa 15. Aparatul îi arătă: se afla la 4 kilometri de destinaţie. Nu era departe. Lipi ventuza GPS-ului de parbriz si porni în direcţia indicată de vocea masculină. Dacă acolo locuia turistul, ce urma să-i spună? Că găsise borseta pe scaunul din tren. Ce altceva? Merita să-l întrebe dacă pe computerul lui *Dominoul* funcţiona. Ori, poate mai bine, să lase borseta în faţa usii si să plece.

Ajunse într-un cartier rezidenţial, cu blocuri recent construite, aproape de un centru comercial, San Vidal. Găsi strada. Parcă în faţa unui mic bar. Adună lucrurile împrăştiate pe scaunul din dreapta şi le băgă în borsetă, o puse în poşetă. Ieşi din Ford.

Imobilul cu numărul 15. Un bloc nou, cu arhitectură modernă, în forma unui V având braţele foarte deschise, dacă l-ai fi privit de deasupra. În faţa edificiului, o zonă verde, bine întreţinută. Împrejurimile păreau curate şi ordonate.

Stewardesa se apropie de poarta închisă a blocului, formă la interfon combinaţia 7A. Niciun răspuns. Încercă să deschidă, folosind una dintre chei. Nu reuşi. A doua, însă, se potrivea. Intră într-un hol spaţios. Două uşi de lift, multe oglinzi, plante ornamentale. Chemă ascensorul. Urcă la etajul şapte şi ieşi în coridor, sigură pe ea. Cercetă numerotarea uşilor. Locuinţa cu litera A se afla vizavi de lifturi, în dreapta.

Tresări la citirea literelor scrise pe uşă, cu majuscule:

CASA DOLORES

3.8

Pe tăblia lăcuită, literele din metal auriu păreau nelalocul lor. Cine scrisese cuvintele pe uşă? Cu ce scop? Stewardesa se simţea prizoniera unor desfăşurări de evenimente a căror semnificaţie îi scăpa. Chiar aşa, ce logică avea asta? Cum putuse să apară, într-un bloc din Madrid, o uşă purtând numele ei? Ce s-o fi aflând dincolo? Dolores ţinea în mâini brelocul cu două chei. Pe una o utilizase pentru a deschide uşa de la intrarea în bloc. Dar cealaltă? O apucă uşor, o introduse cu atenţie în broască. Se potrivea. Întrucât clanţa se afla în partea stângă, însemna că uşa se deschidea spre dreapta. Răsuci cheia în sensul acelor de ceasornic, făcând o rotaţie completă, de 360 de grade. Cheia se învârtea cu uşurinţă. Apăsă clanţa, dar nu putu să deschidă. Dacă răsucea cheia încă o dată, probabil ar fi reuşit. Avu sentimentul că nu era singură pe coridor, aruncă o privire în jur. Prin ferestrele de la casa scărilor, observă în stradă o siluetă cunoscută îndreptându-se spre bloc. Turistul asiatic, proprietarul borsetei! Mai mult ca sigur, venea la apartamentul 7A. Stewardesa intră în panică. Scoase cheia din broască şi alergă la lifturi. Apăsă butonul de chemare. Îşi aminti că răsucise cheia o dată, bărbatul avea să-şi dea seama că cineva trecuse pe acolo. Reveni la uşa Casei Dolores. Introduse din nou cheia în broască, o răsuci în sens contrar acelor de ceasornic. Acum totul era ca înainte. Fugi la lift. Pe ecranul de deasupra uşilor metalice văzu: unul dintre ascensoare urca spre ultimele etaje. Cel gol chemat de ea? Sau liftul care-l aducea pe asiatic la şapte? Nu putea risca. Hotărî să coboare în viteză pe scări. Făcu cinci paşi şi se îngrozi de sunetul strident pe care îl scoteau tocurile. Îşi scoase pantofii. Cu ei într-o mână şi cu poşeta în cealaltă, începu să coboare vijelios. Conform panoului indicator, liftul în

ascensiune ajunsese la etajul cinci, continuând să urce. Dolores ajunse la şase odată cu ascensorul în mişcare. Dacă cineva urma să coboare acolo şi s-o descopere în insolita postură, agitată şi cu pantofii în vârful degetelor? Nu, liftul urcă mai departe, spre etajele superioare. Răsuflă uşurată. Continuă să coboare scările, observă pe panourile indicatoare că ascensorul ajunsese la şapte. Cu siguranţă, străinul se întorcea acasă. Străinul. Pentru ea, bărbatul n-avea nume. Nu se prezentaseră. Se gândea la el ca la „străinul" sau „turistul". Lui Enrique îi spusese că se numea Carlos. Aşa urma să-i spună de acum încolo. Carlos. „Adio, Carlos", şopti şi se grăbi să ajungă la parter. Se încălţă. Părăsi blocul cu aerul cel mai nevinovat din lume.

Se uită să vadă unde parcase Fordul Ka, îl zări. Urcă la volan. Lăsă capul pe speteaza scaunului şi răsuflă uşurată. Scăpase de întâlnirea cu Carlos ca prin urechile acului. Zona părea puţin populată. Un angajat de la curăţenia străzilor aduna gunoaie într-un cărucior pe roţi, doi copii alergau lansând în aer baloane de săpun cu ajutorul unor cercuri de plastic. Rămase privind ţintă faţada blocului 15. Surprinsă, îl zări pe Carlos ieşind pe uşa edificiului. Asiaticul se îndepărta în direcţia centrului comercial. Să meargă şi să-i restituie borseta? Stewardesa îşi luă inima în dinţi, coborî de la volan. Încuie Fordul şi porni cu discreţie pe urmele bărbatului.

Aleea şerpuia printre felinare şi tufişuri, îi fu uşor să rămână neobservată. Carlos ajunse la imensa construcţie ce adăpostea complexul San Vidal, pătrunse înăuntru pe uşa rotativă. Dolores nu-l urmă imediat. Numără în gând până la treizeci, abia apoi păşi în interiorul iluminat ostentativ. Se îngrijoră. Nu-l vedea pe asiatic nicăieri. Momentul de nesiguranţă nu dură mult, îl descoperi pe scările rulante ce duceau la etaj.

Nu mai avea cum să-l piardă din vedere. Îl observă conversând cu vânzătorul de la magazinul de articole foto. Omul de la tejghea îi arătă câteva produse mici, din cauza distanţei stewardesa nu-şi dădea seama ce. În final, Carlos alese unul. Plăti cu card bancar şi vârî pachetul în buzunarul sacoului. Nu părea să se grăbească. Merse la librăria extinsă pe o suprafaţă apreciabilă, inspectă standurile cu cărţi. La răstimpuri se oprea, lua câte un volum şi citea puţin. Dolores avea impresia că asiaticul deschidea la prima pagină şi, după ce-şi forma o părere, decidea să lase cartea şi să meargă mai departe. Îl văzu repetând operaţiunea de cel puţin cincisprezece ori. În alte împrejurări, stewardesa n-ar fi avut răbdare să urmărească pe cineva făcând asta. Dar a-l studia pe Carlos îi dădea un soi de satisfacţie interioară. Categoric, exista la asiatic ceva care o atrăgea. Avea gesturi fine, de persoană educată, se deplasa dezinvolt, toate mişcările corpului indicau că ştia ce vroia. Carlos ieşi din librărie fără să cumpere. Un lector exigent. Următoarea oprire o făcu la standul cu cravate. Vorbi cu fata ocupată să aranjeze nişte cutii, arătă cu degetul spre sacoul pe care-l purta, probabil se referea la culoare. Vânzătoarea aduse câteva cravate de nuanţă asemănătoare cu îmbrăcămintea, asiaticul le examină. Preferă una dintre ele, o primi împachetată.

De aici, bărbatul urcă la etajul al doilea, rezervat barurilor şi restaurantelor. Dolores îl urmări pe scările rulante, menţinând cu precauţie distanţa. Intenţiona să mănânce? Îl văzu oprindu-se în faţa unui local irlandez. Nu intră, ci-şi privi mobilul, probabil verifica ora. Trecu pe lângă McDonald's şi pe lângă Burger King, ezitând în faţa unui restaurant cu numele Belluci. Părea decis să se oprească, totuşi nu pătrunse în local. Începu să se plimbe răbdător încoace şi încolo. Stewardesa nu înţelegea motivul. Câteva mese erau libere, ar fi putut să se aşeze. Restaurantul,

asemenea celorlalte localuri, era separat de culoarul principal printr-un zid cu înălţimea de un metru. De afară se vedea ce se petrecea înăuntru.

Timpul trecea, iar Carlos nu făcea decât să se deplaseze de colo colo. La un moment dat, patru fete care serviseră cina la o masă de lângă geam se ridicară şi plecară. Imediat, japonezul îşi opri plimbarea aparent lipsită de sens şi merse să se aşeze acolo. Ciudat, gândi Dolores. Pe scaun, imobil, Carlos rămase cu privirea aţintită pe fereastră. Stewardesa înţelese. Îi plăceau mesele de lângă fereastră. Asta era explicaţia. O chelneriţă luă farfuriile şi tacâmurile rămase după plecarea celor patru cliente. Pentru a nu fi descoperită, Dolores intră într-o ceainărie şi ceru cafea. De la măsuţa din spatele frigiderului cu prăjituri, observa cu atenţie ce se întâmpla în restaurantul Belluci. Fu surprinsă să vadă chelneriţa punând pe masa lui Carlos două farfurii, două pahare şi două seturi de tacâmuri. Aduse o sticlă de şampanie şi turnă în ambele pahare. Asiaticul merse la un automat de vândut flori, cumpără un buchet de trandafiri. Se întoarse la loc. Lăsă buchetul pe faţa de masă, lângă cea de-a doua farfurie. Ulterior îl băgă într-un pahar cu apă. Misterioasa invitată nu apărea. Chelneriţa servi două porţii, de la distanţă păreau fileuri cu garnitură de legume. Mâncând fără grabă, Carlos începu să vorbească. Singur. Privea când spre locul din faţa sa, când spre fereastră. Dolores zâmbi. Chelneriţa de la Belluci îşi chemă două colege din bucătărie ca să-l urmărească pe furiş pe clientul ce nu părea să fie în toate minţile. Carlos îşi vedea liniştit de ale lui. Ceru partenerei invizibile permisiunea de a-i lua din farfurie o bucată de carne, o băgă în gură, ştergându-se manierat cu şerveţelul.

Stewardesa se înfioră când îşi dădu seama: străinul începuse să-i placă. O atrăgea la el felul în

care umbla, se mişca, felul în care folosea furculiţa, cum ducea paharul la buze, totul. Era îndrăgostită. Nu se poate, îşi repeta sorbind din cafea, nu se poate. Nici nu-i ştia numele. Nu-l cunoştea.

Îl văzu pe Carlos cerând la desert îngheţată de căpşuni. Îngheţata de căpşuni era desertul ei preferat! Dolores ajunse să se întrebe dacă nu cumva acesta era bărbatul pe care îl aştepta de-o viaţă. Nu putea să răspundă la întrebare, dar simplul fapt că ajunsese să şi-o pună o tulbură.

Carlos plăti consumaţia, merse la toaletă. Întârzie două minute. Ieşi, porni pe coridorul circular de la etajul doi. Dolores se grăbi să lase pe masă banii pentru cafea, plecă pe urmele lui. Asiaticul păşea elegant, încet, cu mâna stângă în buzunarul pantalonilor, în dreapta ducea plasa cu cravata şi componentele foto. Nu se opri decât în faţa cinematografului cu nouă săli, pentru a privi afişele. Îl interesa un film alb negru, un fel de muzical după modelul producţiilor mute din anii treizeci. Merse la ghişeu. Cumpără un bilet şi intră pe coridorul ce ducea spre sălile de proiecţie. Stewardesa privi orarele. Filmul începuse de cinci minute. Ce să facă? Luă decizia pe loc. La ghişeu, ceru un bilet la acelaşi film.

-Sala şapte, o informă casieriţa dându-i restul la bancnota de douăzeci de euro.

Dolores păşi prudentă pe coridorul luminat slab, în cele două culori ale filmului din sala şapte. Pătrunse în incintă. Înăuntru, nu mai mult de patruzeci de persoane. Nu atrăsese atenţia, intrarea se afla în fund. Îl descoperi pe bărbat, undeva în ultimele rânduri, aproape de marginea din stânga. Se furişă prin întuneric cu paşi de pisică, aşezându-i-se exact în spate. Inima îi bătea tare. Ridică mâna dreaptă, mângâie discret cu vârful degetelor gulerul sacoului lui Carlos, într-o atingere fină. „De ce fac asta?”, se întrebă

tremurând. Începea să aibă sentimente pentru asiatic. Trebuia neapărat să afle cine era, ce fel de persoană era. Ştia cum. Se ridică de pe scaun. Ieşi grăbită din cinematograf.

Avea în faţă două ore pentru a afla mai multe despre omul care-i acaparase gândurile. Alergă pe trotuare, pe scări de piatră, se lovi de trecători şi fugi în continuare cerându-şi scuze, nu se opri decât lângă blocul unde ştia că la etajul şapte pe o uşă stătea scris cu litere aurii: CASA DOLORES.

3.9

În faţa edificiului cu numărul 15 de pe strada Cuerno de Africa, primul lucru pe care îl făcu Dolores fu să sune la interfon. Apartamentul 7A. Bănuia despre Carlos că locuia singur, dar, nefiind convinsă, era înţelept să evite surprizele. Apăsă butonul de mai multe ori. Nu răspundea nimeni. Scoase brelocul cu sigla Saab şi folosi una dintre chei pentru a intra în scară. Obosită după alergare, se gândi să ia liftul. Nu, era preferabil să folosească scara de serviciu. Îşi scoase pantofii. Tălpile, protejate doar de ciorapii de nailon, regăsiră răcoarea gresiei negre. Ciuli urechile. Auzi dinspre coridoare un plânset de copil. Din altă direcţie veneau sunetele unui post de radio. Urcând, privea prin ferestrele de pe casa scărilor pentru a zări eventuala apropiere a cuiva, eventual a lui Carlos. Nu, până la sfârşitul filmului bărbatul avea să rămână în sala de cinema.

La etajul doi, auzi pe coridoare zgomot de paşi. Înlemni. Se lipi de perete. Temătoare, privi după colţ. Pe hol, un angajat de la curăţenie, incredibil de gras, în uniformă galben deschis, spăla podeaua cu mopul. Păşi neauzită şi urcă spre etajele superioare. Gâfâia. La trei, avea tălpile îngheţate. Îşi schimbă planul. Chemă liftul şi intră în cabină, urcă la şapte.

În faţa uşii 7A se încălţă. CASA DOLORES.

Sună la sonerie. Niciun răspuns. Băgă cheia în broască şi o roti în sensul acelor de ceasornic, de două ori. Apăsă clanţa. Deschise uşa încet, silenţios. Antreul era scufundat în întuneric. Închise în urmă şi aprinse becul din plafon.

Pe peretele din faţă se aflau două uşi. În stânga, una dublă, din sticlă mată. În dreapta, o alta, din lemn de culoare maro deschis. Pătrunse în salon, pe uşa cea mare. Şi aici, întuneric. Găsi întrerupătorul şi făcu lumină.

Panorama îi tăie respiraţia.

În incinta spaţioasă, peste tot, ea. Pe pereţi, pe tavan, pe suporturi de diferite forme şi mărimi, ea. Mai precis, fotografii ale ei. Multe imagini erau în mărime naturală, părea o cameră cu oglinzi reflectând înfăţişarea femeii care intrase. Privea înmărmurită.

Cine altul decât Carlos putuse să decoreze camera aşa? O urmărise. Mult timp. În multe locuri. Făcuse fotografii care o surprindeau în ipostaze bizare. Lângă stewardesă se afla o copie a ei, de carton, aşezată pe o bancă, tot de carton, scoţând pantoful din picior pentru a-şi aranja ciorapul. Da, îşi amintea, i se întâmplase în urmă cu două săptămâni, pe banca din staţia de metro Chueca. Pantoful o jena. Observând o bancă liberă, se aşezase să vadă de ce. Îşi amintea că peronul opus, dincolo de şinele de metal, la zece metri distanţă, era înţesat de lume. De acolo, Carlos făcuse fotografia. Deci întâlnirile din tren nu fuseseră întâmplătoare. O urmărise, o fotografiase, de cât timp? Nu putea şti. Fu înclinată să-l condamne. Îşi dădu seama că, acum, ea făcea acelaşi lucru. Se urmăreau unul pe celălalt, fără să ştie.

Scoase telefonul mobil din poşetă să privească ora. Nouă fără douăzeci. Avea la

dispoziţie o oră până la terminarea filmului. Vroia să ştie ce-l atrăgea pe Carlos la ea. Desigur, asiaticul se îndrăgostise. N-ar fi construit standurile cu fotografii fără să fi fost îndrăgostit. Suporturile, ramele, pânzele, cartoanele, toate de cea mai bună calitate, îi aminteau de expoziţiile IFEMA. Folosi mobilul pentru a filma interiorul salonului, ca amintire. Lăsă poşeta şi mobilul pe banca de carton. Într-un colţ, o văzu pe Dolores ridicându-se pe vârfuri pentru a-şi aşeza valiza pe un suport înalt. Carlos făcuse fotografia în tren, poate cu ocazia uneia dintre întâlnirile lor.

Studie de aproape fiecare exponat.

Dolores, pe holurile muzeului Prado, admirând o pictură de Modigliani. În bluză albă şi fustă roşie, ţinând mâinile la spate.

Dolores, coborând dintr-un tren urban, cu un picior pe peron şi cu celălalt pe treapta metalică.

Dolores, într-un magazin de produse cosmetice, mirosind încheietura pe care aplicase o doză de parfum.

Dolores, vorbind la telefon pe stradă, strângând inconştient între degete frunzele unui arbust aflat aproape.

Dolores, la volanul Fordului Ka, în mers, cu părul fluturând în vânt, ieşindu-i afară din maşină prin geamul coborât pe jumătate.

Dolores, în trening alb, pe o alee din parc, dând un şut unei grămezi de frunze uscate şi împrăştiindu-le în aer. Frunzele de carton, agăţate cu fire de nailon de tavan, se clătinau sub uşoara mişcare a aerului din încăpere, făcând ca fotografia să pară reală.

Alte fotografii nu mai erau. Văzuse totul.

Privi cu atenţie solul. Întreaga podea era o fotografie uriaşă, luată de la înălţime. În imagine: Dolores, pe una dintre aleile din faţa blocului ei. Fotografia fusese făcută dintr-un balcon, ori de pe terasa imobilului, eventual de la o fereastră din

zonele comune. Carlos îi cunoştea adresa. Nu cumva îi intrase în apartament?

Îşi luă poşeta şi merse în holul de la intrare, la uşa din lemn maro.

O deschise, aprinse lumina în noua încăpere. Şi aici exista o organizare asemănătoare. Pretutindeni, ecrane plate. Pe pereţi, pe console, pe diferite suporturi coborând din tavan sau fixate în podea, ecrane. Televizoare stinse. Pe ramele de plastic negru, texte serografiate cu litere argintii şi câte un buton Play. Texte precum: *Dolores zâmbind, Dolores strănutând, Dolores tuşind* etc.

Apăsă butonul televizorului cu diagonala de un metru, agăţat de tavan, având pe ramă textul *Dolores rujându-se*. Ecranul se lumină. O secvenţă video. Stewardesa, aşezată în autobuz, îşi scoase din poşetă oglinjoara şi rujul, îşi coloră buzele în roşu. Vehiculul trecea prin piaţa Cibeles. Dolores cea de pe ecran, în prim plan, îşi frecă buzele între ele, puse oglinda şi rujul în poşetă. Imaginea se opri. Ecranul redeveni negru. Filmarea durase un minut, un minut şi jumătate.

Stewardesa îşi spuse că avea timp să vadă şi celelalte filmuleţe.

Dolores strănutând. Centrul Madridului. Zi cu ploaie. Pe trotuar, sub umbrelă, Dolores făcea cu mâna după taxiuri care nu opreau. Îi veni să strănute, duse la nas mâna cu care chema taxiurile. Strănută puternic. O camionetă cu butelii de gaz portocalii trecu pe lângă trotuar, stropind- o din cap până-n picioare. Dolores, închizând nervoasă umbrela. Stop.

Dolores spunând Nu. Gara Atocha, peronul 9. Sunet de motor Diesel. Călători coborând din tren şi îndreptându-se spre incinta staţiei. În uşa unui vagon, Dolores îşi asculta colegul, pe Enrique, aflat pe peron. Din cauza gălăgiei, cuvintele nu se auzeau. Enrique vorbea cu convingere, aproape striga. Stewardesa dădea din cap că nu. Enrique

părea să repete ce spusese. Ea negă iar. Enrique, se vedea din expresia feţei, insista. Dolores îşi menţinea poziţia. Trenul se urni. Enrique făcu paşi în direcţia de mers, continuând să-i ceară ceva colegei rămase în tren. Fermă, bruneta răspundea cu gesturi ale capului: Nu, Nu, Nu. Stop.

Dolores mâncând. Un peron de gară. Probabil Barcelona, sau Valencia. Dolores, pe bancă, desfăcând un pacheţel din staniol argintiu. Un sandviş. Începu să mănânce. Muşcă puţin, mestecă bine cu gura închisă. Îşi murdări cu maioneză degetele arătător şi mijlociu de la mâna stângă. Linse tacticoasă, pe rând, fiecare deget. Se şterse cu o batistă de hârtie. Făcu ghemotoc hârtia şi staniolul, le aruncă într-un coş de gunoi. Stop.

Dolores ştergându-şi nasul. Dolores, pe stradă, lângă grilajul unui gard metalic. Duse dosul mâinii drepte la nas pentru a opri curgerea unei picături de secreţie nazală. Deschise cu gesturi repezi poşeta. Căută febril, nu găsi ce căuta. Făcu câţiva paşi. Îşi dădu de două ori capul pe spate, încercând să oprească picăturile ce ameninţau să-i curgă din nas. Privi în stânga şi-n dreapta. Rupse o frunză mare, cu margini dantelate, din tufişul de dincolo de grilaj. Se şterse la nas cu frunza. O aruncă printre barele grilajului. Stop.

Dolores zâmbind. O piaţă. Dolores, conversând cu o fetiţă în cărucior. Copilul gânguri tare. Stewardesa se aplecă spre cărucior. Fetiţa zâmbi larg. Dolores zâmbi. Fetiţa zâmbi. Dolores zâmbi. Stop. Stewardesa se amuză urmărind alte secvenţe video cu titlurile: *Dolores bând, Dolores râzând, Dolores salutând, Dolores urcând scările*.

Pe ecranul unor televizoare, dacă apăsa butonul *Play*, apărea formularea În curând, atât. Pe ramele acestora figurau texte ca: *Dolores sughiţând, Dolores dansând, Dolores fluierând, Dolores dormind, Dolores făcând cu ochiul, Dolores scuipând, Dolores chicotind, Dolores foşnind*.

Pe un mic birou, alt televizor. Pe plasticul ramei scria *Dominoul viselor*. Trase scaunul pe rotile, fără spătar. Se aşează. Apăsă butonul *Play*.

Pe ecran apăru sigla jocului *Dominoul viselor*, inima roşie în sticla pătrăţoasă, verde. O fereastră-text: *Interviul*. Unul dintre scenariile ei preferate, jucase cu bărbatul imaginar numit *Dominoul viselor*. Pe ecran începu să ruleze partida. Şi-o amintea bine, ştia perfect ce alegeri făcuse, ce replici folosise. Salvase textul partidei în format pdf. Carlos avea partida în variantă video, deşi meniul nu permitea utilizatorilor să păstreze o astfel de variantă. Cum reuşise el să salveze clipul? Cine era, de fapt, Carlos?

Aceste întrebări deveniră dintr-o dată preocupante. Se ridică de pe scaun. În *Interviul* jucase peste o oră. Rămâneau treizeci de minute până la sfârşitul filmului de la cinema, după care asiaticul avea să se întoarcă la CASA DOLORES. Privi în jur. În apartament nu putea locui cineva. Nu exista bucătărie, nu erau paturi, nici mobilier. Nu putea fi locuinţa lui Carlos.

Stewardesa căzu pe gânduri. Tâmplele îi zvâcneau. Ce-o fi vrut să spună Carlos prin expresia: *Dolores foşnind*!

3.10

Dolores, pe gânduri. În camera cu ecrane.

Uitându-se în jur, descoperi existenţa unei uşi înguste, în colţul de lângă calorifer. Unde putea să ducă? Spre altă cameră cu imagini? O deschise. Întrezări un coridor strâmt, cufundat în întuneric. Găsi întrerupătorul pe peretele din stânga, îl apăsă. Coridorul se lumină brusc. Stewardesei îi îngheţă sângele în vine. În centru, în spaţiul îngust dintre pereţi, în picioare, nemişcat, cu mâinile în

buzunarele sacoului, Carlos. Aşteptând. Aşteptând-o. O privea fix, cu ochi enigmatici. După secunde de tăcere, o întrebă:

-Îţi place?

Respiraţia ei deveni precipitată. Primul lucru pe care-l făcu, instinctiv, fu să stingă lumina.

Nu-l mai vedea în întunericul coridorului, dar simţea: era acolo. Îşi impuse să se liniştească. Încercă să-şi calmeze suflul, nu reuşi. Sentimentul că bărbatul o privea din întuneric o înspăimânta mai tare decât ochii lui sfredelitori. Decise să aprindă lumina. Carlos, tot acolo. În centru, în aceeaşi poziţie, privind-o cu calm imperturbabil. O întrebă iar, cu voce egală:

-Îţi place?

Realiză că simţea pentru el o admiraţie amestecată cu teamă, nelinişte, dorinţă şi alte sentimente imposibil de definit în acele clipe. Bătăile inimii nu-i mai erau atât de intense. Avea control asupra a ceea ce gândea şi făcea. Închise iar lumina. Aproape instantaneu, o aprinse.

-Îţi place? întrebă a treia oară Carlos.

Dolores realiză, într-o revelaţie dublată de luciditate, că acel „Carlos” nu era Carlos. Închise şi aprinse lumina de câteva ori. Îl auzi pe asiatic repetând mecanic, de tot atâtea ori, „Îţi place?”. Lăsă lumina stinsă. Scoase din poşetă mica lanternă de la serviciu, îndreptă raza spre coridor. Între pereţi nu se afla nimeni. La lumina slabă a fasciculului galben, descoperi în tavan patru proiectoare, identice cu cele folosite la crearea hologramelor. Se speriase de o hologramă. Adevăratul Carlos se afla în cinematograf, urmărind filmul alb negru.

Răsuflă uşurată. Străbătu holul până la capătul unde altă uşă stătea întredeschisă.

Intră. O încăpere cu un birou şi un scaun, de unde se putea ajunge într-o baie pătrată. Nu existau întrerupătoare, becuri, singura lumină venea de la

felinarele din stradă, prin ferestre. Bâjbâind, merse la baie şi urină. La strălucirea razelor pătrunzând printr-un mic geam, se privi în oglinda de deasupra chiuvetei. Avea cearcăne sub ochi. Era epuizată psihic. Obosită, se sprijini cu palma dreaptă de oglindă, lăsă privirea în chiuvetă. Toată încordarea de a păstra secretul CD-ului cu *Dominoul* o devorase pe dinăuntru.

Se întoarse în cameră şi se aşeză pe scaunul de la birou. O dureau picioarele. Din unicul sertar scoase un dosar subţire pe care scria cu litere cenuşii: „Cine este Dolores?" Aha. Pe prima dintre foi, un titlu:

„Dolores Barea Sanchez. Pseudo curiculum vitae."

Ce putea să ştie Carlos despre ea? La lumina lanternei, începu să citească:

„Născută în 1982, pe 17 iunie, în Madrid.

La cinci ani, descoperă acadelele cu gust de zmeură. Îi plac.

Primele studii, la Colegiul Santiago de Compostela. Din şcoală îşi aminteşte animalele împăiate din laboratorul de biologie şi sărutul pe obraz dat pe furiş de un coleg pistruiat. În timpul orelor, băiatul o priveşte întruna. Primul dintr-o listă ce va cuprinde mii.

Anii dinaintea bacalaureatului. Nu se poate concentra, urăşte să înveţe. Numeroşi admiratori.

Sebastian. Un tânăr robust, inteligent, cu planuri să devină inginer în aviaţia civilă. Atrage atenţia tinerei Dolores oferindu-i câteva discuri de vinil cu muzică electronică. Băiatul se expune în public cu o elevă blondă. Relaţia cu Dolores încetează.

Rafael. Elev la aceeaşi şcoală. În plimbările prin parc, îi recită versuri scrise de el însuşi. Fata găseşte repugnant un poem despre omizile de pe frunze. Nu mai e dispusă să-l asculte.

Diego. Dolores face cu acesta lungi călătorii pe bicicletă. Băiatul, familiarizat cu periferiile

oraşului, îi arată locuri ieşite din comun: câteva case părăsite şi un tunel plin cu apă datând din secolul al XII-lea. Tânărului i se fură bicicleta, părinţii nu-şi permit să cumpere alta.

Angel. O conduce de la şcoală spre casă. Pasionat de insectele mari, cunoaşte care păianjeni sunt veninoşi şi care nu. După coşmaruri în care văduve negre îi invadează patul, Dolores îi comunică tânărului că ştie să se întoarcă singură acasă.

Jose Luis. Fiul primarului. O aşteaptă după ore la colţ de stradă să-i arate maşina decapotabilă. Motivul: altceva n-are de arătat.

Părinţii lui Dolores observă lipsa de apetit a fetei pentru studiu, după bacalaureat îi pun în vedere să-şi caute un loc de muncă. Tânăra se angajează într-un restaurant profilat pe vânzarea de sandvişuri. Câştigă suficient cât să contribuie la cheltuielile locuinţei, îşi permite să meargă la cinematograf la sfârşit de săptămână.

21 septembrie 2004. E violată la ieşirea dintr-o discotecă. Agresorul, unul din bodyguarzii localului, se oferă s-o conducă acasă pe o stradă lăturalnică. O abuzează sexual fără ca fata să se poată împotrivi. Episodul violului îi lăsă în suflet răni adânci.

Octombrie, acelaşi an. Patronii restaurantului o presează să modifice data de pe etichetele sandvişurilor expirate, pentru a le scoate din nou la vânzare. Renunţă la serviciu.

Cu ajutorul fratelui ei, Santiago, angajat al Poliţiei, în martie 2005 obţine un post de stewardesă la compania de căi ferate, după un examen aranjat. Existenţa lui Dolores intră într-o perioadă de stabilitate.

Cinefilă pasionată, îşi petrece timpul liber în săli de cinematograf, precum cele de la Micul Cinema Studio, sau din reţeaua Renoir.

Refuză apropierea oricărui bărbat.

Părinţii decedează, tatăl în anul 2007, mama în 2009.

Se mută într-un apartament închiriat pe strada Tejares. Deţine o colecţie impresionantă de filme clasice, majoritatea achiziţionate la mâna a doua.

În 2010, cumpără un mic proiector, urmăreşte filmele preferate pe peretele dormitorului.

Atrasă de tot ce are de-a face cu frunzele. E văzută alergând pe alei acoperite cu frunze, tăvălindu-se prin frunze, odihnindu-se pe frunze. Toamna se îmbracă într-o uniformă reflectorizantă, ca cele ale muncitorilor de la salubritate, adună frunze uscate în saci de pânză, le duce acasă. Primăvara, aşterne frunzele în terasa apartamentului, închisă la exterior cu sticlă. Îşi face siseta întinsă în terasă.

Consumă dulciuri în cantităţi apreciabile. Paradoxal, silueta nu-i este afectată.

În 2011, obţine permisul de conducere auto, categoria B. Achiziţionează un automobil marca Ford Ka, culoarea roşie.

Începând din octombrie 2012, face o pasiune pentru jocul video *Dominoul viselor*"

Aici, textul se încheia. Asta descoperise şi scrisese Carlos despre ea.

Închise dosarul. Unele dintre informaţii erau atât de intime, atât de îndepărtate în timp, pur şi simplu nu înţelegea cum reuşise asiaticul să le descopere. Cum aflase despre viol? Trecuseră ani de-atunci. Cu toate că încercase să uite, întâmplarea îi era vie în minte. Mersese la discotecă împreună cu Carmen şi Ruth, două colege de serviciu. Toate trei, fără prieten sau logodnic. De obicei dansau singure, într-un colţ, după care plecau împreună cu taxiul. În acea noapte, pe Dolores o apucase o senzaţie de greaţă, îi venise ciclul. După zece minute petrecute în toaleta discotecii, propuse prietenelor să se întoarcă acasă. Fetele aveau chef de dans. Le

anunţă că pleacă singură, îşi luară la revedere. La ieşirea din discotecă, şeful bodyguarzilor, Florentino, o namilă de om, se oferi s-o conducă până la staţia de taxiuri. Deoarece se simţea vulnerabilă văzând întunericul din cartier, acceptă. Florentino spuse că ştia o scurtătură printre blocuri, o trase de mână pe acolo repetându-i că pe nicio altă fată fusta mini n-o prindea atât de bine. Scurtătura era o străduţă întunecată şi înfricoşătoare. Lângă grămada de cutii de carton aşezate în dezordine în faţa unui magazin chinezesc, bodyguardul îi spuse că i-ar plăcea s-o sărute. „Nu, te rog!", se opuse fata. O sărută împotriva voinţei ei. Se simţi strivită între muntele de carne care era Florentino şi peretele magazinului. Strigă după ajutor. El îi puse mâna pe gură şi, văzând că se agita nebuneşte, îi trase un pumn în frunte. Dolores îşi pierdu cunoştinţa. Se trezi întinsă pe spate deasupra cutiilor de carton. Prin coridorul format de blocurile de pe laturile drumului vedea norii şi luna. Durerea dintre picioare îi dădu de înţeles: nu mai era virgină. Clătinându-se, ajunse cu greu la staţia de urgenţă a unui spital apropiat. Din fericire, nu rămăsese însărcinată. Violatorul fu arestat de poliţie în aceeaşi noapte. La proces, ceilalţi bodyguarzi depuseră mărturie în favoarea lui Florentino, declarând că Dolores, îmbrăcată provocator, îl chemase pe colegul lor pe străduţa lăturalnică. Chiar şi la tribunal, Dolores mersese îmbrăcată în fustă mini cu ciorapi negri de nailon. Era mândră de picioarele ei, spre care chiar judecătorul privea involuntar. Declarat nevinovat, bodyguardul reveni la poarta discotecii. Sentinţa nedreaptă o înfurie la culme pe victima violului. Nu putea pedepsi agresorul. Totuşi, înţelese că un lucru putea să facă. Îşi aruncă fustele mini. Şedinţa din sala de judecată fu ultima ocazie în care cineva avusese ocazia să-i vadă genunchii şi coapsele.

Ce se întâmpla?... Pe neaşteptate, auzi gălăgie dinspre salon. Asta o smulse din reverie. Se întorsese Carlos de la cinematograf? Cineva păşea pe coridorul cu hologramа. Îi fu din nou frică. Nu, nu era Carlos. În cameră intră lucrătorul de la curăţenie, bărbatul incredibil de gras pe care-l văzuse pe scări, la urcare. Mintea stewardesei îl asocie cu Florentino, bodyguardul. Omul din faţa ei era şi el un munte de carne. Muntele de carne se îndreptă ameninţător spre ea.

3.11

Grasul în uniformă de angajat la curăţenie veni la Dolores şi-i smulse poşeta de pe umăr. Paralizată de teamă, femeia rămase pe scaun, la birou. Nu-şi dezlipea privirile de la intrus. Acesta deschise fermoarul poşetei, vărsă conţinutul peste dosarul „Cine este Dolores?”. Borseta lui Carlos, rujul, portmoneul, oglinjoara şi celelalte obiecte mici se rostogoliră cu zgomot pe coperta de carton. Bărbatul căuta ceva. Fiindcă acel ceva nu se afla printre lucrurile de pe masă, începu să scotocească la fundul poşetei.

Stewardesa îl văzu concentrat. Profită de neatenţia namilei, ţâşni de pe scaun luând-o la fugă prin coridorul cu hologramа. Cursa fu însă scurtă. În capăt o aştepta alt angajat de la curăţenie. Înalt, la fel de masiv, având şi el trăsături asiatice. Dolores se opri. Făcu stânga-mprejur, se întoarse în cameră. Primul individ băgase în poşetă lucrurile de pe birou, reţinu doar brelocul cu chei. O apucă de mână. Neavând altă modalitate de a se apăra, femeia strigă. Deloc impresionată, namila o împinse cu faţa la perete şi începu să-i palpeze meticulos corpul. Nu erau atingeri cu conotaţie sexuală, gesturile bărbatului aveau de-a face mai degrabă cu manevrele agenţilor de securitate din aeroporturi, cei care percheziţionează călătorii

suspecţi la îmbarcarea în avion. Când palmele lui ajunseră la glezne, îi scoase pantofii din picioare şi-i inspecţionă. Omul căuta şi altceva în afară de chei. Fără să găsească. Asiaticii schimbară replici într-o limbă necunoscută, ieşiră din încăpere ca şi cum femeia n-ar fi existat.

Dolores respira agitată, lipită de perete: o vietate prinsă în cursă. Îşi recuperă pantofii aruncaţi pe podea, se încălţă. Auzi zgomote dinspre coridor. Namilele reveneau. Bărbatul înalt aduse două scaune şi o masă, toate pliante, aşezându-le desfăcute în mijlocul camerei. Împinse lângă perete biroul şi scaunul cu rotile. Al doilea asiatic trăgea un cărucior de catering, asemănător cu cele pe care stewardesa le folosea în trenuri, la servirea călătorilor. Namila scundă puse mâna pe spătarul unuia dintre scaune, îi făcu femeii semn să se aşeze. Dolores înţelese: invitaţia nu era opţională. Se conformă.

Cei doi părăsiră încăperea.

Stewardesa aştepta. În mijlocul camerei, la masă, în faţa unui scaun gol. Scaunul nu rămase gol mai mult de două minute. Dinspre coridor se auziră paşi. În încăpere pătrunse... Carlos. Se opri în cadrul uşii. Zâmbi scurt, aidoma hologramei. Se aşeză în faţa ei. O privi în ochi, multă vreme, fără să clipească. Tăceau amândoi.

Bărbatul scoase dintr-un setar al căruciorului două pahare de plastic şi o sticlă cu suc de portocale. Turnă în pahare.

-Ce număr ai la pantofi? întrebă Carlos.

Dolores râse scurt, ca un răspuns întârziat la zâmbetul schiţat de bărbat când intrase. Nu înţelegea ce aveau oamenii ăştia cu încălţămintea ei. Se aplecă şi-şi scoase pantoful din piciorul stâng, îl aşeză graţios pe masă. Bărbatul îl luă şi se uită în interior. Citi cu voce tare:

-Treizeci şi opt.

Extrase din buzunarul sacoului o tabletă. Deschise un document, scrise ceva folosind tastatura de pe ecranul tactil.

Înainte să termine de notat, Dolores îl întrebă:

-Cum te numeşti?

Carlos răspunse fără să mişte buzele:

-*Dominoul viselor*.

Răspunsul declanşă în mintea stewardesei o avalanşă de conexiuni, majoritatea legate de partidele jucate cu personajul virtual având numele pe care bărbatul din faţa ei şi-l atribuia.

-Suferi de vreo boală cronică? întrebă *Dominoul viselor*.

-Nu, reuşi ea să răspundă. Ce-i ăsta, un interogatoriu?

-Te rog, răspunde la câteva întrebări. După aceea putem vorbi liber.

Umilită în acea zi de mai multe ori, stewardesa se resemnă:

-Te ascult...

-Ai alergie la vreun fel de alimente?

-Da.

-Ce alimente?

-La lapte. Şi usturoi.

-Ce se întâmplă... când consumi lapte sau usturoi?

-Diaree. Cronică.

-Am înţeles. Altă întrebare. Ai în acest moment probleme cu dantura?

Dezvelindu-şi dinţii, îi răspunse:

-Am dantura perfectă. Aproape perfectă.

Dominoul viselor nota ceva pe tabletă după fiecare răspuns. Închise dispozitivul şi-l băgă în buzunar.

-Cum ţi se pare casa? Îţi place? rosti privind-o.

Felul în care rostise „Îţi place?” îi reaminti iar stewardesei de hologramа din coridor.

-Aşteaptă, ceru ea.

Se ridică, merse la biroul împins lângă perete. Luă dosarul „Cine este Dolores?” şi reveni pe scaun.

-Cine este Dolores? şopti femeia cu o determinare care cerea răspuns. Cine este Dolores pentru tine?

Carlos răspunse calm:

- ...Nu ştiu.

-Nu ştii? făcu ea ochii mari. Încă nu ştii?

-E cum spui tu. Încă nu ştiu.

Asiaticul puse mâinile pe masă. Avea degete fine, îngrijite, fără inele.

-Dar cunoşti despre mine atâtea, arătă Dolores dosarul.

-Câteva pagini.

-Enorm de mult. Puţini ştiu despre mine toate astea.

-Tocmai. Ce cunosc eu despre tine, e de fapt ceea ce cunosc alţii despre tine. Vreau să aflu despre tine... de la tine.

Dominoul viselor îşi umezi buzele cu sucul de portocale din pahar.

-Ei bine, iată-mă, rosti femeia pe un ton dezarmant.

-Vei rămâne o vreme, confirmă el.

- ...O să mă obligi? Chiar dacă nu vreau? întrebă stewardesa serioasă.

Carlos se ridică în picioare, strigă privind spre uşă:

-Le-am spus să aşeze masa lângă fereastră. Acolo trebuie să stea masa. Aproape de fereastră.

Continuă către Dolores:

-Dă-mi o mână de ajutor, te rog. Să mutăm masa.

Ea se ridică. Împreună, duseră masa lângă fereastră. *Dominoul viselor* apropie scaunele. Se aşezară, în poziţiile dinainte.

La lumina albă a felinarului din stradă, chipul bărbatului, oricum livid, căpătase o paloare

accentuată. Atunci observă stewardesa: fereastra nu se putea deschide, n-avea mâner. În mintea ei, lucrurile se limpezeau. CASA DOLORES era, de fapt, ÎNCHISOAREA DOLORES. Avea în faţă bărbatul care răpise femeile de pe strada La Palma, inclusiv pe Ana. Creierul din spatele *Dominoului viselor*. Amintindu-şi că femeile captive nu fuseseră abuzate sexual, se linişti într-o oarecare măsură.

-De ce bărbaţii nu se pot apropia de tine? îi întrerupse el şirul gândurilor. Din cauza... violului?

Întrebarea lovi mintea femeii cu forţa unui spărgător de gheţuri. În împrejurări normale, n-ar fi vorbit despre asta. Cu nimeni. Dar nu se afla în împrejurări normale.

-Vrei să ştii? căută să câştige timp.

-Ştiu, veni surprinzător răspunsul lui. Cred că ştiu.

-Ştii de ce nu se poate apropia de mine niciun bărbat?... Ei bine, explică-mi. Ascult. Sunt chiar curioasă.

Dominoul viselor sorbi din lichidul portocaliu.

-Uite, Dolores... Cum te văd eu, începu asiaticul. De tine nu se poate apropia nimeni din exterior. În cazul tău, nu pielea e poarta. Tu nu poţi fi iubită începând cu pielea. Ca să fii iubită, pardon, ca tu să ajungi să iubeşti pe cineva, acel cineva trebuie să ajungă la interiorul tău.

Ea tăcea.

-Dacă cineva ajunge, dacă reuşeşte cumva să ajungă la fiinţa ta lăuntrică, te-a cucerit. Ţi-a cucerit mintea, inima. Şi, în final, pielea.

Cu buzele uscate, stewardesei nu-i venea să creadă că rostea:

-Cineva... e pe punctul de-a reuşi.

-Am reuşit? întrebă simplu *Dominoul viselor*.

- ...Am spus: „e pe punctul” de-a reuşi.

Afară, vântul bătea cu putere, frunze scuturate din plopii înalţi se loveau de fereastră şi aterizau

pe pervaz. Ca la un semn, îşi întoarseră amândoi privirea spre geam pentru a le privi.

-O frunză pe sticlă? Să fie posibil? Crezi, se poate? întrebă el continuând să fixeze exteriorul.

Uşa camerei se deschise, îşi făcu apariţia namila cea înaltă. Se apropie de Carlos ca să-i şoptească la ureche. Palidul bărbat ascultă atent, încuviinţă. Se adresă femeii:

-Ai mâncare în sertarele căruciorului. Mai târziu, o să-ţi trimit pijamaua, o pătură şi-un pat.

Spunând asta, asiaticul părăsi încăperea însoţit de angajatul de la curăţenie.

Dolores se scutură. Conversaţia cu Dominoul viselor o înfiorase. Simţea însă că dincolo de fiori se ascundea altceva: groaza. Trebuia să evadeze din acest spaţiu otrăvit. Merse în camera cu ecrane, apoi în cea cu fotografii. Carlos şi slugile sale plecaseră. Verifică uşa de la intrare. Închisă. Merse la celelalte ferestre, niciuna n-avea mâner.

O sclipire îi atrase atenţia. Pe banca de carton unde imaginea stewardesei îşi scotea pantoful, un obiect strălucitor. Mobilul ei. Ce descoperire! Lăsase telefonul pe bancă. Îl luă şi-l setă pe modul silenţios.

Fugi în holul întunecat, formă numărul lui Santi. El putea s-o salveze. Auzi în ureche soneria de la capătul celălalt. Căpitanul răspunse:

-Dolores, nu pot vorbi. Intru acum într-o şedinţă cu ministrul. Trebuie să închid. La revedere.

3.12

-Santi, nu închide, te implor! M-au sechestrat! strigă stewardesa disperată în telefon. Te implor, Santi!...

Nu percepea niciun sunet în difuzor. Îi dădură spontan lacrimile. După secunde ce i se părură o

eternitate, auzi în sfârşit vocea fratelui ei:

-M-am tras într-un colţ, să te-aud. Spune, Dolores. Spune acum.

-Sunt prizonieră, îngăimă ea.

-Nu-i o glumă...

-*Dominoul viselor*. Te-am minţit când am spus c-am aruncat CD-ul. L-am păstrat, îl am acasă, am jucat. M-au răpit.

-Zi repede! Unde te afli?

-În Getafe. Centrul comercial San Vidal.

-Eşti prizonieră în centrul comercial?

-Nu, lângă. Într-un apartament. Strada Cuerno de Africa, numărul 15, uşa 7A.

-Repetă.

-Strada Cuerno de Africa, numărul 15, uşa 7A. Ultimul etaj.

-Am memorat.

-Atenţie, pe uşă scrie „Casa Dolores”. Înăuntru sunt fotografii, televizoare, o mulţime de obiecte. O să vezi...

-Ce-ai zis că scrie pe uşă?

Stewardesei i se păru că aude zgomot de paşi. Se grăbi să meargă în camera cu căruciorul de catering, se ascunse în baie. Vru să se încuie înăuntru, uşa n-avea zăvor. Şopti în telefon:

-Pe uşă scrie „Casa Dolores”.

-Vin cât de iute pot. Lasă telefonul deschis, în caz că sun.

-N-o să te-aud. L-am pus pe silenţios.

-De ce?

-Ei nu ştiu c-am mobilul. Mi-au percheziţionat poşeta, telefonul era în altă parte.

-Cine, ei?

-*Dominoul viselor* şi oamenii lui.

-Bine. Cât eşti singură, fii cu ochii pe ecran. O să sun înainte dea intra. Pân-atunci, ascunde telefonul.

-O.K. Dacă nu răspund, e că nu pot.

-Te iubesc, surioară.

-Şi eu.

Dolores auzi „Clic”, legătura cu Santi se întrerupse. Cineva intrase în camera cu căruciorul. Luă rapid un metru de hârtie igienică şi înfăşură telefonul mobil, îl aruncă în coşul de gunoi aflat sub chiuvetă.

Uşa se deschise:

-Dolores!

Era bodyguardul cel scund. O chemă în cameră, arătându-i nişte obiecte lângă perete. Un pat pliant, desfăcut. Pe el, o pătură verde, o pijama de damă mov, în ambalaj original. Namila se lăsă pe vine, scoase de sub pat o pereche de papuci de casă. Convins că femeia înţelesese pentru cine erau, plecă legănându-şi kilogramele.

Dolores merse la geam. Scrută înfrigurată întunericul de afară, sperând să zărească girofarurile vreunei maşini de poliţie. Nimic. Nu era sigură dacă Santi şi colegii soseau în maşini cu girofar, sau optaseră pentru altă variantă.

Nu vroia să atragă atenţia, trebuia să lase impresia că se pregătea să petreacă noaptea acolo. Se dezbrăcă. Scoase pantalonii şi bluza de pijama din ambalajul de celofan, le trase peste lenjeria de corp. Luă în picioare papucii. Se simţea bine. Gândul că Santi urma să sosească o entuziasma. Merse în baie. Închise uşa, scoase pipăind ghemotocul de hârtie igienică din coşul de gunoi şi verifică ecranul mobilului. N-o sunase nimeni. Lăsă capacul peste vasul de la WC şi se aşeză, hotărâtă să aştepte.

Auzind iar paşi dinspre cameră, tresări. Înveli telefonul în hârtie şi-l lăsă în coş.

-Dolores, eşti bine? îl auzi pe *Dominoul viselor* întrebând.

Înlătură lacrimile rămase pe obraji. Răspunse:

-Da. Acum ies.

-Te aştept.

Stewardesa îşi şterse buzele cu hârtie igienică. Aruncă bucata murdară cu ruj peste

ghemotocul ce conţinea mobilul. Abia după aceea apăsă clanţa şi păşi în cameră.

Dominoul viselor, aşezat la masa de lângă fereastră, se uita la felinarele din stradă.

-Bună seara, o salută curtenitor.

-Bună seara.

-Arăţi minunat.

-Mulţumesc... Nu credeam c-o să revii, în seara asta. Mă pregăteam de culcare.

-Sincer, am vrut să văd cum îţi stă pijamaua. Am ales cu grijă culoarea. Mov, culoarea din sigla Renfe.

-Te-ai gândit la toate, încercă ea să-şi arate aprecierea.

-Te rog, ia loc, o invită bărbatul ridicându-se şi trăgând scaunul pentru ca femeia să se aşeze.

Conştientă de artificialul situaţiei, Dolores mulţumi cu un zâmbet. E doar o piesă de teatru, îşi spuse.

-Ai mâncat?

Pentru că stewardesa întârzia să răspundă, vorbi tot el:

-N-ai mâncat.

-Nu mi-e foame.

-Mie da, mărturisi *Dominul viselor*. Puţin.

-Dar ai mâncat fileuri. Şi o cutie de floricele, la cinema...

El, cu aerul cuiva luat prin surprindere, începu să bată darabana într-un picior al mesei pliante:

-De unde ştii ce-am mâncat? Si c-am fost la cinema?... M-ai urmărit, Dolores?

- ...Ei bine, da.

Dominoul viselor puse mâinile pe masă, într-un gest devenit deja familiar pentru ea.

-De ce m-ai urmărit?

Stewardesa coborî privirea spre degetele lui:

-Am descoperit. Am descoperit la tine... Există, cum să-ţi spun, în personalitatea ta.... Ceva atrăgător.

-E o declaraţie? se foi bărbatul pe scaun.

-Practic, te-am căutat să-ţi restitui borseta. Ai uitat-o în trenul de Zaragoza. Ai coborât în grabă şi-ai lăsat-o pe scaun. De-aia te-am urmărit. Totul a început de la borsetă şi de la dialogul nostru din tren.

-Nu tu ţi-ai ales meseria de stewardesă, devie el conversaţia. Aşa am înţeles.

-A fost... un rezultat de conjunctură. Aveam nevoie de un loc de muncă. S-a întâmplat cum scrie în dosar.

-Ai fi vrut să faci altceva, în viaţă?

-Poate. Nu ştiu ce meserie as fi vrut să am...

-Cum asta?

-N-am terminat ideea.

-Scuze pentru întrerupere.

-Vroiam să-ţi spun: nu ştiu exact ce meserie aş fi vrut să am, dar ştiu ce-aş fi vrut să fac.

-Nu-nţeleg.

-Îţi explic. Mi-e indiferent. Meseria pe care urma s-o am, mi-e indiferentă. De fapt, aş fi vrut să n-am nicio meserie, să nu fiu legată de un loc de muncă.

-Te vedeai o femeie de casă, cu copii?

-Nu. Mă gândeam... la o situaţie în care nici el să nu fie legat de un loc de muncă.

-Asta sună a poveste, nu a viaţă adevărată.

Se auziră ciocănituri în uşă.

-Intră, strigă *Dominoul viselor* neîntorcând capul.

Namila înaltă intră şi-i şopti ceva la ureche. De data asta, *Dominoul viselor* se ridică precipitat. Plecă împreună cu sluga fără să-şi ia măcar la revedere.

Santi şi ceilalţi poliţişti trebuie să fie pe aproape, gândi Dolores. Alergă să verifice dacă asiaticii părăsiseră apartamentul. Plecaseră. Se întoarse în baie şi scoase cu degete tremurânde

telefonul din coşul de gunoi. Santi tocmai suna. Răspunse:

-Da...

-Am ajuns, surioară. Suntem în bloc. Maşinile noastre au înconjurat zona.

-Ce să fac?

-Nimic. Ba nu. Ascunde-te undeva, dacă poţi. N-aş dori să fii luată ostatică, dacă vor să-şi asigure ieşirea.

-Să m-ascund? Unde?

-Într-un dulap, undeva, într-o cutie mare. Ai acolo ceva de genul ăsta?

-Nimic. Niciun fel de dulapuri, nimic asemănător.

-Unde eşti?

-M-am ascuns în baie.

-Perfect. Stai acolo. Am urcat scările, eu şi alţi cinci agenţi. Suntem la etajul şapte. Am găsit uşa 7A. Scrie pe ea „Casa Dolores”...

-Exact! Asta e!

-Băieţii sparg uşa. Nu te speria.

Stewardesa auzi în difuzorul telefonului zgomotul unor bubuituri puternice, înfundate.

-Gata, Dolores. Intrăm, anunţă Santi.

În mobil se auziră sunete metalice, probabil de la manevrarea unor arme, şi tropăitul păşilor făcuţi de mai multe persoane.

-Unde eşti, Dolores? întrebă Santi. Unde eşti?

-În baie.

-Chiar acum intru în baie, surioară, nu-i nimeni!

-Ai trecut prin camerele cu fotografii şi televizoare?

-Ce televizoare? Nu există nimic în apartament. E complet gol, alb. Absolut gol.

-Imposibil. Scrie pe uşă „Casa Dolores”?

- ...Scrie.

În acel moment, uşa băii se deschise. Stewardesa îl văzu pe *Dominoul viselor* rostind rece, în timp ce întindea mâna spre ea:

-Dă-mi mobilul, te rog.

A patra parte

Akiro

4.1

Pentru Akiro Tanaka, dimineaţa de miercuri începu ca oricare alta. Ajunse la sediul Poliţiei metropolitane din Tokyo la opt fără un sfert. În depozitul de la subsol, Hiroko Eto, în spatele tejghelei, îşi organiza pe hârtie activităţile zilei.

-Bună dimineaţa, unchiule, salută palidul tânăr cu respect.

-Bună dimineaţa, Akiro. Ţi-ai îmbrăcat uniforma? întrebă bătrânul fără să ridice ochii.

-Încă nu.

-Mergi şi puneţi-o.

-Da, unchiule.

-Te aştept aici la opt fix.

-Da, unchiule.

Acest schimb de replici, cu mici variaţii, se repeta în fiecare dimineaţă. Hiroko Eto, un om ordonat, respecta cu scrupulozitate orarele şi instrucţiunile de serviciu, aşteptând ca nepotul să facă la fel.

Akiro străbătu coridorul lung la capătul căruia se afla magazia cu unelte şi materiale, îmbrăcă salopeta galbenă a angajaţilor de la curăţenie. De aici ajungea în sticlărie, locul unde sechestra

femeile răpite. Makoto şi Matasaro, bodyguarzii, intrau acolo printr-un tunel de metrou, în uniforma agenţilor de securitate, şi tot prin tunel ieşeau. În magazia cu materiale, uşa de acces spre închisoarea subterană era ascunsă în spatele unor grămezi cu mături, mopuri şi cutii cu detergent. Akiro lipise pe cutii etichete mari: „Extrem de toxic, nu atingeţi”. În lipsa lui, nimeni, nici măcar unchiul, nu se încumeta să mute din loc obiectele ce camuflau intrarea în sticlărie.

Tânărul în salopetă se prezentă la tejgheaua unde Hiroko Eto aştepta. Era opt fără un minut.

-Ai venit, Akiro?

-Da, unchiule.

-Ţi-ai pus uniforma?

-Da, unchiule.

-Du-te la etajul patru, cineva a lăsat din greşeală în biroul Transporturi patru baxuri cu leşie. Pune-le pe cărucior şi coboară-le aici.

-Imediat, unchiule.

Akiro luă căruciorul gol de lângă intrarea în toaletă, îl împinse până la lifturile imense. Cu acest cărucior aducea mâncarea pentru femeile din închisoarea secretă. Intră în primul ascensor şi apăsă butonul cu cifra 4. Ştia că în urcare avea să fie oprit de alte persoane care se îndreptau spre etajele superioare. Aşa se întâmplă. La parter, fu oprit. În incinta spaţioasă intrară câţiva străini cu aspect caucazian, însoţiţi de un locotenent pe care Akiro îl zărise uneori pe coridoare. Nu se întâmpla des să vadă cetăţeni străini în sediul poliţiei. Cercetă chipurile vizitatorilor. Trei bărbaţi, alături de o femeie. Femeia însă... Nu putea fi adevărat! De necrezut! Femeia era nimeni alta decât Marta, cea pe care o eliberase recent din sticlărie! Makoto şi Masataro ar fi trebuit s-o transporte în Madrid şi s-o abandoneze lângă domiciliu. Ce se întâmplase? Oamenii lui de încredere nu-şi făcuseră datoria? La etajul unu urcară alţi doi poliţişti. Ce-l

preocupa pe Akiro cu adevărat era altceva: bruneta îl descoperise în oglinzile liftului. Deşi el purta ochelari cu lentile groase, femeia îl recunoscuse, îl fixa stupefiată. Atmosfera din cabină deveni insuportabilă. O văzu pe Marta leşinând şi căzând exact în momentul în care ascensorul opri la etajul patru. Îşi împinse căruciorul înainte şi ieşi, neîndrăznind să privească la ce se petrecea în spate. Trebuia să acţioneze repede. Cu alte cuvinte, să dispară. Încărcă urgent baxurile cu leşie din biroul Transporturi, reveni la lift. Coborî la subsol. Fără să adreseze vreun cuvânt unchiului, împinse căruciorul spre magazia din fundul coridorului. Aici scoase dintr-un dulap o tabletă, se conectă prin Wi-fi la reţeaua de supraveghere video a instituţiei, al cărei cod de acces îl spărsese în urmă cu două luni. Trecu în revistă imaginile de pe monitoarele ce supravegheau coridoarele clădirii, în sfârşit, asta era!, o văzu pe Marta, ameţită, dusă aproape pe sus la cabinetul medical. În scurt timp, femeia avea să-şi revină, poliţiştii urmau să descopere închisoarea secretă. Nu era timp de pierdut. Folosi tableta pentru a se conecta la videotelefonul din sticlărie. Răspunse Makoto:

-Da, şefule.

-Am un mesaj urgent. E grav. Am fost descoperiţi.

- ...Ce fac?

-Unde-i Masataro?

-E de serviciu în dimineaţa asta la metrou. Supraveghează validatoarele, la trei staţii depărtare de aici.

-Ia legătura cu el.

-Ce-i spun?

-Să te aştepte la capătul tunelului care iese din sticlărie. Vei fi acolo cu trei femei.

-Şefule, nu-i riscant să scoatem femeile?

-Ascultă! Pune-ţi uniforma. Veţi fi doi paznici care conduc afară din staţia de metrou nişte prostituate drogate.

-Am înţeles.

-Femeile sunt următoarele: Lucia, Nanako şi Ana. Repet: Lucia, Nanako şi Ana. Ai reţinut numele?

-Sigur. Ce fac cu ele?

-Le obligi să bea halucinogenele. Urgent. Nu mă interesează cum faci. Intri în celule, le torni paharul pe gură. Nu-i momentul să ne purtăm cu mănuşi.

-Se rezolvă.

-Le îmbraci în prostituate.

-De unde să fac rost de haine de prostituată?

-Ia o foarfecă, taie-le fustele. Taie şi mânecile.

-E clar. Cu celelalte femei, ce fac?

-Nimic. Rămân în celulele lor. Într-o oră, cel mult două, vor fi descoperite. Asta-i tot. Grăbeşte-te.

-Unde ne vedem?

-La agenţia de brokeraj.

Akiro întrerupse legătura. Luă un ciocan, cu o singură lovitură făcu ţăndări tableta. Îşi puse hainele de stradă şi alergă la tejgheaua dincolo de care Hiroko Eto îşi sorbea tacticos ceaiul. Auzind paşi apropiindu-se cu repeziciune, bătrânul ridică privirea:

-Ce s-a-ntâmplat, băiete? Unde ţi-e salopeta?

-Nu mă simt bine, unchiule.

-Ce ai?

-O criză. Mă doare capul îngrozitor.

-Să mergem la cabinetul medical, se ridică bărbatul de pe scaun.

-Nu, la cabinet nu...

-Atunci la spital.

-Am acasă medicamentul necesar. Nu pot să rămân, unchiule. La revedere. Îţi explic mâine.

Akiro întoarse spatele bătrânului înmărmurit, alergă pe scările de serviciu. Holul de la parter era înţesat de lume. Îl traversă rapid, cu ochii în podea.

Urcă pe bancheta din spate a primului taxi întâlnit în stradă:

-La primărie, repede.

Coborî geamul portierei şi privi înapoi. Clădirea Poliţiei metropolitane se pierdea în depărtare, devenind tot mai mică. Oftă uşurat. Scăpase. Era inteligent, prea inteligent să poată fi prins. Da, era bine să nu uite asta.

După cinci minute de mers, se adresă şoferului:

-Opreşte.

-Nu mergem la primărie?

-Ţine banii. Cobor.

-Imediat vă dau...

-Păstrează restul.

Akiro părăsi maşina trântind portiera. Coti pe prima stradă la dreapta, opri un alt taxi. Urcă tot pe bancheta din spate:

-La primărie, repede.

-Se face, răspunse şoferul şi demară în trombă.

În următorul sfert de oră, schimbă trei taxiuri. Ultimul îl lăsă pe strada paralelă cu cea unde se găsea agenţia de brokeraj Makoto Ltd. Merse cu pas vioi până la poarta clădirii, intră folosind cheia. În birou, se trânti pe fotoliu. Râse sarcastic. Era liber. Îşi întinse mâinile şi picioarele, ca după o trezire din somn.

Prepară o cafea, planificând ce avea de făcut în continuare. Un lucru era cert. În Japonia nu mai exista loc pentru el. Nici pentru bodyguarzii lui. Trebuiau să se facă nevăzuţi.

După o oră, fu sunat de Makoto:

-Suntem pe drum, şefule.

-Excelent. V-a mers bine?

-Totul s-a desfăşurat conform indicaţiilor primite.

-Vă felicit. Cu ce veniţi?

-Cu maşina de serviciu.

-Genial. Mergeţi direct în garaj, las uşa deschisă.

Autovehiculul firmei de securitate de la metro intră pe poartă şi coborî panta cu pietriş în garajul de la subsolul imobilului. Akiro aştepta acolo. Makoto şi Masataro ocupau locurile din faţă, pe bancheta din spate zăceau cele trei „prostituate" într-o stare de toropeală.

-Haideţi, băieţi. Le ducem sus.

Fiecare luă de mijloc câte o femeie. Ajunseră toţi şase, nu fără dificultate, în biroul lui Makoto. Lăsară prizonierele să cadă pe sofa. Erau semiconştiente. Priveau când în tavan, când spre podea. Văzând rochiile tăiate neîndemânatic cu foarfeca, Akiro izbucni din nou în hohote sarcastice. Makoto şi Masataro râseră şi ei, mai mult pentru a-şi mulţumi şeful, nu înţelegeau ce-l amuza.

-Părăsim ţara, deveni brusc serios tânărulul cel palid.

-Noi trei? întrebă Masataro. Sau... ?

-Și femeile.

-Cu birourile ce facem? interveni Makoto.

-Nimic.

-Le abandonăm?

-Le lăsăm, deocamdată. Pustii. Nu renunţăm la ele. Vor descoperi sticlăria, nu şi agenţia. Nu există nicio legătură între mine şi agenţie. Pentru toţi, eu sunt băiatul de la curăţenie, locuiesc în cartierul Kita, în apartamentul moştenit de la părinţi. Altceva important. Serverele de la etaj, le mutăm. Trebuie ascunse.

-Le transportăm?

-Nu-i timp. Poate mai încolo. Contactaţi omul nostru de la vamă. Să nu fim controlaţi.

-Câţi dolari scot din seif pentru vameş?

-Douăzeci de mii. Fiţi discreţi.

-Restul banilor...

-Ia-i pe toţi. Pregătiţi avionul. La aeroport anunţaţi că facem un zbor privat, la o manifestare

sportivă în străinătate. Inventaţi ceva.

-Unde plecăm?

-În Spania. Madrid.

Makoto rămase pe gânduri:

-Şefule, crezi că-i bună ideea?

-Am spus Madrid. Pregătiţi avionul.

4.2

După-amiază.

Deasupra Madridului se aşternea o pătură cenuşie de nori, amplificând frigul şi senzaţia de întunecime. Pe strada La Palma păşea agale o siluetă zveltă, un bărbat într-un pardesiu de culoarea norilor. O barbă stufoasă acoperea obrajii în mod normal foarte palizi, ochelari fumurii ascundeau ochii oblici. Deghizat, Akiro îşi permitea luxul de a da târcoale zonei unde locuiseră două dintre femeile pe care le ţinea captive. A treia, Marta, era liberă. „Deci asta-i strada", îşi zise. De undeva din spatele zidurilor, femeile răpite se conectaseră şi jucaseră împreună cu partenerii lor *Dominoul viselor*.

Bărbosul se opri lângă chioşcul cu ziare, ceru vânzătorului:

-*El Pais*, vă rog.

-Un euro şi douăzeci de cenţi.

-Poftim.

Puse ziarul sub braţ, îşi continuă drumul pe trotuarul îngust. Numeroase afişe anunţau dispariţia femeilor, pe ziduri, pe stâlpi, pe vitrine, inclusiv poza Martei se vedea pretutindeni, deşi fusese eliberată.

Akiro ajunse la portalul numărul 99. Aici locuia Lucia. Locuise. Pe partea cealaltă a drumului, terasa de la Mustaţa Galbenă, pustie, îşi aştepta clienţii. Se gândi să servească ceva, dorea să-l cunoască pe proprietar, bărbatul cu care se

căsătorise Nanako. Nu era prudent să fie singurul consumator de pe terasă. Când doi tineri luară loc şi comandară bere, se aşeză la o masă vecină. Ceru ceai de muşeţel şi un ştrudel cu cremă de vanilie. O femeie în vârstă, amabilă, îl servi prompt. Despre soţul lui Nanako, nici urmă. Nu ştia cum arăta.

Bău o înghiţitură de ceai. Colţul Clasic, magazinul de antichităţi administrat de soţul Martei, era închis. Frunzări ziarul, pentru a-şi omorî timpul. Între paginile cu evenimente, un tiltu îl lăsă mut: „Nouă lovitură dată mafiei japoneze *Dominoul viselor*. Senzaţională descindere a poliţiei madrilene la Tokyo."

Ce tâmpenie, îşi spuse. Mafia *Dominoul viselor*. Numai un ziarist perturbat putea născoci aşa ceva. Căută numele autorului. Un anume Juan Bautista Saavedra Botella. Lăsă ceaiul la o parte şi citi articolul.

„În ultimele luni din 2011, Poliţia Madrid, în colaborare cu Interpolul, şi-a intensificat eforturile pentru dezarticularea reţelei internaţionale *Dominoul viselor*. În acest sens, au fost stabilite noi contacte între poliţiile naţionale ale ţărilor pe teritoriul cărora îşi desfăşoară activitatea gruparea mafiotă.

În data de 7 decembrie 2011, în urma unor investigaţii derulate pe perioada a trei săptămâni, ofiţeri de poliţie spanioli şi japonezi, unii activând sub acoperire, au percheziţionat diverse imobile din capitala niponă, Tokyo. Descinderea s-a soldat cu identificarea unui important centru subteran de activitate al reţelei. Oamenii legii nu au folosit armele din dotare deoarece infractorii, simţindu-se înconjuraţi, au părăsit incinta subterană pe o ieşire secretă. Imobilul era folosit pentru sechestrarea femeilor răpite de gruparea mafiotă. Prin eforturile conjugate ale poliţiştilor din cele două ţări, s-a reuşit eliberarea a unsprezece femei, niciuna de naţionalitate spaniolă. Anchetatorii sunt convinşi

că nu este vorba de singurul loc unde răpitorii îşi duc victimele. Se estimează existenţa altor opt centre similare, în afara Japoniei. Poliţiştii nu au reuşit să descopere în ce fel au fost introduse femeile pe teritoriul nipon, nici să ajungă la capii reţelei. La faţa locului au fost descoperite arme, substanţe halucinogene şi o sofisticată reţea de supraveghere video.

Pentru protejarea intereselor anchetei, nu a fost dată publicităţii adresa imobilului.

Cele unsprezece femei, toate identificate, se găsesc în stare de sănătate stabilă. Interpolul face demersuri pentru repatrierea lor în ţările de origine.

Purtătorul de cuvânt al poliţiei capitalei a refuzat să dezvăluie numele ofiţerilor implicaţi în spectaculoasa operaţiune, din aceleaşi motive legate de protejarea intereselor anchetei.

Pentru cititorii care nu sunt familiarizaţi cu activitatea grupării mafiote *Dominoul viselor*, reamintim că delincvenţii utilizează ca momeală un joc video ilegal care circulă pe Internet şi pe CD-uri pirat. Victimele, toate de sex feminin, sunt răpite cu scopul de a fi exploatate sexual pe piaţa niponă. Cetăţenii care au accesat pagini web relaţionate cu gruparea *Dominoul viselor* sau au intrat în posesia unor copii ale jocului video sunt rugaţi să ia de urgenţă legătura cu poliţia capitalei.”

...Aiurea, total aiurea, elucubraţii, gândi Akiro şi împătură ziarul pentru a lua o gură de ceai. Ziariştii, tot ziarişti.

Ridicând privirea, îi zări pe Marta şi pe soţul ei, un bărbat cărunt, ieşind pe uşa Colţului Clasic. Curios lucru, presa nu suflase o vorbă despre eliberarea Martei. Akiro se ridică de pe scaun, lăsând pe masă ziarul şi o monedă de doi euro. Căruntul încuie uşa magazinului. Luă braţul femeii şi porniră amândoi pe stradă, la pas domol. Având

grijă să nu fie văzut, japonezul trecu pe celălalt trotuar, continuând să ţină perechea sub observaţie.

Marta păşea încet, cu mâna dreaptă pe burta umflată, vorbind cu însufleţire bărbatului care, răbdător, se străduia să meargă în acelaşi ritm cu ea. De la un chioşc cu castane prăjite, cumpărară două cornete de hârtie. Căruntul desfăcea fructele de coajă şi băga cu tandreţe în gura femeii bucăţi mici, galbene.

Perechea traversă strada şi intră într-un magazin cu articole pentru copii. Akiro îi vedea prin vitrina cu reclame la scutece şi biberoane. Lângă o zonă cu cărucioare, un vânzător tânăr le prezenta produsele. Desfăcură şi pliară diverse tipuri de cărucior. În final, optară pentru un model futurist, de culoare albastră, cu opt roţi mari, negre. Plătiră la casă şi ieşiră din magazin împingând căruciorul gol. În loc să pornească spre Colţul Clasic, cum anticipa Akiro, se îndreptară în direcţie opusă.

Căruntul lăsă castanele neconsumate unui pitic ce cânta la saxofon. Strecurându-se printre motociclete parcate haotic, cei doi pătrunseră într-un părculeţ animat. Marta arătă ceva cu degetul, spre coroanele copacilor, soţul ei sări micul gard ca să-i culeagă nişte fructe roşii, probabil strugurii ursului.

Akiro simţi telefonul vibrând în buzunar. Era Oscar, detectivul particular pe care-l angajase în urmă cu o săptămână.

-Spune, Oscar.

-Ne-am înţeles să nu-mi pronunţi numele.

-Bine. Spune-mi.

-Am obţinut imagini video cu stewardesa zâmbind.

-Satisfăcător. Altceva?

-Am luat legătura cu psihanalistul, cel la care Dolores merge de câţiva ani. Femeia a avut o tulburare psihică, o depresie, aşa ceva.

-Nu trebuie să afle că cineva s-a interesat de ea la medic.

-Stai liniştit. Nu ţi-am dat detaliile, să nu-ţi consum timpul.

-Am timp. Spune detaliile.

-N-am vorbit cu medicul în persoană. Am abordat-o discret, la terminarea programului, pe secretară, Arantxa. Pentru două mii de euro, a fost dispusă să facă fotocopii după notiţele şedinţelor pe care psihanalistul le-a ţinut cu Dolores.

-Excelent. Ai hârtiile?

-Încă nu. Mâine mă întâlnesc din nou cu secretara.

-Asta-i tot?

-Am raportul zilei. Dacă vrei să ştii ce-a făcut azi.

-Spune.

-A avut zi liberă, n-a mers la serviciu. Pe la unsprezece, s-a dus cu maşina la spălat. Preferă spălătoriile manuale, am impresia că nu vrea să-şi zgârie caroseria cu periile...

-Treci mai departe.

-A alimentat la benzinăria de lângă spălătorie, douăzeci de litri...

-Mai departe.

-A luat masa în oraş, singură, la Foster Hollywood. Să trec peste
meniu?

-Bine, treci peste meniu. Dar în raport să scrii ce-a mâncat.

-După prânz, a mers la trei filme, unul după celălalt, în cinematografe diferite.

-Ce filme?

-Le-am notat. Filme vechi, rulează numai în cinematografele mici. Nu-i plac noutăţile.

-Zi filmele.

-Imediat. Aha, sunt aici. Au fost „Călătoriile lui Sullivan", „Rebecca" cu Laurence Olivier, şi un documentar despre desuetudinea programată.

-Am văzut documentarul despre desuetudinea programată. Nu e film vechi.

-Ai dreptate, ăsta nu-i vechi. După ce-a ieşit din al treilea cinematograf, a cumpărat mâncare la pachet de la Rodilla şi s-a întors acasă. Mai vrei să ştii ceva?

-E suficient. Trimite raportul prin email.

-Un amănunt. Mi se pare că e cineva pe urmele ei.

-Nu te speria. Ai presupus corect, e cineva pe urmele ei. Eu. O să mă vezi urmărind-o, o să mă vezi vorbindu-i. Tu continuă-ţi treaba, conform planului.

-Fata asta, Dolores, e de o frumuseţe excepţională. Crede-mă, îmi face plăcere s-o filez.

-Te avertizez, Oscar. Foarte, foarte serios. Nu cumva să te apropii de ea, sau să faci ceva ce nu ţi-am cerut. Stai la distanţă.

-Nicio grijă. Totul e sub control.

-La revedere.

-Adio.

Akiro băgă telefonul în buzunar. Căută să vadă pe care dintre aleile parcului ajunsese perechea cu căruciorul albastru. Bruneta şi soţul ei, nicăieri.

Porni avântat către strada La Palma, convins că cei doi plecaseră spre casă. Lângă Colţul Clasic, încetini pasul. Văzu. Căruntul, folosind un cuţit, răzuia de pe sticla vitrinei afişul cu fotografia Martei.

4.3

Pe Akiro îl încânta noua lui viaţă în Madrid. Închiriase o vilă în zona Majadahonda, nu cunoştea locul, dar numele cartierului îi suna plăcut în urechi, părea împrumutat din japoneză. În capitala Spaniei, clima era mai blândă decât în

Tokyo, iarna zăpada lipsea cu desăvârşire. Când, într-o zi, începură să cadă din cer fulgi anemici, o mulţime frenetică de madrileni mari şi mici umplu străzile, filmând şi făcând fotografii, ca şi cum ar fi fost vorba de un miracol. Makoto şi Masataro se adaptaseră destul de repede, satisfăcuţi să probeze restaurantele cu specific nipon răspândite în tot oraşul. Cele trei femei fură obligate să locuiască în aceeaşi încăpere, din lipsă de spaţiu. Asta nu părea să le deranjeze, dimpotrivă. Pentru siguranţă, Masataro zidise cu cărămidă ferestrele de la camera lor. Pe coridor, în faţa uşii blindate, un player mp3 reproducea muzică ziua şi noaptea, încontinuu, pentru a acoperi vocile prizonierelor în caz c-ar fi încercat să strige.

După o lună de la mutarea în vilă, un incident îl determină pe palidul japonez să-şi schimbe planurile. Makoto intrase în încăperea fetelor, cu mâncarea. Una îi sări în cârcă acoperindu-i ochii cu palmele, celelalte două îl cotrobăiră prin buzunare după cheia uşii. Sesizând vânzoleala, Masataro pătrunse folosind o copie a cheii şi recurse la violenţă pentru a potoli răzvrătitele. Începând de atunci, foştii luptători de sumo mergeau în camera fetelor împreună. În plus, vila se afla nu departe de locuinţele luxoase ale unor celebri jucători de fotbal de la Real Madrid, trecerea de fani, paparazzi şi maşini de securitate privată îl făcea pe Akiro să se simtă incomod.

Începu să caute o nouă locuinţă. Pentru el, pentru bodyguarzi şi pentru prizoniere. Intenţiona să construiască în Madrid o incintă asemănătoare sticlăriei din Tokyo, un loc unde să aducă în viitor şi alte femei. Nu avea timp pentru a construi de la zero un astfel de edificiu. Se hotărî să caute o clădire gata ridicată. Imobilele disponibile fie erau vile, deci prea mici, fie erau blocuri de apartamente, prea mari. Nu agrea niciuna dintre variante. După zile de căutare descoperi că, pe fondul crizei economice, valoarea blocurilor de

apartamente scăzuse considerabil. Consultând piaţa şi făcând nişte calcule simple, ideea unui edificiu de locuinţe, unul gol, absolut gol, începu să-i placă.

Aranjă o întrevedere cu constructorul unui bloc de opt etaje din cartierul Getafe. Un imobil înalt, având la exterior geamuri fumurii, cu şase apartamente la fiecare etaj, înconjurat de zonă verde. Omul de afaceri îi ceru lui Akiro zece milioane de euro, inclusiv TVA. După două ore de tratative, fu dispus să coboare la nouă. Pentru japonez, suma era nimica toată. Bătură palma. A doua zi, în contul constructorului fură transferate nouă milioane de euro din Elveţia, ţara unde creatorul *Dominoului viselor* îşi stabilise sediul fiscal. Evident, sub identitate falsă.

Pentru început, noul proprietar înlocui interfonul de la intrarea în edificiu. În locul aparatului proiectat pentru opt etaje, comandă unul cu butoane pentru şapte. Unul dintre etaje nu urma să fie folosit, îi explică instalatorului. Planul era de a transforma etajul opt, ultimul, într-o a doua sticlărie. Numerotă uşile de la etajul opt la fel ca cele de la etajul şapte: 7A, 7B, 7C, 7D, 7E şi 7F. Practic, imobilul avea acum două etaje şapte. Dacă urcai pe scări, ajungeai mai întâi la adevăratul etaj şapte, unde apartamentele erau goale. Însă dacă luai liftul, unde în cabina modificată existau butoane pentru numai şapte etaje, apăsând butonul pentru ultimul nivel ajungeai la etajul opt, la apartamentele sticlăriei. Liftul nu oprea la adevăratul etaj şapte. Vrând să lase impresia unui investitor japonez dedicat tranzacţiilor imobiliare, Akiro puse în ferestrele câtorva apartamente afişe cu textul „Se vinde”, însoţit de un număr de telefon la care nu răspundea nimeni. Instală pretutindeni camere video, bine camuflate, conectate la monitoarele din apartamentul 7F al sticlăriei, unde-şi stabilise cartierul general. De

acolo, putea vedea ce se întâmpla în întreaga clădire. Makoto şi Masataro se mutaseră într-un apartament la etajul cinci. Ferestrele de la ultimul etaj fură schimbate cu altele fără mâner, cu geamuri antiglonţ, reflectorizante, ce nu permiteau ca din afară să se vadă ce se petrecea în interior. În apartamentele 7C, 7D şi 7E instală femeile captive. Inscripţionă pe uşile lor cuvintele: CASA LUCIA, CASA NANAKO şi CASA ANA. Deconectă curentul electric de acolo, astfel că fetele puteau beneficia doar de lumină naturală, noaptea trebuind să se mulţumească cu razele palide ale felinarelor din stradă. Aduse prizonierelor cărţi, în spaniolă, folosindu-le ca temă pentru conversaţiile purtate cu acestea.

Lui Makoto şi lui Masataro le croi la comandă costume galbene, de genul celor purtate de angajaţii serviciilor de salubritate. Nu tocmai încântaţi, cei doi se văzură nevoiţi să cureţe coridoarele blocului şi să întreţină spaţiile verzi. Terminară văzând în aceste îndeletniciri o modalitate de a-şi dezmorţi corpurile greoaie. La ordinul lui Akiro, redactau periodic scrisori către apartamentele imobilului, trimiţându-le de la diferite oficii poştale din oraş. Pe cutiile poştale instalate afară, lângă interfon, fură inscripţionate nume fictive de persoane şi de firme, poştaşul era convins că cel puţin câteva apartamente din bloc erau locuite. Bodyguarzii făcură abonamente la ziare şi reviste, pe uşa de la intrarea în edificiu apăreau la răstimpuri afişe anunţând întruniri ale locatarilor sau întreruperi la apă şi curent. În unele apartamente instalaseră reproductoare mp3 ce emiteau sunete ambientale: conversaţii, strigăte de copii, mobilă târâtă pe podea, televizoare aprinse şi altele asemănătoare. Dacă cineva, prin minune, ar fi intrat în edificiu, putea jura că acolo locuiau persoane vii, şi încă multe.

Din garajul de la subsol ieşeau dimineaţa maşini care reveneau spre seară, conduse de Makoto sau Masataro, invizibili în spatele geamurilor fumurii. Un imobil nou, ca multele altele din Madrid, cu apartamente nelocuite şi scoase la vânzare, aşa părea acest bloc de pe strada Cuerno de Africa numărul 15.

Akiro lucra de zor la amenajarea altor două apartamente de la etajul opt, 7A şi 7B, pe ale căror uşi scrisese CASA DOLORES şi CASA SARA. Aceleaşi inscripţii vedeai şi pe uşile de la adevăratul etaj şapte. Dolores şi Sara erau două femei ce accesaseră de curând prin Internet *Dominoul viselor* şi ale căror personalităţi promiteau. Japonezul avea de gând să amenajeze special apartamentele, astfel încât femeile să rămână impresionate. Adresa Sarei n-o aflase, în primul rând o interesa Dolores, o stewardesă superbă pentru care pregătea un interior senzaţional, debordând de lumină şi culoare, cu fotografii ale ei şi cu ecrane reproducând secvenţe video. Ceva şocant, ceva s-o emoţioneze.

În ziua când CASA DOLORES fu gata, Oscar, detectivul particular, îl informă pe Akiro că stewardesa era de serviciu în trenul Alvia cu plecarea la 18,55 din gara Chamartin spre Vitoria. Japonezul cumpără bilete pentru patru locuri alăturate, la clasa Preferente, stabili că era momentul să cunoască personal atractiva fiinţă. Îşi pregăti o geantă de voiaj, luă taxiul până la gară. Un angajat Renfe în vestă portocalie cu inscripţia „Atendo” îl informă că trenul avea plecarea de pe peronul doisprezece. Coborî cu scările rulante. Găsi vagonul, îşi ocupă locul.

La şapte fără cinci, trenul porni. Stewardesa, nicăieri.

În gălăgia din vagon, amestecată cu sunetul roţilor de tren, auzi o voce suavă:

-Căşti?

Întorcând capul, o zări. O ştia doar din fotografiile făcute de Oscar. Cu siguranţă, era ea. Dolores. Fermecătoare din cap până-n picioare, avansa pe coridorul îngust dintre fotolii ca pe o pasarelă de modă, undurile şoldurilor ei aveau ceva din curgerea sticlei topite. Strălucea.

Sedus, Akiro nu reuşi să răspundă când bruneta trecu pe lângă locul lui adresând fugara întrebare:

-Căşti?

Schimbându-şi de câteva ori poziţia pe fotoliu, japonezul îşi veni în fire. Luase bilete până la o staţie apropiată, trebuia s-o abordeze pe stewardesă cu prima ocazie. Peste cinci minute, o văzu revenind în vagon. Scoase din geanta de voiaj cartea pregătită dinainte, îi făcu semn cu mâna:

-Vă rog, am o întrebare.

Ea se opri, îl privi cu amabilitate formală:

-Da, ascult.

-Cer prea mult, nu ştiu. Mi-aţi putea arăta în cartea asta...

-Continuaţi, îl îndemnă văzând că se blocase.

-Nu vorbesc perfect spaniola, am un ghid de conversaţie. Am întâlnit un cuvânt nou şi n-am dicţionarul la mine. Mi l-aţi putea traduce, sau explica?

-Ce cuvânt?

Akiro puse degetul pe cuvântul *ternura*.

-Uite, aici, arătă la subsolul unei pagini. *Ternura*. Ce înseamnă *ternura*?

-Aha, *ternura*, înţelese ea. Cum aş putea să vă explic?

- ...Arătaţi-mi prin gesturi ale mâinii.

Dolores surâse:

-Mă tem că mi-e imposibil să vă arăt prin gesturi ale mâinii ce înseamnă *ternura*.

-Atunci prin cuvinte, sugeră Akiro altă soluţie. Un sinonim.

Concentrându-se, femeia îi explică:

-*Ternura* înseamnă... ar putea însemna... a mângâia faţa cuiva, în semn de iubire. Dar nu oricum. Imaginaţi-vă că mângâiaţi cu degetele un pahar fragil, de sticlă, astfel încât să nu-l spargeţi. Asta înseamnă ternura...

Dându-şi seama că folosea mâinile pentru a descrie în aer ce spunea, femeia le retrase la spate.

-O definiţie aproximativă, desigur, preciză ea.

Rostise bruneta într-adevăr cuvântul ”sticlă”?, se întreba Akiro. O invită:

-Vă rog, luaţi loc.

După ezitări şi justificări, nu tocmai convinsă, Dolores se aşeză în faţa lui. Japonezul ştia: dispunea de câteva minute pentru a-i atrage atenţia. O provocă să vorbească despre fericire şi despre dificultatea de a o obţine. Mişcarea-cheie fu cea prin care lăsă la vedere, ca din întâmplare, CD-ul cu *Dominoul viselor*. Zărind discul, stewardesa se schimbă la faţă. Era surprinsă. Vorbi cu exaltare despre joc, ca despre ceva la care ţinea mult. Realizând că avea lucruri de făcut în tren, dădu să plece.

-Numai o clipă, o reţinu Akiro. Vreau să te-ntreb ceva.

-Repede, te rog, ceru ea. Nu trebuia să m-aşez. Cu atât mai puţin să purtăm conversaţia asta. Sunt în timpul serviciului.

-Cu cine joci *Dominoul viselor*? întrebă japonezul.

-Cum... cu cine joc?

-Adică cine ţi-e partenerul. Ai un partener, nu-i aşa?

-Nu. Joc singură, mărturisi Dolores.

-Uite, îţi las parola mea. Dacă, întâmplător, ne conectăm vreodată amândoi în acelaşi moment la Internet, putem juca împreună.

-Nu cred. Nu ştiu dacă-i o idee bună.

Akiro apucă grăbit un şerveţel de pe masă. Notă un şir de litere şi cifre cu pixul:

-Ţi-am scris parola aici. Ai încredere. Poftim.

Bruneta luă şerveţelul şi ieşi din vagon.

O zări mai târziu, câteva clipe, vorbind cu un coleg căruia îi spunea „Enrique”. Un roşcat. Curând, în difuzoare se auzi vocea stewardesei anunţând că se aflau pe punctul de intra în staţia Valladolid- Campo Grande.

Trenul opri. Akiro, dezamăgit, coborî pe peron.

În interiorul gării, scoase mobilul şi formă numărul detectivului particular.

-Oscar, am o treabă suplimentară pentru tine.

-Ascult.

-Află tot ce poţi despre un coleg de muncă al lui Dolores. Numele este Enrique.

4.4

Oscar Medina aştepta telefonul unui client. În fotoliu, cu picioarele ridicate pe birou. Meditând la trecut.

Detectivul particular avea o personalitate excentrică. Purta pantofi de culori diferite, se cățăra în copacii din parcuri şi pe coloanele clădirilor istorice, se îmbăta în baruri dubioase unde participa la concursuri de spart sticle cu fruntea, arunca petarde pe stradă pentru a speria trecătorii, umbla deghizat şi făcea alte lucruri pe care oamenii sănătoşi la cap nu le fac. Din cauza felului său singular de a se comporta, nu reuşise să păstreze o slujbă mai mult de două zile. Societatea nu oferea oportunităţi celor ca el. Totuşi, inclusiv trăzniţii trebuiau să-şi plătească facturile. De aceea, continuă să-şi caute locul într-o lume încăpăţânată să nu se conformeze normelor sale. Un amic îl sfătui să devină detectiv particular. Ideea îl entuziasmă. Citise zeci de cărţi poliţiste în care detectivii stăteau toată ziulica în maşină mâncând hamburgeri şi urmărind ce fac unii şi

alţii. Îi plăceau şi maşinile, şi hamburgerii. Evident, era făcut pentru meseria asta. După studiul Constituţiei şi al altor texte juridice, se consideră pregătit să înceapă. Obţinu autorizaţie legală. Închine un birou pe o stradă retrasă, îşi făcu reclamă în presă. Construi propria pagină web şi agăţă pe faţada biroului textul „Detectiv particular”. Două luni nu-l căută nimeni. Nevoit să împrumute bani pentru chiria biroului, se gândea să renunţe. Într-una din zilele în care avea moralul la pământ, cineva îi bătu la uşă. Un director de fabrică, nevoit să lucreze multe ore, interesat să afle cum îşi petrecea timpul soţia lui, casnică. Aşa începu Oscar să mănânce hamburgeri la volanul maşinii. Realizând că niciodată nu urma să aibă clienţi mulţi şi că toţi îl căutau ca pe ultima soluţie, nu se ruşina să ceară onorarii piperate. Afacerea mergea. Politicieni şi magnaţi spionându-şi asociaţii, persoane căutând rude dispărute, companii interesate în obţinerea de secrete comerciale, bărbaţi geloşi, neveste şi mai geloase, genul ăsta de persoane îi solicitau serviciile. Cheia succesului: discreţia. Se ştia că în cartier funcţiona un detectiv particular, dar nimeni nu-l văzuse, nimeni nu-l cunoştea. Angajă o secretară, blondă cu ochi verzi, aşa, să lase impresia de instituţie „serioasă”. După ce şase luni femeia îşi petrecuse timpul la birou navigând pe Internet, detectivul o concedie. Pur şi simplu, n-avea nevoie de ea.

Excentric era şi clientul al cărui telefon îl aştepta Oscar. Un tip ce-şi spunea Norman, un japonez tânăr, palid şi plin de secrete. Îl interesau informaţii confidenţiale despre câteva dame. Mulţi bărbaţi se foloseau de serviciile lui Oscar în acelaşi scop, dar cu orientalul era altceva. Părea intelectual, rafinat, în căutarea unor femei speciale, despre a căror viaţă dorea să cunoască totul, începând de la ce flori făceau tufele din faţa casei până la cuvintele pe care le rosteau noaptea în

somn. Să afle aşa ceva nu era sarcină uşoară pentru Oscar. Dar individul lăsa impresia că era plin de bani. Ce mai, clientul ideal.

Japonezul nu-l căuta niciodată la birou. Prefera întâlniri în locuri retrase, mereu altele. Prima lor conversaţie avusese loc la înălţime, pe terasa de la Torre Espacio, unul dintre cele patru turnuri emblematice ale Madridului. Acolo, aproape de nori, sub un drapel spaniol de zece metri pătraţi fluturând cu zgomot asurzitor în vântul îngheţat, Norman îi înmânase un dosar cu datele unei oarecare Dolores Barea Sânchez, stewardesă la Renfe, despre care dorea să afle mai multe. Pe urmele damei, Oscar se văzu nevoit să călătorească în tren prin toată ţara. Cumpăra bilete la clasa Club şi-şi umplea burta la barurile din vagoanele restaurant. Notele de plată le trecea japonezului, care achita totul cu generozitate, fără să comenteze. Stewardesa, femeie singură şi introvertită, era de o frumuseţe epatantă. N-avea iubit, nu se întâlnea cu nimeni. Singurul bărbat apropiat de Dolores era fratele ei, Santiago, un poliţist capabil, aşa mergea vorba. Oscar reuşise să intre în locuinţa femeii, evident, trecând dincolo de ceea ce legea îi permitea să facă. Frumoasa nu era deloc prudentă şi nu folosea parolă la deschiderea computerului personal. Pentru detectiv fu floare la ureche să-i copieze fişierele. Femeia era la fel de atrăgătoare pe dinăuntru ca pe dinafară. Oscar, celibatar incorigibil, nu rămase indiferent în faţa delicatei fiinţe, simpla ei vedere îl tulbura. Hotărî să nu amestece afacerile cu viaţa personală, îşi impuse să se apropie de Dolores doar atât cât îi cereau îndatoririle. De fapt, palidul client îi ceruse în mod expres să n-o facă. Se temea să nu-i fie suflată comoara de sub nas?

Rumegând astfel de gânduri, auzi mobilul. Era Norman, japonezul.

-Da, ascult, rosti detectivul.

-Te aştept într-o jumătate de oră pe terenurile de golf El Encin. La găurile de lângă lac.

-Bine... n-am legitimaţie pentru clubul ăsta.

-Am aranjat. Poţi intra. Îi spui paznicului de la poartă că te aşteaptă Norman.

Legătura se întrerupse. Oscar coborî la maşină. Urcă la volan, porni spre locul de întâlnire. Conduse cu viteză pe autostrada spre Guadalajara. Trecu de Alcalâ de Henares, intră pe o buclă suspendată pentru a coti la stânga, spre câmpia clubului de golf El Encin. La poartă i se făcu semn să oprească. Un paznic coborî din maşina de supraveghere să-l întrebe:

-Bună ziua. Îmi arătaţi legitimaţia?

-Mă aşteaptă Norman.

-Oh, asta-i altă poveste. Ridic bariera.

Oscar trecu de postul de control, cu viteză redusă. Parcă între limuzinele din faţa clădirii cu birouri.

-Spre lac? intră în vorbă cu doi bătrânei într-o maşină electrică.

-Ia-o la dreapta.

-Mersi.

În zece minute, zări dincolo de colinele cu iarbă întinderea de apă verde închis. Norman stătea pe mal, lângă un cărucior plin cu crose de golf.

- ...O zi bună, ce zici? îl întâmpină japonezul.

-Aşa-i.

-Să facem câţiva paşi...

-Nu-ţi iei crosele?

-Nu, făcu Norman un gest de indiferenţă.

Pe o alee, se opriră lângă automatul cu băuturi răcoritoare.

-O Pepsi? întrebă Norman.

-De acord.

Se aşezară pe banca aflată vizavi, desfăcură dozele scoase de japonez din aparat.

-Ce-ai aflat despre Enrique? intră clientul în subiect.

-Nimic deosebit. Patruzeci şi unu de ani, locuieşte cu părinţii. Îl pasionează baschetul, în special cel feminin. Asistă săptămânal la meciuri, în Palatul Sporturilor. Evident, îndrăgostit de Dolores. Ea îl ignoră. Se salută, vorbesc la serviciu, atâta tot. Nu-i nimic între ei.

-Ce mai ai pentru mine? ceru Norman.

-Femeia, Dolores. Are o obsesie.

-Frunzele.

- ...Hei, cine-i detectivul aici?

-Ce-i place la frunze nu-i nici culoarea, nici forma, nici mirosul. Altceva o interesează. Foşnetul.

-Vorbeşti serios, Norman? Sau mă iei peste picior?

-O nouă misiune, Oscar. Altă femeie. Se numeşte Sara. Trebuie să-i afli adresa. Ai aici tot ce ştiu despre ea. Ţine.

Japonezul scoase din buzunar trei foi în format A4. Detectivul le luă şi le citi pe îndelete.

-Absolut nicio pistă, protestă. O cheamă Sara. Nu-i cunoşti numele de familie, nu ştii unde lucrează, nici cum arată. Îmi ceri imposibilul. Cum vrei să dau de ea? E blondă, brunetă?

-Nu ştiu.

-Sigur locuieşte în capitală?

-Categoric. Se conectează la Internet cu IP de Madrid. N-am obţinut adresa fizică.

-Ai măcar contul ei de Facebook, de Twitter? Cum ai descoperit-o?

-Mă tem că nu-ţi pot spune.

-Norman, ce-i cu misterul ăsta? ...Când un client ascunde date despre persoana pe care-o urmăresc, practic lucrează împotriva mea.

-Toate datele pe care ţi le pot oferi sunt pe hârtie, i-o reteză japonezul.

-Informaţii de doi bani. Ai scris, îţi citez, „*Pe vreme de ploaie, nu foloseşte umbrela*”. De unde

ştii?

-Ştiu. Ştiu şi gata.

-Ai mai scris: ”*Îşi exprimă sentimentele folosind expresii de genul Iubitul braţelor mele*”. Basme. Cu nimicurile astea vrei s-o găsesc?

-Dacă-ţi verifici contul din bancă, vei observa intrarea unor „nimicuri” suficient de stimulante pentru a te strădui să dai de ea.

-Mda... În regulă, să văd, o să caut. Unde, nu ştiu. Cum ai descoperit-o, nu vrei să-mi zici. Total aiurea. Ascultă aici, spune-mi, ce- nţelegi tu prin expresia asta: „Când păşeşte pe plaja umedă, poartă pantofi de nisip”?

4.5

În costumul de trubadur strâmt la umeri, cu cutia de vioară sub braţ, privind iscoditor împrejur, Akiro aştepta în piaţa ce găzduia sărbătoarea medievală, la intrarea dinspre strada Isaac Ramos. În urechea dreaptă avea micul dispozitiv audio prin care ţinea legătura cu Oscar. Detectivul îl informase că Dolores se afla de câteva ore în locuinţa fratelui ei. Tot Oscar îi procurase costumul de trubadur şi-i pictase faţa cu albastru, aşa o putea urmări pe stewardesă fără să fie recunoscut.

Aleile cu chioşcuri răsunau de sunete vesele, scoase din fluiere şi instrumente cu coarde. Peste tot mirosea a costiţă de porc la grătar şi a baligă de animal, organizatorii adunaseră în ţarcuri oi şi măgari ce făceau delectarea copiilor. Deoarece vânzătorul de la masa cu ulcele de lut, lângă care japonezul se oprise, îl privea deja cu suspiciune, Akiro se apropie de altă tarabă, plină cu roţi de

caşcaval afumat. Chiar avea să cumpere cineva acest morman de alimente?

Trubadurul tresări auzind în ureche vocea lui Oscar:

-Dolores a ieşit din bloc. Vine spre tine.

Frumoasa stewardesă, cu o eşarfă albă la gât, apăru păşind graţios pe aleea dintre chioşcuri. Akiro se îndepărtă de tarabă. Cu vioara sub braţ, porni pe urmele femeii, la o distanţă de câţiva metri. Privită din spate, Dolores fermeca, era atrăgătoare din orice unghi ai fi privit-o. Câteva şuviţe de la tâmple i se ridicau în vânt împletindu-se cu eşarfa de mătase, părea să aibă părul jumătate alb jumătate negru. Sunetul ritmic al tocurilor ei era singurul zgomot de paşi ce se auzea în piaţă, gândea japonezul. Dolores se opri, scoase din poşetă telefonul mobil. Vorbea şi continua să meargă. Se opri lângă bradul decorat cu stindarde din centrul pieţei. Părea că stă pe gânduri, în cele din urmă se aşeză pe bordura lată a fântânii arteziene. Se odihnea privindu-şi pantofii, fixa bombeurile strălucitoare, fără pic de praf sau noroi. Akiro ar fi dorit să-i surprindă privirea, dar bruneta ţinea ochii în jos, spre asfalt şi spre pantofii negri.

Lângă Dolores îşi făcu apariţia un bărbat cu ochelari de soare, ţinând un pahar plin din care sorbea cu ajutorul unui pai. O salută, i se aşeză alături.

-E fratele ei, îl anunţă Oscar în ureche. Stai liniştit, sunt pe-aproape. Vă văd pe toţi trei.

De ce sosise poliţistul aici, în piaţă? Dolores abia ieşise din casa acestuia. Stewardesa luă paharul cu băutura galbenă şi sorbi o înghiţitură. Deci îi plăcea să bea cu paiul, conchise Akiro. Femeia şi fratele ei se ridicară, porniră pe una dintre alei. Mergeau în direcţia teatrului de păpuşi. Încordat, japonezul îi urmărea. Ajuns sub un felinar, auzi vocea lui Oscar:

-Se-ntâmplă ceva în piaţă. O chestie ciudată.

Akiro ştia să identifice îngrijorarea în vocea unei persoane. Se opri.

-Norman, e cineva pe urmele lui Dolores. N-o urmărim doar noi. Mai e cineva.

Cine putea fi interesat de stewardesă? Întrebarea era deplasată, zeci de bărbaţi o doreau. Piaţa deveni dintr-o dată prea mică pentru atâţia urmăritori. Japonezul decise să dispară. Acesta fu şi sfatul detectivului:

-Zic să renunţăm. S-o lăsăm baltă. Ne vedem la maşină. Cât despre celălalt urmăritor, fii liniştit. L-am fotografiat.

Akiro o văzu pe Dolores întorcând privirea spre el. Fusese descoperit? Se furişă pe străduţa cu actori de pantomimă. Grăbi pasul, intră în piaţa unde - culmea! - trubaduri în costume identice cu al său interpretau o melodie săltăreaţă. Se ascunse dincolo de perdeaua teatrului de păpuşi. Păpuşarii îl văzură, continuară reprezentaţia pentru copiii din piaţă. Japonezul desfăcu rapid cutia viorii, luă dinăuntru o cămaşă şi pantaloni de blugi, le îmbrăcă peste costumul de trubadur. Scoase o sticlă cu apă şi un ghemotoc de vată, îşi curăţă vopseaua de pe faţă. Fusese pregătit să-şi schimbe înfăţişarea. Păpuşarii îl priveau contrariaţi, le oferi un zâmbet ce avu darul să-i liniştească.

Abandonă cutia viorii, ieşi de după perdea. Se amestecă în mulţime, devenind un vizitator obişnuit. Se îndreptă spre altă extremitate a pieţei, în zona terenurilor de padel. Văzu Fiat-ul lui Oscar. Detectivul, la volan, avea motorul pornit. Akiro urcă în dreapta, vehiculul demară vertiginos.

-Ce-a fost asta? întrebă tânărul cel palid. Nu te-ai înşelat?

-M-am înşelat? râse forţat Oscar. O clipă credeam c-ai angajat pe încă cineva s-o supravegheze pe Dolores.

Japonezul rosti răspicat:

-Nici vorbă. N-am angajat pe nimeni.

-Bine, bine. Ia camera de fotografiat de pe bancheta din spate, intră în meniu. O să vezi despre ce vorbesc.

Akiro întinse mâna după mica geantă Pentax, scoase aparatul. Îl porni. Ultimele fotografii capturate înfăţişau un bărbat scund, îndesat, în pantaloni şi bluză de culori închise. Omul privea concentrat undeva, probabil spre Dolores.

-Restrânge zoom-ul la tâmplă, îl sfătui Oscar.

Akiro făcu întocmai. Remarcă: personajul avea în ureche un dispozitiv mâini libere.

-Nu l-am văzut în viaţa mea, mărturisi şoferul.

-Nici eu. Cine poate fi?... Cât de departe e vila de aici?

-Douăzeci de kilometri.

Oscar conduse în linişte restul traseului, încetini pentru a se încadra pe drumul spre cartierul înconjurat de pădure. Se opri la capătul unei străduţe, în faţa vilei cu numărul 5.

-Intră în garaj, să nu fim văzuţi, porunci japonezul.

Detectivul se conformă. Înăuntru opri motorul, merse să se asigure că poarta automată de la stradă se închisese. Din garaj, cei doi trecură în bucătăria locuinţei. Aici, legat de scaun, cu o fâşie de pânză peste ochi, un bărbat slab stătea ţinând bărbia în piept. Oscar îi puse mâna pe umăr:

-Imediat îţi dăm drumul.

Omul tăcea. Akiro îl chemă pe detectiv la etaj, în camera goală.

-Oscar, trubadurul nu trebuie să sufle o vorbă. Ameninţă-l, presează-l, asigură-te că va păstra secretul. Să nu se afle că cineva s-a deghizat cu hainele lui. Fii dur. Să-i spună şefului de orchestră că s-a îmbolnăvit, o durere de spate, o migrenă. De aceea n-a putut să meargă la sărbătoare.

-Bine, mă ocup.

Japonezul merse la fereastră pentru a pune două degete pe sticlă. Cu spatele la detectiv, întrebă:

-Oscar, ţi-ai trădat vreodată un client?...

Tăcere. Dincolo de fereastră, un salcâm foşnea.

-Evident, continuă Akiro, uneori clienţii îţi cer servicii speciale. Lucruri aflate, să zicem, la limita legalităţii. Chiar dincolo de limita legalităţii. De exemplu, ce-am făcut noi azi.

-Se-ntâmplă, recunoscu detectivul.

-Aprobarea de funcţionare o primeşti de la poliţie. Ceva legături trebuie să ai cu poliţiştii.

-Sigur că am. Aşa-i meseria.

-Ai fost tentat să divulgi secrete despre clienţii tăi?

-Dac-am fost tentat? se încruntă Oscar. Nu-mi amintesc. N-am făcut-o.

-Niciodată? insistă japonezul.

-Poţi fi sigur.

-Bineînţeles, n-o vei face nici de acum înainte...

-Ascultă, Norman! se zburli detectivul. Eşti mulţumit de mine. N-o vei recunoaşte deschis, dar eşti mulţumit. În inferioritate în relaţia noastră sunt eu. Habar n-am cine eşti, ce faci, ce-nvârţi. Cum pot fi sigur că într-adevăr te cheamă Norman? Nu ţi-am cerut actele. Nu ştiu nimic despre tine.

-Ceva, totuşi, ştii. Că banii îi primeşti la timp, îl opri Akiro.

-Da, e-adevărat. Banii vin la timp.

-Deci, să vedem... Eu sunt mulţumit, tu eşti mulţumit.

-Sunt mulţumit, cât timp nimeni nu va suferi daune ireparabile.

-Ce vrei să spui?

-Ascultă. Nu ştiu ce urmăreşti cu femeile astea. Nu eşti un bărbat gelos pe urmele nevastei. Ce e-n mintea ta, ce-ai de gând să faci, n-am idee.

-Oscar... Dacă ţi-ar folosi să ştii, ţi-aş spune. Dar nu-ţi foloseşte. Nu sunt sigur dacă între mine şi femeile astea se va întâmpla, în viitor, ceva. Atât îţi pot zice. Nimic în plus... Atunci... Vei rămâne asociatul meu? Omul meu de încredere?

-Bineînţeles. Ne înţelegem bine, nimic de zis. Colaborarea noastră mă satisface. Rămânem parteneri. Însă ţine minte un lucru. Ce fac pentru tine, Norman, şi nu exagerez când zic asta, n-am mai făcut pentru nimeni, pentru niciun client. Niciodată.

4.6

Gara Atocha.

La o masă retrasă din barul Lola's, un japonez palid monologa în faţa unui blond în haine de blugi şi cu pantofi de culori diferite. Gesticulând reţinut pentru a nu vărsa ceştile de cafea, Akiro îi dădea lui Oscar ultimele instrucţiuni, cu o jumătate de oră înainte ca cei doi să urce în trenul unde Dolores era de serviciu.

-Vezi degetul ăsta? ridică japonezul arătătorul de la mâna dreaptă.

-Desigur.

-Când îl pun pe masă, în tren, ca şi cum aş apăsa o tastă, ne fotografiezi discret, pe mine şi pe Dolores. În primul rând pe ea. Ăsta-i semnalul. Momentele le aleg eu. N-aş vrea să pierzi vreun instantaneu.

-Mă străduiesc.

-Unde-i aparatul foto? Eşti pregătit? Ai memorie suficientă?

-E totul aici, în geanta de voiaj.

-L-ai camuflat?

-Camera foto e încorporată în aparatul de radio. Aparent, voi asculta un meci de fotbal. În realitate, o să vă fotografiez. De câte ori e necesar.

-Rămâne cum am stabilit. Degetul. Acţionezi când îţi fac semnalul... Bine, acum ne despărţim. Mergem la peron, fiecare urcă în tren pe cont propriu. Nu te cunosc, nu mă cunoşti.

-O întrebare, ceru detectivul.

-Spune...

-Unde mă dau jos? Tu cobori în Zaragoza. Dar eu?

-Ce scrie pe bilet?

Oscar scoase din buzunar dreptunghiul lunguieţ de culoare verzui, citi cu voce tare:

-Din Madrid-Puerta de Atocha la Camp Tarragona.

-Asta e. În Zaragoza eu cobor. Tu rămâi până-n Tarragona. Gata. Plec. După două minute, mă urmezi.

-Cafeaua o plătesc eu? se miră Oscar.

-N-ai de ales, zâmbi japonezul şi porni spre sala de îmbarcare în trenurile de mare viteză.

Prezentă biletele de două ori, prima dată controlorului de la scanerul pentru bagaje, şi din nou stewardesei de la poarta 9.

Pe peronul cufundat în ceaţă, se amestecă printre călătorii grăbiţi. Aburii albi reduceau vizibilitatea, capătul cu locomotiva nu putea fi zărit. Cu toate astea, Akiro o identifică uşor pe Dolores. În uşa vagonului numărul trei, afişa un zâmbet impecabil, fără îndoială comercial. Se apropie s-o salute:

-Bună.

-Bună ziua, răspunse femeia surprinsă.

-Oh, ce coincidenţă, se prefăcu Akiro. Sunteţi dumneavoastră, nu-i aşa? Cea de data trecută. Am purtat o discuţie amicală.

-Da, sunt eu.

O rugă să-i arate unde se afla locul de pe bilet. După primirea răspunsului, privi îndrăzneţ în ochii ei:

-Mai jucaţi *Dominoul viselor*? o întrebă fără ocolişuri.

- .. Joc, răspunse stewardesa luată din nou prin surprindere. Încă.

Conversară destul de reţinuţi pe marginea Dominoului, japonezul o invită:

-Vrei să vii puţin să stai lângă mine? Să vorbim despre joc. Nu prea am cu cine vorbi pe tema asta.

-Aş vrea, se eschivă ea, dar trenul pleacă imediat. Pornim la 17:40.

Bărbatul nu renunţă:

-Mi-ar plăcea să vorbim. În caz că trenul nu va pleca la 17,40.

-Ba da. La 17,40, puse stewardesa punct conversaţiei.

Akiro intră în vagon. Un plan, deşi improvizat, îi era clar în minte. Se uită în treacăt la detectivul tolănit comod pe scaunul 44. Se aşeză pe partea opusă, pe locul 42. Scoase mobilul din buzunar, îl sună pe Makoto. Vorbi în japoneză, convins că în preajmă nimeni nu-l înţelegea:

-Ascultă atent. Trebuie să faci ceva cu viteza fulgerului. Urgent, urgent. Iei o păpuşă gonflabilă, o îmbraci într-un pardesiu. O arunci pe calea ferată, de pe pasarela aflată lângă gara Atocha. E o singură pasarelă acolo, una ce traversează liniile trenurilor de mare viteză. Ia maşina. Să conducă Masataro. Vreo întrebare?

-Nu, se auzi vocea bodyguardului.

-Ai cincisprezece minute, zise călătorul cel palid şi închise.

Pe locul 44, Oscar asculta la radio un meci de fotbal.

Akiro se relaxă. Scoase din borseta maro un Financial Times împăturat, începu să-l răsfoiască meticulos. Trenul nu dădea semne de plecare. Peste jumătate de oră, japonezul sesiză agitaţie pe

peron. Lucrători de la Renfe alergau şi vorbeau în staţii de emisie recepţie, câţiva călători ieşiseră să vadă ce se întâmpla. Pe japonez nu-l interesa zarva de afară. Fu brusc acaparat de ce se petrecea înăuntru. Dolores, femeia pentru care făcea călătoria, se apropie de el cu mers de păpuşă perfectă. Ajunsă lângă scaunul liber din faţa lui, se aşeză fără să ceară permisiunea. Spuse:

-Sunt probleme. Trenul nu va pleca la ora programată.

Îşi puse pe masă mâinile fine, continuă:

-Avem timp. Timp să vorbim, adică.

-Ceva neprevăzut? se miră Akiro.

-Procuratura face cercetări pe şine, ceva mai încolo. Se pare că un om s-a aruncat pe calea ferată, de pe pasarelă. Un sinucigaş.

-Persoana a decedat din cauza căderii? Sau a fost călcată de tren?

Ea încercă să-l lămurească:

-Nu cunosc detalii. Trecătorii au văzut pe cineva între şine, în zona unui macaz. Au anunţat poliţia.

-Durează până pornim?

-Există un protocol pentru astfel de cazuri. Trebuie să vină medicul legist. Angajaţii de la salubritate curăţă şinele de rămăşiţele decedatului, sunt lucruri de făcut. Toamna trecută, într-o situaţie similară, când au înlăturat corpul unui sinucigaş de pe traverse, au descoperit la zece metri distanţă încă un cadavru. Sub roţi se aruncaseră doi.

-Deci a fost accident de tren, acum?

-Aşa pare. Ne vor informa.

-N-are importanţă, conchise Akiro liniştit şi atinse tăblia mesei cu degetul arătător. Regret tragedia, dar mă bucur că putem conversa.

-Vroiai să vorbim despre *Domino*.

-Aşa-i. Ţi-am spus, nu prea am cu cine vorbi despre joc. Nu găsesc informaţii nicăieri. Tu ştii ceva?

-Îmi place ceaţa, spuse ea trecându-şi mâna prin păr.

Sesizându-i gestul, Akiro atinse masa cu degetul.

-Poftim? o întrebă dându-şi seama că pierduse ideea.

-Am zis că-mi place ceaţa.

-Da, privi el afară. E ceaţă.

La doi metri distanţă, călătorul cu pantofi de culori diferite asculta captivat meciul de fotbal, mişcând încontinuu aparatul de radio pentru a obţine o transmisie de calitate.

-Mă refer, explică ea, la ceaţa care înconjoară *Dominoul viselor*. La faptul că nu există informaţii despre joc. Nu ştim cine l-a creat, ce companie îl fabrică.

Ea zâmbi spontan. Akiro lovi masa cu arătătorul.

-Joci cu cineva? întrebă japonezul.

-Nu. Joc singură. De obicei. Folosesc varianta oferită de meniu. Am creat un partener virtual, cu el joc.

-Are nume? lansă străinul altă întrebare dintr-un şir ce părea interminabil.

-Folosesc numele standard. Dominoul viselor. Joc cu *Dominoul viselor*.

-Nu-i plictisitor?

-Plictisitor? Mă înfioară, mă încântă. Fiecare partidă pătrunde până în ungherele tainice ale fiinţei mele.

Dându-şi seama că rostise mai mult decât ar fi vrut, stewardesa duse mâna la gură. Bărbatul din faţa ei atinse masa cu un singur deget.

-Mie, personal, mi se pare mai interesant să joc cu o persoană reală, sparse el tăcerea stingheră ce se crease.

-Joci cu cineva real?

322

Dolores păru să nu fie atentă la răspuns, privi spre uşa vagonului unde Enrique, controlorul, o chema prin semne.

-Scuză-mă, întrerupse ea conversaţia. Mă cheamă colegul meu. Probabil, o chestiune de serviciu.

Akiro nu lăsă să i se observe dezamăgirea. Răspunse:

-Nicio problemă.

Palidul călător văzu silueta fusiformă dispărând dincolo de uşa cu geamul de sticlă. Îi mai zări câteva clipe părul scânteietor legânându-se peste umeri şi încântătoarea femeie dispăru din câmpul lui vizual. Dintr-o dată, vagonul se transformă într-un decor anost. Pasagerii tăceau cu nasul în telefoane mobile şi tablete, nu se auzea nimic altceva în afară de vocea iritantă a comentatorului unui meci de fotbal la radio.

Akiro nu-şi atinsese obiectivul. Avusese de gând s-o convingă pe Dolores să accepte să joace împreună *Dominoul viselor*. Fuseseră întrerupţi de acel nesuferit Enrique. Japonezul avea un plan B. Verifică atent conţinutul borsetei, lăsă în interior următoarele obiecte: un pachet de batiste de hârtie, o folie cu medicamente, nişte monede, o carte de vizită oarecare, un CD cu *Dominoul viselor*, o lupă şi un breloc cu chei pe medalionul căruia era gravată fin adresa Casei Dolores.

Trenul opri în staţia Zaragoza. Akiro coborî în grabă, lăsând intenţionat borseta pe scaunul de lângă geam.

4.7

În maşina oprită între blocul unde locuia Dolores şi parc, Oscar Medina, cu binoclul la ochi, ţinea sub observaţie plimbarea superbei femei. Cu mâna stângă, detectivul ducea din când în când la

gură doza de Trina aşezată în suportul de plastic din faţa schimbătorului de viteze. Stewardesa, într-un trening negru din neopren, se plimba singură pe alei, zâmbind unor gânduri numai de ea ştiute, se învârtea pe loc, ca o adolescentă răsfăţată. Avea inocenţa pe care majoritatea femeilor de vârsta ei o pierduseră. Oprită pe podeţul arcuit peste un canal cu apă, lua frunze şi le arunca în valuri în amonte, după care fugea la balustrada din aval aşteptând să zărească apariţia lor. Nu încăpea îndoială: în interior, Dolores era o copilă. Oscar o privea captivat. Norman îl avertizase să nu se apropie excesiv de ea. Însuşi detectivul îşi fixase un set de reguli, şapte la număr, pe care să nu le încalce în timp ce-şi exercita profesia. A patra spunea: „Să nu te încurci cu femeile pe care le urmăreşti”. Se afla la un pas de a încălca această regulă.

Stewardesa începu să fugă uşor, pe o alee care o purta spre casă. Alerga plină de graţie. Frunzele umede i se lipeau de tălpi, păreau la rândul lor s-o placă. Se opri lângă poarta blocului cu numărul 3. Deschise cu cheia şi intră, dispăru în umbrele coridorului interior.

Detectivul lăsă binoclul deoparte. Avea de aşteptat. Asta făcea parte din meserie, deja nu-i mai crea un sentiment de disconfort, cum se întâmpla cândva.

Primul lucru pe care intenţiona să-l facă, fără să piardă din vedere poarta edificiului, era să-l sune pe Norman. Avea veşti. Cu ajutorul IP-ului furnizat de japonez, reuşise să identifice adresa Sarei, cealaltă femeie de care palidul tânăr era interesat. Sursa: un fost coleg de şcoală, inginer în telecomunicaţii, pentru care accesul la bazele de date ale furnizorilor de Internet nu era o problemă. Oscar îşi invitase colegul la un bar select. După două pahare de Beefeater şi câteva laude care să-i flateze orgoliul, inginerul fu de acord să procure adresa. În urmă cu două ore, fostul coleg îi

trimisese un mesaj pe mobil cu adresa: str. Amigos de Francia, nr. 28.

Detectivul formă numărul lui Norman:

-Spune, Oscar, se auzi vocea asiaticului.

-Am adresa Sarei.

-Formidabil. Te ascult.

-Amigos de Francia, 28.

-Am reţinut.

-N-am avut când să folosesc informaţia. N-am verificat. Nu-i ştiu vârsta, numele de familie, nimic. Nu i-am obţinut fotografia.

-Nicio problemă, asta mai încolo. Deocamdată, concentrează-te pe Dolores.

-Sunt în faţa locuinţei ei.

-Rămâne cum ne-am înţeles. Când iese din casă, identifici locul unde merge şi mă suni urgent. Să nu mă dezamăgeşti.

-Te-am sunat şi-acum o oră, să-ţi spun c-a ieşit în parc.

-Aşa să faci şi-n continuare.

-Fii pe pace, te sun. Nu uit.

-Pe curând, Oscar.

-La revedere.

Detectivul lăsă mobilul pe scaunul din dreapta, lângă binoclu. Îi era frig. Porni motorul maşinii, învârti la maxim butonul de încălzire. Ce putea să facă aşteptând? Scoase din bord dosarul pe a cărui copertă scria SARA, aruncă o privire peste datele oferite de Norman. De unde putea japonezul să ştie cum gândea femeia aceea, fără s-o fi văzut, fără să-i ştie adresa, profesia, numele de familie? Stranie istorie. Detectivul fusese tentat să-l urmărească pe Norman, pentru a afla unde locuia. Îl oprise a doua dintre regulile autoimpuse: „Să nu-ţi investighezi clienţii”.

În interiorul maşinii aerul începu să se încălzească. Se relaxă. Deschise dosarul, începu să citească despre Sara:

„Bună observatoare. Studiază felul în care ochii, muşchii feţei şi mâinile oamenilor exprimă fericirea, tristeţea, adevărul, minciuna.

Adoră: ciocolata, îngheţata de fistic, etichetele adezive.

Nu-i place, când e vorba de iubire, să se joace cu cuvintele.

Interesul bărbaţilor pentru corpul feminin îi repugnă. Când face obiectul unui astfel de interes, fuge.

Se teme de înălţime.

Îşi muşcă buza de jos, când zâmbeşte."

Stupizenii! Imposibil să ştii astfel de lucruri despre o femeie pe care n-o cunoşti. Detectivul se întrebă dacă asiaticul era bolnav psihic. În fond, asta nu conta. Norman era bogat, lucrul cel mai important. La banii lui, a fi întreg la minte nu era o cerinţă pentru supravieţuire.

Oscar sesiză mişcare în faţa blocului 3. Ridică privirea. Stewardesa ieşea din scară. În pantaloni şi jachetă de culoare cafenie, era încântătoare. O văzu urcând în micul Ford Ka şi demarând. Lăsă dosarul la o parte, porni pe urmele ei. Nu conduce rău fata, gândi observându-i iuţeala cu care se încadra în sensurile giratorii aglomerate. Micul automobil roşu parcă lângă o comisarie, Dolores intră înăuntru cu poşeta pe umăr. Detectivul opri provizoriu lângă şirul de maşini parcate pe dreapta, cu avariile aprinse. Îl sună pe Norman:

-A intrat într-o comisarie, în Leganes.

-Ştii de ce?

-N-am idee.

-De acord.

-Asta-i tot, Norman. Sunt cu ochii pe ea.

-Aştept următorul telefon, spuse asiaticul şi închise.

În zece minute, Dolores părăsea comisaria îndreptându-se agitată spre Ford. Oscar luă

binoclul şi-l duse la ochi să observe ce se petrecea. În maşină, stewardesa trânti la întâmplare o geantă mică, de culoare maro. Cu mâinile încleştate pe volan, privea furioasă într-un punct fix. Rămase aşa un minut. Îşi trecu de câteva ori mâinile prin păr. Manevră nişte obiecte, pe scaunul de lângă şofer. Scoase din bord un dispozitiv GPS, îl lipi de parbriz cu ajutorul ventuzei. Atinse de câteva ori cu degetul ecranul tactil al aparatului, răsuci cheia în contact. Demară impetuos, gonind spre un loc neidentificat.

Oscar, după ea.

Fordul încetini într-un cartier rezidenţial din Getafe. Majoritatea blocurilor, recent construite, erau înconjurate de macarale. Stewardesa parcă pe trotuar. Părăsi automobilul şi merse la intrarea unui edificiu nou, înconjurat de spaţii verzi. Cu gesturi nesigure, părea să caute numele cuiva pe interfon. Detectivul formă numărul lui Norman:

-Sun iar...

-Spune, Oscar.

-Dolores e activă. De la poliţie, a ajuns în Getafe, aproape de un centru comercial. O văd în faţa unui bloc pe strada Cuerno de Africa.

-Descrie blocul.

-O clădire neagră. Bine, faţada are şi panouri de culoare verde închis. La ferestre sunt anunţuri de vânzare a apartamentelor. Un bloc înalt, cu opt etaje.

-Ce număr scrie la poartă?

-Să mă uit... Cincisprezece. Numărul cincisprezece.

-Ascultă-mă!... Întrerupe urmărirea. Imediat. Pentru astăzi, eşti liber, rosti grav asiaticul.

-Dar, Norman, flerul îmi spune că locul ăsta e important pentru ea. E ceva...

-Oscar!... Fii atent la fiecare cuvânt pe care-l rostesc. Fă exact ce-ţi spun. Întrerupe urmărirea. E un ordin. Şi pleacă de acolo. Pleacă. Ai înţeles?

4.8

Sara: conectată.
Scenariu: Hanul.

Aşezat pe tronul regal, cu coroana de aur de 14 carate pe cap, Dominoul Viselor tăcea ţinând demn sceptrul în mâna dreaptă. Aşezată alături, pe micul jilţ căptuşit cu mătase albastră, regina Sara privea spre ambasadorul Ţărilor de Jos.

-Majestate, spunea diplomatul printre reverenţe, am fost trimis să vă vorbesc despre ultimele două corăbii olandeze ce se întorceau din insule pline cu mirodenii.

-Vă ascultăm, îşi asigură Dominoul Viselor oaspetele.

Dispuşi pe laturile sălii de protocol, oficialii curţii acordau şi ei atenţie bătrânului cu părul alb care părea să aibă de spus ceva important.

-Majestate, cu regret vă informez că aceste corăbii plecate acum doi ani au dispărut în urmă cu o lună, pe drumul de întoarcere, undeva lângă Cornwall.

-Sper că realizaţi gravitatea afirmaţiilor, domnule ambasador, rosti regele Dominoul Viselor pe un ton sobru ridicându-se în picioare.

-Să nu mă înţelegeţi greşit, majestate. Departe de mine gândul de a aduce vreo acuzaţie.

-Aveţi dovezi că vasele au dispărut în apele noastre teritoriale? Ambasadorul îşi duse degetele groase făcute pumn la gură, tuşi scurt:

-Există o mărturie. Mărturia unei persoane.

-Spuneaţi că vasele au dispărut fără urmă.

-Aşa e. Totuşi, armata noastră a capturat acum două săptămâni un vas al piraţilor britanici. Un matelot aflat la bord ne-a dat informaţia, în încercarea disperată de a-şi salva pielea.

-Măcar şi-a salvat-o?

-Ei bine, bietul trădător, închis într-o fostă mină de sare, îşi aşteaptă execuţia prin spânzurătoare.

-Să revenim la subiect, domnule ambasador, rosti Dominoul Viselor observând că în dreapta sa regina se foia nerăbdătoare.

-Rugămintea pe care o adresăm către înălţimea voastră, majestate, este să ne ajutaţi să recuperăm, pe cât posibil, valoroasa încărcătură.

-Căpitane Blackeye, se adresă regele unui oficial. Ordon să se înceapă cercetări pentru identificarea piraţilor care au jefuit vasele olandeze. Imediat cum afli ceva, să fiu informat fără întârziere.

-Prea bine, majestate, confirmă căpitanul cu glas dogit.

-Domnule ambasador, puse suveranul capăt vizitei oficiale, vă rog să transmiteţi regelui Olandei sentimentele mele de profundă apreciere.

Mulţumind pentru urare, bătrânul diplomat îşi luă la revedere fluturând elegant pălăria cu boruri largi împodobită cu pene de struţ. Regele se ridică în picioare şi, într-un gest elegant, luă mâna reginei pentru a păşi împreună cu aceasta pe covorul verde, spre încăperea din spatele tronurilor.

Rămaşi singuri, Dominoul Viselor şi Sara îşi zâmbiră complice.

-Mergem, domnul meu? întrebă ea dândjos de pe cap coroana subţire.

-Scoateţi şi diamantele albastre. Toate... Bine, mai puţin cele de sub sprâncene.

Sara se opri din scoaterea bijuteriilor. Îl sărută cu pasiune pe gură:

-Ah... Cuvintele tale. Te-aş asculta ore în şir.

-Nu-i timp, îi reaminti regele. Ne-aşteaptă târgul.

-Te rog, ajută-mă să-mi desfac corsetul la spate.

Dominoul Viselor merse şi dezlegă sforile împletite, reuşind să-i dea Sarei jos rochia clopot. Termină, o trase de mână:

-Vino, hainele sunt dincolo, pe pat.

Intrară în dormitor şi se îmbrăcară cu veştmintele procurate de la adminstratorul grădinii de zarzavaturi, veştminte ca ale oamenilor de rând.

-Dar nu sunt noi, observă ea.

-Normal, aşa am cerut. Câţi dintre argaţi poartă haine noi? Nu trebuie s-atragem atenţia.

Ea îmbrăcă nu fără reţinere rochia de culoare arămie, îşi puse boneta care o făcea de nerecunoscut. Regele îşi puse pantalonii şi cămaşa, luă pe deasupra vesta de piele gri, arsă de trecerea timpului. Îşi legă peste ochiul stâng o fâşie de cârpă neagră.

-Sigur n-o să ne observe nimeni lipsa? se îngrijoră Sara.

-Am ordonat să nu fim deranjaţi până dimineaţă. Sub niciun
motiv.

-Pe unde ieşim?

-Pe acolo, prin bucătărie.

Traversară în grabă încăperile pline de fum unde femeile bătrâne tocau mărunt ceapă şi morcovi fără să bănuiască cine erau necunoscuţii păşind cu privirile în podea. Cei doi nu se opriră decât în curte, unde căruţa pregătită dinainte aştepta. Urcară sprinteni, Dominoul Viselor luă hăţurile şi dădu bice pe spinarea cailor. În două minute, se aflau afară din curţile palatului.

-Libertate! strigă Sara îmbrăţişându-şi regele care în acel moment nu conducea decât o căruţă prăfuită.

-Ţi-e frică? întrebă Dominoul Viselor.

Diamantele ei de sub sprâncene răspunseră că nu. Bărbatul dădu mai tare bice cailor.

Opriră după trei sferturi de oră, în faţa hanului Două Butoaie. Era ora prânzului, în faţa stabilimentului se crease o oarecare vânzoleală. Un bărbat slăbănog, cu părul blond si lung, se apropie să-i întrebe cu jumătate de gură:

-Staţi la noi peste noapte, sau numai serviţi prânzul?

-Rămânem. Aveţi camere libere? întrebăDominoul Viselor.

-Sunt destule. Despre cameră vorbiţi înăuntru, cu stăpânul. Eu duc căruţa în curtea din spate.

-Bună treabă, conchise regele deghizat. Să ne dăm jos.

-Încă ceva, îi opri slăbănogul. Aveţi lucruri de valoare? Dacă aveţi, luaţi-le în cameră, nu răspundem pentru ele.

Regele si regina se uitară unul spre celălalt, ea răspunse:

-Nu, n-avem în căruţă lucruri de valoare.

-Bine. Cailor le dăm ceva paie.

Străinii intrară în hanul plin de lume. Un bărbat solid, roşcovan, dirija două fete care duceau si aduceau de la mese farfurii si ulcioare.

-Fiţi bineveniţi, se apropie roşcovanul. Cu ce vă servim?

-Vrem o cameră pentru la noapte, zise Dominoul Viselor.

-Avem. Lasă două monede în palma asta, întinse matahala spre rege o mână grăsuţă.

Dominoul Viselor scoase din punga ce-o avea la brâu trei monede pentru hangiu:

-Ţine, adu-ne si ceva de mâncare în cameră.

-S-a făcut. Ce să pregătească fata?

-Un pui fript si vin roşu. Nimic altceva.

-Mary, strigă roşcovanul către una dintre fetele ce alergau prin încăperea cu tavanul de scânduri. Arată-le dânşilor camera de sus, cea din capătul coridorului.

-Puiul să fie bine fript, ceru Sara.

Fata numită Mary îi conduse la etaj pe scări de piatră. Odaia era luminoasă şi, lucru rar în hanuri, curată. Îmbujorată, fata aştepta să le audă opinia.

-Ne place, spuse Sara. Mulţumim. Te rugăm, nu întârzia cu mâncarea.

Mary ieşi. Dominoul Viselor luă în braţe regina şi o aşeză pe pat, îşi apropie buzele de obrajii ei în atingeri suave. Femeia, satisfăcută, schiţa când şi când mici gemete.

-Nu prea ai fost sărutată prin hanuri, îi observă el desfătarea de pe faţă.

- ...Nu.

La uşă bătu Mary. Lăsă pe masă puiul fierbinte într-o farfurie de lut, un ulcior acoperit cu o tăblie de lemn şi două căni. Sesizându-le dorinţa de a rămâne singuri, şopti înainte de a ieşi:

-Trebuie să mă-ntorc la bucătărie. Lângă fereastră aveţi şi apă în găleată.

-Apa, pentru mai târziu, îi zise Dominoul Viselor Sarei. As bea nişte vin.

Merse la ulcior. Când să toarne în căni, se opri.

-S-a zăpăcit fătuţa asta, rosti indispus. A adus vin alb, nu roşu. Aşteaptă. Cobor să-mi schimbe ulciorul.

Jos, în sala de mese, atmosfera se mai liniştise.

-Hangiule, strigă Dominoul Viselor. E o problemă cu vinul.

-Imposibil, se răţoi roşcovanul nevrând să-i fie diminuată reputaţia băuturii în faţa clienţilor.

-Uită-te în ulcior. Am cerut vin roşu. Vinul ăsta e la fel de roşu ca părul băiatului care mi-a tras căruţa în curtea din spate.

Hangiul îşi scărpină vârful capului, părând cu adevărat în încurcătură.

-Cu vinul se rezolvă. Mary, dă-i domnului din vinul roşu. Aţi spus că un băiat v-a tras căruţa în spatele hanului?

-Exact. Un blond deşirat.

-Cerule! strigă hangiul ducându-şi mâinile la tâmple. N-am niciun argat blond, şi nici curte din spate n-are hanul nostru. Ai fost furat. Ţi-au luat căruţa. Ai dat căruţa unui tâlhar.

-Nu se poate, începu regele să înţeleagă ce se întâmplase.

Auzind strigătele hangiului, Sara coborî să vadă ce se petrecea.

Dominoul Viselor alergă în faţa clădirii. Căruţa, nicăieri. Reveni în interior să-i spună reginei:

-Ne-au furat căruţa.

-Acum, căruţa dumitale e departe. Poate hoţul a luat-o spre râu, poate spre pădure. Dar uite, e aici căpitanul Craig. Tocmai şi-a terminat prânzul...

-Am auzit, am auzit, se ridică de la o masă de patru persoane un bărbat măsliniu, cu tunică neagră.

Decis să nu-şi complice după-amiaza, Dominoul Viselor bătu în retragere:

-Nu-i nimic, nu vrem să deranjăm. Găsim noi singuri căruţa. Luă mâna Sarei şi, cu ulciorul de vin roşu sub braţ, porni spre scări.

-Staţi aşa, se enervă căpitanul Craig. Cum adică? Nu reclamaţi furtul căruţei?

-Nu, nu, lăsaţi, continuă regele să se retragă.

-O clipă, străine, ridică vocea oficialul în tunică neagră. Târgul ăsta mişună de spioni. De unde vii? Cine eşti? Cu ce te-ocupi?

Lucrurile începeau să ia o întorsătură nedorită. Dominoul Viselor lăsă ulciorul pe trepte.

-Eu... şi nevastă-mea... lucrăm la grădina de zarzavaturi a regelui.

- ...La zarzavaturi, ai? Astea-s degete de grădinărească? întrebă maliţios căpitanul ridicând

una dintre palmele Sarei s-o poată vedea toţi.

-Ia mâna de pe nevasta mea, se zburli Dominoul Viselor sărind s-o protejeze pe regină.

Soldaţii cu care căpitanul prânzise se ridicară de la masă înconjurându-i.

-Legaţi-l, ordonă Craig. Legaţi-i pe amândoi. Ăştia sunt spioni toată ziua.

-Dar, domnule căpitan, interveni hangiul. Poate chiar lucrează la grădinile regelui.

-O s-aflăm cât de curând. Îi ducem acum la palat. Dacă acolo o să vă recunoască, se adresă Dominoului Viselor, sunteţi liberi.

Împreună cu scuzele mele. Dacă nu, vă mănâncă ocna. Ce zici, spionule, o să vă recunoască cineva la palat?

Căpitanul nu primi răspuns. Verifică legăturile de la mâinile străinilor, neînţelegând de ce aceştia, după ce mustăciră o vreme privindu-se cu coada ochiului, sfârşiră prin a izbucni în hohote nestăvilite de râs.

4.9

Pe scaunele din faţă ale furgonetei, Akiro şi Masataro aşteptau lăsarea întunericului. La volan stătea bodyguardul. Fostul luptător de sumo nu se afla pentru prima dată pe strada Amigos de Francia. Dăduse şi zilele trecute târcoale casei de la numărul 28, domiciliul jucătoarei numite Sara, împreună cu Makoto.

Tânărul cel palid ţinea pe genunchi laptopul deschis la pagina web *Dominoul viselor*, ridicând uneori privirea pentru a se uita la poarta de fier forjat. Casa, vizibilă din stradă, era bine conservată. Ferestrele luminate se terminau la partea de sus în semicerc, cu basoreliefuri florale. O pătură abundentă de plante agăţătoare îmbrăca gardul de cărămidă din care se înălţau vertical ţepi ascuţite.

-Nu putem vedea toate ferestrele, comentă Akiro pentru sine.

Deşi nu fusese întrebat, Masataro îşi permise să se exprime:

-Dacă-i nevoie, mut furgoneta. Să găsim cea mai bună poziţie.

-Exact.

-Au câini, reaminti bodyguardul.

-Oricum, nu intrăm azi.

-Câini răi, continuă Masataro ideea.

-Ţi-e frică de câini? întrebă Akiro, zâmbind cu aerul celui care a descoperit un secret.

-Am... reţinere faţă de câini. Când eram copil, sora mea a fost desfigurată de un rotweiller.

-Pân-acum n-ai refuzat misiunile în care riscai să întâlneşti câini. Au fost câteva.

-Port pistolul cu amortizor la mine. Aşa mă simt în siguranţă.

-Masataro, eşti puternic. Poţi uşor suci gâtul unui câine.

-Ar însemna să-l apuc de bot. Am ororare de dinţii câinilor. De balele lor.

Akiro nu mai comentă pe marginea subiectului. Ştia că oamenii erau împărţiţi în două categorii. Unii care iubeau animalele de companie, alţii care le detestau. La mijloc, între cele două extreme, erau puţini.

În cabină se auzi soneria unui mobil.

-Şefule, cred că al tău sună, anunţă bodyguardul.

-Da, răspund, îşi dezlipi Akiro privirea de ecran.

Scoase din buzunarul sacoului un iPhone. Reglă aparatul pe difuzor şi răspunse:

-Spune, Oscar.

-A intrat într-o comisarie, în Leganes.

-Ştii de ce?

-N-am idee.

-De acord.

-Asta-i tot, Norman, anunţă detectivul. Sunt cu ochii pe ea.

-Aştept următorul telefon, rosti imperativ Akiro înainte de a închide.

Palidul şef îşi reîndreptă atenţia spre laptop. Masataro nu îndrăzni să-l deranjeze. Rămaseră în tăcere.

Se animară când în faţa porţii de fier forjat opri un Citroen gri. Parbrizul şi geamurile laterale reflectau lumina apusului de soare, nu se vedea limpede persoana din maşină. Poarta se deschise, activată de la distanţă. Automobilul pătrunse în curte. Din nou, cineva apelă telefonul lui Akiro.

-Sun iar, se auzi vocea detectivului.

-Spune, Oscar.

-Dolores e activă. De la poliţie, a ajuns în Getafe, aproape de un centru comercial. O văd în faţa unui bloc pe strada Cuerno de Africa.

Akiro amuţi. Masataro se întoarse brusc să-l privească.

- ...Descrie blocul, îşi recăptă siguranţa creatorul *Dominoului*.

-O clădire neagră. Bine, faţada are şi panouri de culoare verde închis. La ferestre sunt anunţuri de vânzare a apartamentelor. Un bloc înalt, cu opt etaje.

Detectivul se afla pe punctul de a face o descoperire incomodă. Akiro nu dorea să-şi deconspire locul de unde dirija activităţile legate de Dominoul viselor. Trebuia să-l împiedice pe Oscar să continue investigaţia. Îl întrebă:

-Ce număr scrie la intrare?

-Să mă uit... Cincisprezece. Numărul cincisprezece.

-Ascultă-mă!... Întrerupe urmărirea. Imediat. Pentru astăzi, eşti liber.

-Dar, Norman, protestă detectivul, flerul îmi spune că locul ăsta e important pentru ea. E ceva...

Akiro strigă în mobil, cât putu de tare:

-Oscar!... Fii atent la fiecare cuvânt pe care-l rostesc. Fă exact ce-ţi spun. Întrerupe urmărirea. E un ordin. Şi pleacă de acolo. Pleacă. Ai înţeles?

În difuzorul telefonului nu se auzea nimic, detectivul rămăsese fără glas. Japonezul spuse doar:

-Vorbim mâine, Oscar.

Şi închise.

Aşadar, Dolores se afla în faţa blocului de pe strada Cuerno de Africa. Asta schimba în mod semnificativ planurile zilei.

-Masataro, ne întoarcem. Dacă avem timp, aici venim mai târziu.

Bodyguardul se execută fără să crâcnească. Porni furgoneta, conduse degajat până în zona blocului cu numărul 15 de pe Cuerno de Africa. Parcă lângă un ţarc cu jocuri pentru copii.

-Sună-l pe Makoto, zi-i că sosesc, spuse Akiro.

În bloc, luă liftul şi urcă la al optulea etaj, falsul etaj şapte. Intră pe uşa 7H, în apartamentul ce găzduia monitoarele de supraveghere video. Makoto, pe un scaun ergonomic, privea concentrat ecranele.

-Ce face Dolores? întrebă noul venit.

-A vrut să intre în 7A, aici sus, la opt. S-a răzgândit. Deja-i afară, a urcat în Ford.

-Bine. Ies. Probabil o să mă urmărească. Sper c-o va face. Îmi pun casca de la mobil. Anunţă-l pe Masataro să se ţină după ea şi să-mi raporteze ce face.

Akiro părăsi încăperea. Îşi puse casca în ureche şi stabili legătura telefonică cu Masataro. În stradă, porni liniştit spre centrul comercial San Vidal. Totul se desfăşură cum prevăzuse. Auzi vocea lui Masataro în cască:

-Femeia vine în spatele tău.

Îşi continuă drumul, cu aer cât se poate de natural. Intră pe poarta rotativă a imensului magazin, luă scările rulante pentru a urca la etajul unu. Din când în când, îl auzea pe Masataro repetând:

-Femeia te urmează, vine după tine.

Prima oprire o făcu într-un magazin cu articole foto. Ceru o microcartelă de memorie SD de 32 Giga. De aici, merse în spaţiul extins rezervat cărţilor. Aruncă o privire peste ultimele best-seller-uri, continuări ale unor best-seller-uri mai vechi. Cărţi groase, grele. Nu cumpără niciuna.

Preferă să achiziţioneze o cravată, vânzătoarea de la stand i-o ambală în punga cu însemnele firmei.

Îi era foame. Urcă la etajul doi. Lângă micul restaurant Bellucci, se opri. Mesele de la ferestrele exterioare erau ocupate. Aşteptă, cu ochii pe colţul unde patru fete erau pe punctul de a termina. Când se ridicară, merse şi se aşeză acolo. Era mulţumit. Privi pe fereastră, în întunericul de afară, în timp ce chelneriţa debarasa masa de farfuriile murdare. Sub pretextul că aştepta pe cineva, comandă două meniuri. Cumpără trandafiri de la un automat şi-i puse într-un pahar ca într-o vază. Sosi mâncarea. Servind din farfurie, palidul bărbat începu să vorbească unei persoane invizibile. Era convins că Dolores îl urmărea. Masataro confirmă în ureche. Termină de mâncat, plăti chelneriţei lăsând un bacşiş consistent. Merse la toaletă. Vorbi cu bodyguardul, îi ordonă să aducă furgoneta şi să-l aştepte în parcarea centrului comercial. Îşi scoase casca din ureche.

De la toaletă, merse la cinematograful cu nouă săli. Luă bilet la un film alb-negru premiat cu Oscar. Intră în sala întunecată, se aşeză într-o zonă unde nu stătea nimeni. După puţin timp, o simţi pe stewardesă intrând şi luând loc în spatele lui. Ar fi

dorit să i se aşeze alături şi să privească filmul lipiţi unul de altul, ţinându-se de mână. La un moment dat, simţi că Dolores se ridică, ieşind din sală. Si el avea de gând să plece. Probabil Masataro ajunsese în parcare. Abandonă scaunul. Păşind prin întuneric, se strecură afară din cinematograf. În faţa centrului comercial, la volanul furgonetei, bodyguardul îl aştepta.

-Repede, îi comandă. Ne întoarcem la locuinţa Sarei, pe strada Amigos de Francia.

Din cauza traficului, întârziară douăzeci de minute până la destinaţie. Încetiniră în faţa porţii printre ale cărei bare se vedea o singură fereastră luminată.

-Nu opri lângă intrare, şopti Akiro. Trage zece metri mai încolo. Eu ridic coşul, tu ocupă-te de felinare.

Masataro se conformă, trase frâna de mână. Luă dintr-un compartiment al portierei o praştie şi o pungă cu bile din oţel. Coborî de la volan. Sub primul felinar, ochi şi sparse becul. La fel procedă cu celelalte felinare apropiate. În curând, zona fu cufundată în întuneric.

Tânărul palid se strecură în spatele furgonetei, dădu la o parte jaluzeaua din care era alcătuit plafonul. Urcă în micul coş asemănător celor folosite de electricieni, folosi o telecomandă pentru a se ridica cu braţul telescopic la nivelul primului felinar stins. Oricine ar fi observat scena, putea crede că se intervenea pentru repunerea în funcţiune a reţelei de iluminat. Utilizând laptopul, Akiro se conectă prin Internet la *Dominoul viselor*. Era ora la care Sara juca. Intră în partida ei, deja începută, folosi o mică lunetă şi privi fereastra luminată. Zări neclar computerul aşezat pe birou, o mână atingea tastatura pentru a scrie replicile. În sfârşit, avea ocazia să afle cum arăta Sara. Posesorul mâinii se răsuci o clipă spre geam, japonezul reuşi să-i vadă faţa. Ce descoperi îl făcu

să încremenească. Incredibil!... Un bărbat!... Cel care juca *Dominoul viselor* pe contul Sarei era un bărbat! Un bătrân desfigurat, plin de riduri, cu o cicatrice în formă de X deasupra ochiului stâng.

4.10

Sara, încântătoarea Sara, acel avatar feminin farmecător din partidele de *Dominoul viselor*, era bărbat. Un bătrân cocoşat, hidos.

Dezamăgit, Akiro oftă. Fusese indus în eroare. Stătea cu luneta la ochi, în coşul aflat la înălţime, îşi amintea duioşia emanată de fiinţa graţioasă la care se gândise mult în ultima vreme, dialogurile purtate cu acea „Sara" pe care o considerase femeie. Lăsă deoparte luneta şi reveni la partidă. Tastă o întrebare pentru avatarul feminin: *Ce simţi când te gândeşti la mine, Sara*? Puse luneta la ochi. Văzu deschizându-se pe ecranul computerului din casă o fereastră text în care era reprodusă întrebarea lui, mai exact a personajului numit *Dominoul viselor*. Bătrânul cu cicatrice citi atent cuvintele *Ce simţi când te gândeşti la mine, Sara*? Întinse mâna spre un raft din apropiere, cu cărţi de Eminescu, Goethe, Heine şi alţi romantici. Luă un volum, „Proză" de Eminescu, îl răsfoi. Se opri pe la mijloc, ţinând degetul dedesubtul unui rând pe care Akiro nu-l deslușea din cauza distanţei. Cu mâna dreaptă, folosind tastatura, bătrânul copie fraza sau scrise o expresie inspirată din ea. Pe laptopul japonezului se deschise o fereastră text cu răspunsul „Sarei" la întrebare. Akiro citi: *Vreau să sărut urma paşilor tăi, să sărut zidurile peste care a trecut umbra ta*. Frumos, îşi spuse. Dar cuvintele nu erau ale Sarei pe care şi-o imaginase. Nu erau nici măcar cuvintele cocoşatului ce-l înşelase luând o identitate falsă. Erau cuvintele unui mort, un poet decedat cu peste un secol în urmă.

Lui Akiro nu-i plăcea să fie tras pe sfoară. Totuşi, se întâmplase. Culmea, nu bănuise nimic. Cu siguranţă, bătrânul era inteligent. De ce- şi luase identitate de femeie? N-avea cu cine să joace? Un singuratic care folosea *Dominoul* pentru a-şi omorî timpul? Sau avea alt interes? Greu de ştiut. În plus, faţa bătrânului îi părea cunoscută. Se întâlniseră? Cel mai bine era să-l pună pe Oscar să elucideze misterul.

Simţi coşul legănându-se sub vântul care începuse să bată tare. Lilieci mici zburau haotic sub felinarele îndepărtate, se auzea sunetul unei sirene pe autostradă. Nimic din toate astea nu-l interesa. Nu simţea nici frigul devenit pătrunzător. Nu ştia ce să facă. Dac-ar fi întrerupt partida brusc, bătrânul putea intra la bănuieli. Tastă fără chef alte câteva replici, aşteptând cu nerăbdare finalul. În cinci minute, partida luă sfârşit. Bătrânul de la fereastră închise computerul. Notă ceva cu creionul pe pagina cărţii de unde se inspirase, o aşeză la loc. Se ridică din scaun. Dispăru acoperit de cortina unduindu-se sub vânt. Fereastra se cufundă în întuneric.

„La revedere, Sara”, şcrâşni japonezul şi coborî încetişor coşul în interiorul furgonetei. Închise plafonul mobil, urcă în faţă lângă Masataro. Acesta aştepta să vorbească, se vedea din încordarea cu care îşi încleştase mâinile pe volan.

-Spune, Masataro, îl încurajă Akiro.

-A sunat Makoto. Spune că ţi-ai închis mobilul.

-Ce s-a-ntâmplat?

-Dolores. Bruneta...

-Ce-i cu ea?

-S-a întors la bloc. A deschis cu cheia Casa Dolores, e în camera cu fotografiile.

-Dolores? întrebă Akiro nedumerit. Desigur... Acolo mergem. Porneşte.

Şoferul puse vehiculul în mişcare. Se încadră pe şosea trecând peste cioburile provenite de la felinarele sparte, împrăştiate pretutindeni pe asfalt. Akiro deschise mobilul şi formă numărul detectivului particular:

-Bună, Oscar.

-Norman, ce surpriză!

-Nu te aşteptai să m-auzi.

-Adevăru-i că nu. Ai zis să-mi iau liber.

-Eşti ocupat? întrebă Akiro auzind la telefon zgomotul de fond al unei incinte aglomerate, putea fi un bar.

-Aşa şi-aşa...

-Poţi vorbi?

-Desigur, spune. Zi tare, e gălăgie aici.

-Ce faci, te distrezi?

-Aiurea. Servesc cina.

-Bine, Oscar, fii atent.

-Sunt ochi şi urechi.

-Am mers la adresa pe care mi-ai dat-o. Adresa Sarei.

-Şi? A fost totul în regulă?

-Am dat peste un bătrân. Un bătrân locuieşte în casă.

- ...Femeia are domiciliul acolo. Îţi garantez. Cel puţin în acte.

-Nu te contrazic. Tu ţi-ai îndeplinit misiunea, nimic de comentat. Am nevoie de informaţii despre bătrânul ăsta.

-Cum îl cheamă?

-Nu ştiu.

-Fă-mi un portret al lui. Cum arată?

-Cam la şaizeci de ani. Aplecat de spate, are o deformaţie la coloana vertebrală, un fel de cocoaşă. Părul rar, alb. O cicatrice urâtă pe frunte.

-În ordine. Filez mâine casa şi te sun.

-Foarte bine.

-Cu Dolores ce fac? Dacă mâine-l urmăresc pe bătrân, nu mă pot ocupa de ea.

-Pe Dolores las-o deocamdată. Rămâne în grija mea.

-E clar. Atunci, noapte bună.

-Noapte bună.

Furgoneta coborî panta în garajul de la subsolul imobilului numărul 15, pe strada Cuerno de Africa. Masataro opri lângă cele trei maşini pe care el şi colegul său le scoteau în trafic pentru a da senzaţia că imobilul era locuit.

-Masataro, stai pe-aproape, ordonă Akiro. Urc la Makoto.

Palidul japonez chemă ascensorul în parcarea subterană. Urcă la etajul opt şi merse în apartamentul 7H. Bodyguardul scund, în faţa monitoarelor, sugea o acadea.

-Cum merge, Makoto?

-E înăuntru fata. N-a descoperit că nu poate să iasă. Deocamdată.

-A văzut camerele?

-S-a oprit în salonul cu fotografiile de carton.

-Se grăbeşte?

-N-aş zice. S-a uitat de-aproape la exponate. Pare liniştită.

Pe monitoare, filmată de sus şi din unghiuri diferite, Dolores cea adevărată se mişca lent, unduindu-se între numeroasele Dolores de carton. Pe Akiro, spectacolul îl fermeca. În mintea japonezului se născu imaginea femeii înconjurată de sute de stewardese vii care-i semănau, până acolo încât nu puteai fi sigur care era ea. Ideea îl entuziasmă. Pe scheletul ideii putea construi o partidă de *Domino*.

-Avem aici hârtie? îl întrebă pe Makoto.

-Cum? se miră matahala.

-Nu contează. Lasă-mă la computer. Vreau să scriu ceva.

Makoto îşi mută spre dreapta scaunul cu rotile, eliberând locul din faţa calculatorului ce

controla monitoarele. Akiro trase aproape scaunul de lemn de lângă cuier şi se aşeză. Deschise un fişier Word, începu să scrie cu febrilitate. Când îi venea inspiraţia, se punea imediat pe treabă.

-Sunt ocupat, îi zise bodyguardului. Spune-mi când femeia face ceva deosebit.

-Bine, şefu.

Akiro începu să scrie mişcând degetele foarte repede, ca băgat în priză:

În marele oraş, oamenii erau interesaţi de caracase. Bărbaţii, de carcasele femeilor. Femeile, de carcasele bărbaţilor. La o dată necunoscută din trecut - nu se cunoaşte motivul - toate bogăţiile din interiorul fiinţei umane, valorile, profunzimile ei, căzuseră în desuetudine. Pe primul loc trecuse superficialul. Poate oamenii de cultură purtau o parte din vină, poate presa scrisă, poate televiziunea. Nimeni nu era interesat să afle. Un lucru era cert: interesul pentru natura umană fusese substituit cu interesul pentru carcasa umană.

Teresa, tânără profesoară la un liceu pentru elevii superdotaţi, se gândea adesea la vechile valori, cele aruncate la gunoi. În opinia ei, exista o explicaţie. Şi un remediu. Ori de câte ori...

-Femeia a descoperit holograma, îl întrerupse Makoto.

Akiro o privi pe Dolores într-un monitor. Stewardesa apăsase întrerupătorul de pe hol, văzu holograma lui întrebând „Îţi place?”.

-Interesant, spuse palidul japonez şi reveni la textul început:

Ori de câte ori folosea scara ca să ajungă la rafturile înalte din biblioteca şcolii, găsea acolo cărţi galbene, mucegăite, despre altfel de oameni şi despre o altfel de lume. O lume în care carcasele

păreau să n-aibă importanţă. Vorbi despre asta cu directorul şcolii, om solid, cu personalitate puternică. Regretă c-o făcuse, când bărbatul o anunţă pe ton categoric:

-Mulţumesc pentru observaţie, colega. Am soluţia. Vom arde cărţile mai vechi de cincizeci de ani.

Bărbatul o măsură din cap până-n picioare, evident, evaluându- i carcasa, si-i întoarse spatele. Nu asta dorise Teresa. Ştia că directorul era prompt în a-si pune în aplicare intenţiile. Fugi la bibliotecă. Sub pretext că avea urgent nevoie de informaţii despre caracterul dual al luminii, se duse la rafturile din spate, urcă pe scara cea mare. Căută raftul cu volume vechi. Cărţile erau acolo. Înţelese că în acel moment n-avea să poată lua decât una. Alese o carte subţire. O băgă discret sub bluză. Coborî cu prudenţă si iesi din bibliotecă acoperindu-si burta cu braţele.

-A trecut prin coridorul cu hologramа, e în camera cu dosarul... Intră în baie.

Akiro se opri din scris. Privi atent monitoarele.

-A ajuns deja acolo? întrebă preocupat. Mă duc. Dolores nu ştie că oglinda din baie e bilaterală.

Creatorul *Dominoului* deschise o uşă şi străbătu un coridor lung pentru a intra în încăperea cu geamul prin care putea zări ce se petrecea în baia semiîntunecată aflată dincolo. Vedea, fără să fie văzut. În faţa oglinzii, în picioare, stewardesa privea exact spre el, mângâindu-şi cearcănele de sub ochi.

Părea ameţită. Obosită. Lăsă bărbia să-i cadă în piept, pletele negre îi alunecară de pe umeri atingând robinetul. Îşi sprjini mâna pe ceea ce ea considera a fi o oglindă normală, pentru a-şi păstra echilibrul. Închise ochii. Nu ştia că oglinda era

bilaterală. Nu ştia că de cealaltă parte, prin sticlă, Akiro îi săruta palma.

4.11

Revenit în faţa panoului cu monitoare, Akiro trecea în revistă, pe tabletă, fotografiile făcute de Oscar în piaţa medievală în urmă cu o lună. Într-adevăr, se părea că şi altcineva se aflase pe urmele lui Dolores. Instantaneele surprinse de detectivul particular arătau un bărbat la patruzeci de ani, tuns scurt, în geacă de piele maro şi pantaloni negri. Oscar nu reuşise să afle identitatea personajului. Gânditor, Akiro puse tableta în buzunarul interior de la sacou. I se adresă bodyguardului:

-Makoto, ai pregătit întâlnirea?

-S-a făcut, veni răspunsul. Am dus masa şi scaunele. La fel, căruciorul cu alimente.

-Mobilul ei? întrebă şeful cel palid.

-N-am găsit. N-are.

-O femeie fără telefon?

-Am controlat-o. Peste tot. N-are, repetă ferm fostul luptător de sumo.

-Singura explicaţie ar fi... că l-a uitat...

-Asta cred şi eu.

-Putem verifica, Makoto. Vreau să verificăm.

Akiro scoase telefonul şi formă numărul stewardesei. Auzi la ureche soneria sunând de patru ori, timp în care privi ecranul unde apărea Dolores, pe scaun la masa pliantă. Femeia nu schiţa niciun gest. Cu siguranţă, n-avea telefonul la ea.

-E-n regulă, Makoto. N-are telefon.

-Şampanie cu psilocibină?

-Cred că nu-i nevoie.

-S-ar putea opune.

-Ştii ce nu-mi place la psilocibină? Sub efectul ei, femeile sunt altfel. Nu se comportă

natural. Substanţa asta... Le răpeşte luciditatea. Pe Dolores o vreau spontană.

-Dacă apare ceva, intru imediat.

-Nu cred să creeze probleme.

-Au fost situaţii. Îţi aminteşti...

-Cu Dolores e altceva. Mă cunoaşte. Suntem prieteni. O să vezi.

Namila renunţă să-şi convingă şeful că stewardesa ar trebui sedată. Apăsă butoanele telecomenzii pentru a aduce în prim plan, pe un monitor, chipul ei. Dolores avea ochii umezi. Era speriată.

-Celelalte femei? se interesă Akiro.

-Sunt în regulă. Nimic deosebit.

-Merg la Dolores, anunţă creatorul *Dominoului*.

Ieşi pe coridorul etajului opt. Folosind cheia, pătrunse în apartamentul 7A.

Trecu în linişte în camera unde se afla stewardesa. Salută fără cuvinte, cu un zâmbet schiţat. I se aşeză în faţă, la masă.

Aşa, speriată, cu părul dezordonat după percheziţia suportată, Dolores era minunată. Întregul corp îi pulsa. Respiraţia intensă şi sonoră făcea frunzele imprimate pe pieptul ei să foşnească.

Akiro se ridică, luă dintr-un compartiment al căruciorului două pahare. Turnă în ele suc de portocale. Era timpul să pună întrebările.

-Ce număr ai la pantofi? rosti fără altă introducere.

Femeia zâmbi, în colţul gurii i se zări o notă de ironie. Mâinile ei delicate coborîră o clipă sub masă, reapărură ţinând un pantof. Negru, cu toc, având două cureluşe înguste. Răspunsul la întrebare. Japonezul se uită pe talpa de la încălţăminte, citi cu glas tare:

-Treizeci şi opt.

Răspunsurile trebuiau notate. Bărbatul luă din buzunar tableta şi scrise cifra într-un document intitulat „Dolores”.

-Cum te numeşti? o auzi pe neaşteptate.

Încercă să reţină sunetele înalte, felul ei de a rosti vocalele. Răspunse aproape imediat:

-*Dominoul viselor*.

Stewardesa păru mulţumită de răspuns.

-Suferi de vreo boală cronică? reluă bărbatul întrebările.

Ea se gândi înainte de a răspunde:

-Nu.

În timp ce cobora pantoful sub masă, Dolores încercă să preia controlul dialogului:

-Ce-i ăsta, un interogatoriu?

-Te rog, răspunde la câteva întrebări, insistă Akiro. După aceea, putem vorbi liber.

Femeia se conformă. Răspunse supusă când fu întrebată despre alergiile la alimente şi despre eventualele probleme cu dantura. Bărbatul notă totul pe tabletă. Închise documentul „Dolores”, vârî dispozitivul în buzunar.

Acum, puteau conversa relaxaţi.

-Cum ţi se pare casa? Îţi place?

Stewardesa nu era dispusă să vorbească despre Casa Dolores. Aduse dosarul „Cine este Dolores?” şi-l lăsă să cadă pe masă, în faţa lui.

-Cine este Dolores? Cine este Dolores pentru tine? şopti ea.

Japonezul replică scurt şi sincer:

-Nu ştiu.

-Nu ştii? îl întrebă. Încă nu ştii?

-Este cum spui tu. Încă nu ştiu.

-Dar cunoşti despre mine atâtea.

-Câteva pagini.

-Enorm de mult, accentuă ea.

Dolores îşi cuprinse mijlocul cu braţele:

-Puţini ştiu despre mine detaliile astea.

Akiro îi dezvălui motivul pentru care se afla în faţa ei. Motivul pentru care construise Casa

Dolores şi pentru care o adusese aici:

-Tocmai. Ce cunosc eu despre tine, e de fapt ceea ce cunosc alţii despre tine. Vreau să aflu despre tine... de la tine.

Bărbatul rostise cuvintele cu gâtlejul uscat, simţi nevoia să bea puţin suc de portocale.

Stewardesa îi declară:

-Ei bine, iată-mă.

-Vei rămâne o vreme, fu Akiro la fel de tranşant.

În glasul femeii se simţea teamă când obiectă:

-O să mă obligi? Chiar dacă nu vreau?

Akiro simţi instantaneu: vraja întreţesută un moment între ei dispăruse. Schimbă subiectul. O rugă să-l ajute să mute masa lângă fereastră. Makoto şi Masataro, uitând instrucţiunile primite, lăsaseră masa în centru.

Reînnodară dialogul. Bărbatul vroia cu orice preţ să-i câştige încrederea. Se aplecă peste masă, încercă să inspire aerul expirat de ea. Trebuia s-o provoace să vorbească, s-o lase să se deschidă. Umbrele din încăpere erau un decor potrivit pentru destăinuiri. Conversară despre Dolores, despre motivele pentru care nu se lăsa descoperită. Se străduia s-o asculte şi s-o privească în acelaşi timp, era copleşit să primească atâta frumuseţe deodată.

Se auzi scârţâitul unei uşi. Era Makoto, se apropie să-l cheme în camera monitoarelor. Îl urmă, lăsând stewardesa singură.

-Te-a sunat Oscar. Zice că e important. Extraordinar de important.

Akiro luă mobilul din mâna lui Makoto, formă numărul detectivului. La ureche, soneria suna încontinuu. Oscar se încăpăţâna să nu răspundă.

-Du patul în camera femeii, îi porunci bodyguardului.

Încercă iar să stabilească legătura cu detectivul. Fără succes.

Se întoarse în Casa Dolores. Stewardesa era la toaletă. Aşteptă să iasă. Când apăru, se aşezară amândoi la masă, ca înainte. Se învârteau în jurul aceluiaşi subiect, nerostit: atracţia pe care o simţeau unul pentru celălalt. Niciunul n-avea curajul să spună lucrurilor pe nume. Vorbiră despre ce aştepta Dolores de la viitor. Makoto intră încă o dată. Se apropie de japonez, şoptindu-i lângă perciun:

-Te-a sunat Oscar, insistă şi-acum. Spune că-i foarte urgent.

Akiro încuviinţă cu un gest al capului. Îl urmă pe bodyguard, despărţindu-se de stewardesă fără cuvinte.

În camera monitoarelor, îl sună pe detectiv.

-Te deranjez pentru ceva important, gâfâi Oscar.

-Zi repede.

-Norman... Omul care o urmărea pe Dolores la sărbătoarea medievală...

-Aşa, te ascult.

-Se numeşte Pedro Arrieta Carmona. Poliţist. Lucrează la Brigada Investigaţii.

-Urâtă chestie.

-Nu sunt sigur de un lucru. Ştii, am studiat fotografiile.

-Și eu.

-Am căutat să aflu în ce direcţie privea poliţistul. Să descopăr ce căuta. Pe cine căuta. Nu sunt sigur că pe Dolores o urmărea.

-Ce-ncerci să spui?

-Uite, eu... Cred, Norman, sunt sigur, aproape sigur, că cel urmărit erai tu...

Makoto îl întrerupse pe Akiro scuturându-i umărul. Îi arătă pe monitoare ce se petrecea la parterul blocului. Un grup de bărbaţi înarmaţi, cu cagulă, în uniforma neagră a trupelor de elită, pătrundeau în holul edificiului.

Ignorându-l pe detectiv, creatorul *Dominoului* închise telefonul.

-Ce facem? întrebă încordat bodyguardul privind desfăşurarea de forţe de la parter.

-Unde-i Masataro?

-Trebuie să fie la cinci, în apartamentul nostru.

-Să vină imediat. Pe scara din spate. Să fugă.

Makoto vorbi pe mobil cu colegul său, acesta sosi curând lângă monitoare.

Akiro privea într-un punct fix, prin perete, mintea lui prelucra cu înfrigurare evenimentele care-i răsturnau pe neaşteptate planurile. Fără să intre în panică. Nu se simţea legat de Madrid. Lumea era mare. Avea unde să fugă. Undeva, departe, într-un loc unde să continue aventura numită *Dominoul viselor*.

-Au venit pentru stewardesă, rosti în barbă privind monitoarele.

La etajul şapte, cinci agenţi se opriseră în faţa apartamentului gol pe a cărui uşă scria CASA DOLORES.

4.12

-Crede-mă, Santi, insistă colonelul Gonzalez. De o lună joc cu partenerul masculin oferit de meniu, joc cu *Dominoul viselor*. Folosesc numele Sara. De la o zi la alta e posibil ca răpitorii să vină după „Sara”, adică după mine. Atunci îi vom prinde.

-O să spui asta în şedinţă? întrebă căpitanul atent să nu fie auzit de colegii grăbiţi de pe coridoarele sediului Ministerului de Interne.

-Nici vorbă. Ministrul n-ar fi de acord.

Santiago Barea îşi simţi mobilul vibrând. Îl suna Dolores. În acelaşi moment, ministrul scoase capul pe coridor şi strigă:

-Gata. Intraţi repede. Începem.

Căpitanul duse telefonul la ureche, rosti precipitat:

-Dolores, nu pot vorbi. Intru acum într-o şedinţă cu ministrul. Trebuie să închid. La revedere.

Îşi auzi sora răcnind în difuzor:

-Santi, nu închide, te implor! M-au sechestrat! Te implor, Santi!

Manolo intrase în sala de şedinţe. Căpitanul bănui că se întâmplase ceva ieşit din comun, sora lui nu striga niciodată aşa. Se strecură între două coloane, loc unde era cât de cât linişte:

-M-am tras într-un colţ, să te-aud. Spune, Dolores. Spune acum.

-Sunt prizonieră, auzi vocea plânsă a stewardesei.

-Nu-i o glumă...

-*Dominoul viselor*. Te-am minţit când am spus c-am aruncat CD-ul. L-am păstrat, îl am acasă, am jucat. M-au răpit.

Instantaneu, poliţistul înţelese ce se întâmpla.

-Zi repede! Unde te afli? o somă.

-În Getafe. Centrul comercial San Vidal.

-Eşti prizonieră în centrul comercial?

-Nu, lângă. Într-un apartament. Strada Cuerno de Africa numărul 15, uşa 7A.

-Repetă.

-Strada Cuerno de Africa, numărul 15, uşa 7A. Ultimul etaj.

-Am memorat.

-Atenţie, pe uşă scrie „Casa Dolores”. Înăuntru sunt fotografii, televizoare, o mulţime de obiecte. O să vezi...

-Ce-ai zis că scrie pe uşă?

Răspunsul stewardesei întârzie:

-Pe uşă scrie „Casa Dolores”.

-Vin cât de iute pot. Lasă telefonul deschis, în caz că sun.

-N-o să te-aud, îi explică Dolores. L-am pus pe silenţios.

-De ce?

-Ei nu ştiu c-am mobilul. Mi-au percheziţionat poşeta, telefonul era în altă parte.

-Cine, ei? nu înţelese căpitanul.

-*Dominoul viselor* şi oamenii lui.

-Bun. Cât eşti singură, fii cu ochii pe ecran. O să sun sun înainte de-a intra. Pân-atunci, ascunde telefonul.

-O.K. Dacă nu răspund, e că nu pot.

-Te iubesc, surioară, o încurajă.

-Și eu.

Căpitanul se simţi pătruns de o energie extraordinară. Avea şansa să pună mâna pe Akiro, acel Akiro care în Tokyo reuşise să se facă nevăzut. Ticălosul se afla în Spania!

Santi dădu buzna în sală, se apropie de catedră întrerupând şedinţa:

-Am nevoie de o echipă de intervenţie!

-Vorbim după, încercă să-l tempereze ministrul.

-Nu după! strigă Santi uluindu-i pe toţi. Acum! Am primit o informaţie. Stiu bârlogul mafioţilor de la *Dominoul viselor*. Sunt ascunşi în Madrid!

-Ne aflăm în şedinţă...

-E aici, în Madrid! În Getafe! Înţelegeţi?

- ...Santi, aprob tot ce-mi ceri, se entuziasma ministrul. Să nu rataţi!

-Permiteţi să conduc operaţiunea? întrebă căpitanul.

-Clar.

-Suspendăm şedinţa, strigă Santi către sală. Manolo şi Fernando. În garaj, la maşina mea! Ne întâlnim cu forţele de elită pe autostrada M50.

Însoţit de colegi, căpitanul alergă pe coridor strigând celor ce-i stăteau în cale:

-Faceţi loc!

În garaj, Manolo refuză în mod inexplicabil să intre în Seat. Se scuză fugitiv:

-Nu vin.

Santi, consternat, nu înţelegea. Timp să se ocupe de mofturile colonelului n-avea. Cu Fernando în dreapta, conduse ca un turbat spre ieşire, strigă santinelei:

-Ridică bariera!

Pe drum, căpitanul stabili legătura cu Rigoberto Sanz, din echipa forţelor de elită pusă la dispoziţie de ministru:

-Rigoberto, sunt căpitanul Barea. Conduc operaţiunea.

-Ascult, căpitane.

-Câţi oameni ai?

-Suntem douăzeci, în trei maşini şi o furgonetă mică.

-Luaţi-o spre Getafe, zona centrului comercial San Vidal. Fără sirene sau girofaruri.

-O.K.

-Ne apropiem în linişte, să nu fim simţiţi.

-Adresa?

-Strada Cuerno de Africa, 15.

-Cu cine-avem de-a face?

-Mafioţi. Periculoşi. Au răpit o femeie. Trebuie să intrăm într-un bloc de locuinţe. La etajul şapte. Nu vreau să rănim vreun locatar. Asta-i tot ce-am aflat.

-Au arme?

-Nu ştiu.

-Ne vedem acolo.

În cincisprezece minute, Santi ajunse pe strada Cuerno de Africa. Ferestrele blocului 15 erau cufundate în întuneric. Rigoberto şi trupa lui sosiseră deja.

-Intru, dă-mi cinci oameni, îl anunţă poliţistul la telefon.

-Vin şi eu, căpitane. Clădirea-i înconjurată.

-Nu, rămâi afară. Tipii sunt experţi în a o şterge. Se deghizează, au ieşiri secrete. Ar putea avea chiar uniforme ca ale voastre. Fiţi cu ochii-n patru. Nu lăsaţi pe nimeni să părăsească blocul. Dacă iese cineva, îl reţineţi.

-Bine, cinci băieţi se îndreaptă spre poartă.

-Pornesc, aviză Santi deschizând portiera Seat-ului.

Alergă la uşa blocului. Ajunse lângă interfon odată cu cele cinci siluete purtând pistoale-mitralieră. Nu-i cunoştea.

-Sun la etajele inferioare, le explică. Să pătrundem discret. Trebuie să deschidă cineva.

Apăsă mai multe butoane. Nu răspundea nimeni.

-Unde-or fi toţi? întrebă căpitanul furios.

Unul dintre soldaţi, liderul grupului, lovi sticla uşii cu tocul pistolului-mitralieră, făcând-o ţăndări. Băgă mâna prin spărtură, apăsă mânerul din interior şi deschise.

-De acum încolo, conduc eu, preciză el. Ce etaj?

-Ultimul. Şapte. Uşa A.

-Toţi, după mine. Pe scări! anunţă soldatul.

Santi se supuse, îi urmă pe cei cinci pe scările luminate de becuri slabe.

-Staţi! le strigă căpitanul la etajul doi.

-Ce-i? se opri liderul grupului.

-Sora mea, e închisă în apartament. Ţin legătura telefonic cu ea. O clipă, s-o sun.

-Vorbeşte. Noi continuăm să urcăm.

Santi formă numărul stewardesei. Oare putea să răspundă?

- ...Da, auzi vocea surorii lui.

Căpitanul îi dădu instrucţiuni să se ascundă. Soldaţii continuară ascensiunea şi ajunseră la etajul şapte. Santi auzi lovituri în uşă. Din fericire, nimeni nu ieşi din alte apartamente să vadă ce se întâmpla.

-Băieţii sparg uşa, îi comunică stewardesei. Nu te speria... Gata, Dolores. Intrăm.

Căpitanul ajunse şi el la şapte. Cei cinci soldaţi ieşeau dezorientaţi din apartament.

-Locuinţa-i goală, scrâşni unul dintre ei.

-Unde eşti, Dolores? întrebă Santi în telefon. Unde eşti?

-În baie, veni răspunsul.

Căpitanul alergă la baia apartamentului. Goală.

-Chiar acum am intrat în baie, surioară. Nu-i nimeni.

-Ai trecut prin camerele cu fotografii şi televizoare?

-Ce televizoare? Nu există nimic în apartament. E complet gol, alb. Absolut gol.

-Imposibil. Scrie pe uşă „Casa Dolores”?

Santi alergă la uşa lipită de perete şi confirmă:

-Scrie!

Căpitanul auzi brusc în telefon o voce bărbătească. Legătura cu sora lui se întrerupse.

-Dolores! strigă în mobilul ce amuţise. Dolores!

Siluetele îl priveau contrariate, aşteptau în tăcere instrucţiuni.

-Nu te-ai înşelat în privinţa etajului? întrebă liderul. Ai zis că etajul şapte e ultimul. Blocul are opt etaje. Am văzut din stradă.

-Să-ncercăm mai sus, propuse Santi disperat şi urcă sărind câte patru trepte odată.

La următorul etaj, prima uşă de lângă lift era identică cu cea forţată: 7A, CASA DOLORES.

-Aici e! jubilă el.

-Taci, ceru un soldat.

Pereţii fură cuprinşi de o vibraţie uşoară. Se auzi desluşit motorul puternic al unui elicopter care decolează.

-Sunt pe acoperiş! Scapă! izbucni căpitanul. Intraţi în apartament. Eu fug să urmăresc elicopterul.

Coborând scările cu viteza glonţului, auzea cum soldaţii spărgeau uşa celei de-a doua Case Dolores. În stradă, urcă la volanul maşinii. Fernando anunţă:

-A decolat greu, cred că era încărcat. M-a sunat Manolo. E în parcul Capricho, înarmat, aşteaptă elicopterul.

-Cu asta m-ai dat gata! De unde ştia Manolo de elicopter, şi c-o vor lua într-acolo?

-Deştept, bătrânul. Bănuia că vor încerca iasă din ţară cu avionul, parcul e lângă aeroport. S-a oprit cu maşina în zonă, îi aşteaptă.

-Genial! Iute, spre parcul Capricho!

Goana Seat-ului condus de Santi prin oraş fu curată nebunie. Lovi lateral câteva maşini, ajunse în parc incredibil de repede. Identifică pe cer elicopterul, după luminile verzi şi roşii pâlpâind deasupra copacilor. Aparatul efectua mişcări ciudate. Căpitanul auzi focuri de armă. Cu siguranţă, trăsese Manolo. Elicopterul, probabil avariat, se clătina ca o insectă beată. Alunecă înspre sol, căzu peste coroanele unor arbori pitici. Santi şi Fernando ieşiră din Seat, alergară într-acolo. Motorul aparatului de zbor se oprise. Coada cu elice se sprijinea de coroana unui stejar, cabina se răsturnase pe pământ. Prin minune nu explodase. Trei umbre se îndepărtau alergând, încercau să se facă nevăzute la adăpostul întunericului. Două erau masive, dar rapide. A treia, subţire, şchiopăta. Căpitanul se lansă în urmărirea umbrei subţiri. O ajunse într-o poieniţă. Akiro era. Bărbatul care fabricase *Dominoul*. Santi se aruncă asupra lui. După o scurtă încăierare, îi puse cătuşele, fără nicio dificultate.

Curând, poieniţa fu luminată de farurile maşinilor de poliţie.

Căpitanul îl împinse brutal pe infractor spre furgoneta trupelor de elită. Palidul japonez şchiopăta, muşcându-şi întruna buzele. Mergea privind în gol, tăcând, cu mâinile încătuşate aduse la gură. Resemnat. Abătut. Terminat. Nici Santi, nici soldaţii care priveau scena nu înţelegeau că Akiro, absorbit de lumea propriilor gânduri, strângea la piept, cu infinită tandreţe, o femeie de sticlă.

EPILOG

Luna mai. O seară oarecare.

Pe trotuarul zgomotos, Santi şi Ana păşeau îmbrăţişaţi. Strada Fuencarral, unul dintre locurile

favorite de plimbare ale madrilenilor, era înţesată de lume. Destinată în mare parte traficului pietonal, artera începea aproape de Gran Via şi continua până în Sol.

La răstimpuri, căpitanul se oprea să-şi sărute soţia, lung, până când trecători grăbiţi îi împingeau involuntar reuşind să le despartă buzele. Ana, lividă după perioada de captivitate, îşi savura pe îndelete libertatea, nu se sătura să privească oamenii, clădirile, soarele în amurg.

Trecuseră luni de la arestarea japonezului care crease jocul video *Dominoul viselor*, în destinderea la funambulescul edificiu de pe strada Cuerno de Africa. Trupele de elită spărseseră uşile de la etajul opt, eliberându-le pe Dolores, Lucia, Nanako, Ana, plus alte două femei răpite în apropiere de Lisabona. Akiro Tanaka, în Centrul Penitenciar din Meco, îşi aştepta procesul într-o celulă fără ferestre şi fără vreun alt obiect făcut din sticlă. În altă închisoare, în Almeria, la 600 kilometri distanţă, fusese încarcerat Masataro, bodyguardul cel înalt. Din păcate, poliţia nu dăduse de urma lui Makoto. Greoi şi masiv cum era, fostul luptător de sumo reuşise, nu se ştie cum, să se volatilizeze în noapte.

Unii dintre cei care cunoscuseră jocul video, cuprinşi de nostalgie, considerau că lumea devenise mai săracă fără *Dominoul viselor*. Nu la fel gândeau femeile sechestrate şi intoxicate cu psilocibină, de acord acum că fericirea lor n-avea nimic de-a face cu *Dominoul*. Jocul video încetase să funcţioneze după confiscarea serverelor aflate la subsolul blocului cu opt etaje. Puţinii posesori ai unor CD-uri cu jocul nu le puteau folosi.

După consumarea dramaticului episod, căpitanul Barea îşi răsfăţa soţia în toate modurile posibile. O scotea la plimbări în oraş, îi cumpăra dulciuri, cadouri, nu-i refuza nicio plăcere, niciun

capriciu. Ana, păşind alături de el pe strada plină de zarvă, ştia că Santi abia aştepta să-i satisfacă micile mofturi. De aceea, se opri lângă taraba unui magazin cu discuri de vinil. Un album vechi costa de la trei la douăzeci de euro, în funcţie de numele artistului. Ea căuta ceva care să merite banii. Căpitanul îşi citea mesajele pe mobil.

-Avem şi jocuri video la mâna a doua, îi spuse Anei vânzătoarea filipineză cu părul împletit într-o coadă groasă.

-Nu mă interesează jocurile video, surâse amar soţia poliţistului.

Între cutiile pătrăţoase cu discuri optice de pe taraba de lemn, o husă de culoare deschisă îi atrase atenţia. O luă cu degete tremurânde. La vederea numelui jocului, înlemni.

-Santi, strigă emoţionată. Santi! Vino repede!

Căpitanul îşi ridică ochii din telefon. Se apropie să citească, peste umărul ei, literele scrise pe ambalajul alb cu cariocă violet:

FEMEIA DE STICLĂ